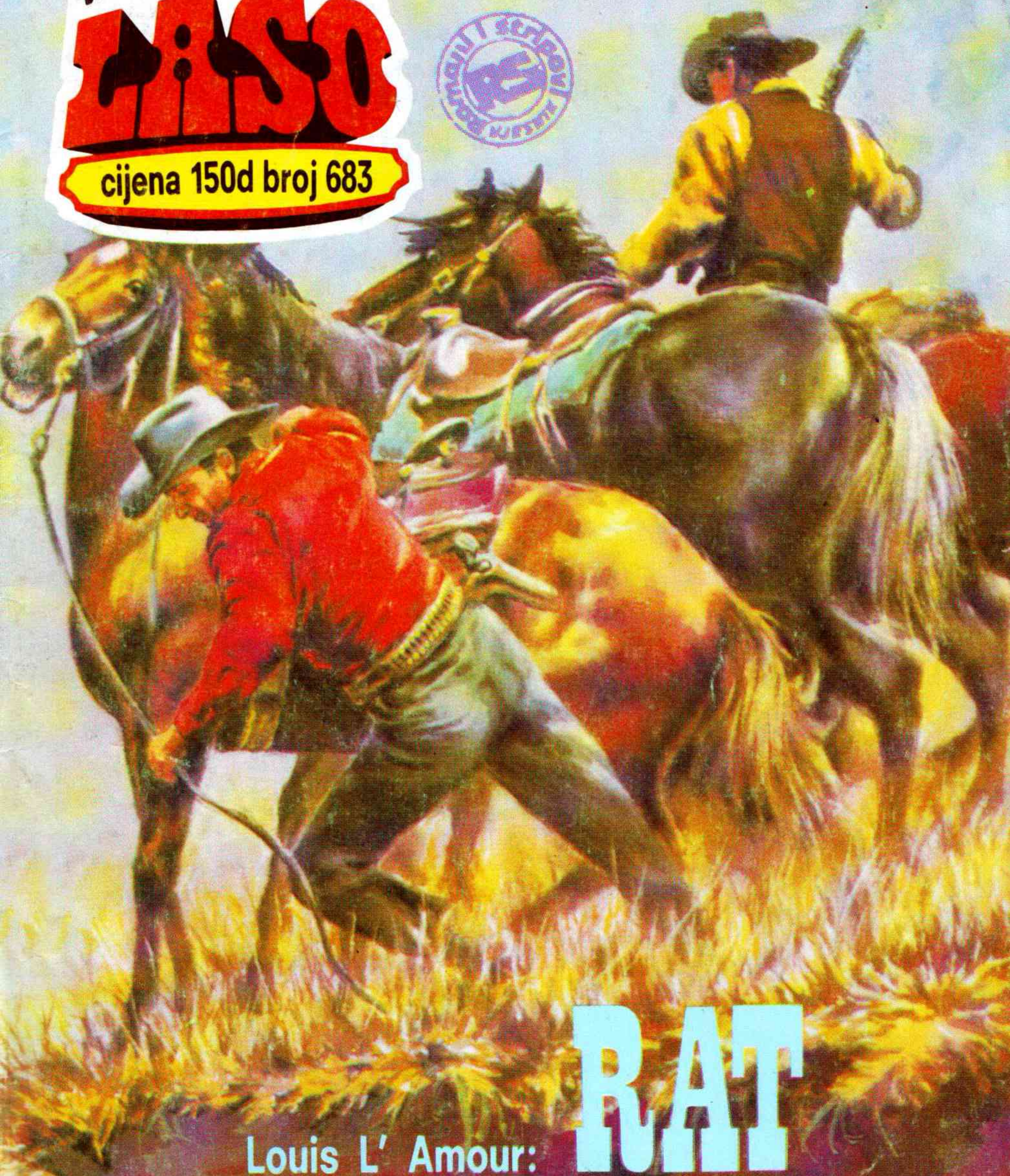

WESTERN ROMAN

LASSO

cijena 150d broj 683

Louis L' Amour:

RAT NA VISORAVNI

Louis L'. Amour:

RAT NA VISORAVNI

Glavni i odgovorni urednik
MILIVOJ PAŠIČEK

Izdavač: SOUR »Vjesnik« (predsjednik Poslovnog odbora **Vjekoslav Koprivnjak**)
– RO Novinsko-izdavačka djelatnost, n. sol. o. – OOUR Informativno-revijalna izdanja, n. sub. o. (v. d. direktora **Božidar Radman**).

Tisak: RO Štamparska djelatnost SOUR »Vjesnik«, n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o., OOUR TM n. sub. o. i OOUR Tisak revijalnih izdanja, n. sub. o.

Predsjedavajući Savjeta redakcije »Romani i stripovi«: **dr Ivan Krtalić**

Uređivački kolegij: **Ivica Bartolić** (graf. ur.), **Berislav Grabušnik** (graf. ur.), **Marija Jurela** (biblioteke »Super strip« i »Trag«), **Pavle Lugarić** (zamjenik gl. i odg. ur.), **Milivoj Pašićek**, **Ana Župan** (ljubavni roman).

Redakcija: **Sonja Dunduš** (daktilograf), **Ana Hrastović** (novinar), **Zdenka Jočić-Beck** (redaktor), **Pero Kvesić** (novinar), **Igor Mandić** (novinar), **Branka Ožegić** (teh. sur.), **Hrvoje Prčić** (novinar).

Tajništvo: **Sanja Popović** (tajnik), **Biserka Pupavac** (pomoćnik gl. urednika za ekonomske poslove).

Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, tel. (041) 515-555 i 519-555. Telex 21 121 YU VSK.

LOUIS L'AMOUR: RAT NA VISORAVNI

Naslov originala: THE MOUNTAIN VALLEY WAR

Recenzija: Janko Paravić

Copyright: Bantam Books, P-R

Prijevod: Mirjana Turudić

LASO 683 izlazi 14. 11. 1986.

I

Ranč je izgorio do temelja. Dimilo se još samo nad štalom. Moffitove velike zalihe žita i sijena pretvorile su se u prah i pepeo. Koral i spremnica sedla bili su porušeni. Na mjestu gdje je donedavna bio ranč Dicka Moffita, vladala je puštoš i smrt.

Ispred štale ležao je Dick Moffit. Prsti su mu bili grčevito zarinuti u tvrdu zemlju. Nenaoružanog Dicka pogodilo je najmanje šest metaka, od kojih tri u grudi, a ostale mu je netko ispalio u leđa.

Zrak užaren požarom i poslijepodnevnim suncem grijao je nad planinskim pašnjakom.

Tako je bio okončan san jednog čovjeka. Dick Moffit je prodao dobro uhodan posao na istoku i okušao sreću kao rančer, o čemu je maštao od malih nogu.

Trent je polako jahao zgarištem. Zaključio je da su to morala učiniti trojica ili petorica, od kojih je jedan jahao konja sa slomljenom potkovom na desnoj nozi. Ubili su Moffita i podmetnuli požar.

Što se dogodilo s njegovom djecom? Sally Crane je imala šesnaest godina, a Jack Moffit je tek napunio četrnaestu. Ako su oteli Sally, onda je ostalo malo nade da je Jack živ.

Zadubljen u misli, Trent okrene konja. Konj osjeti da će kući i živah-

no krene. Imali su pred sobom desetak kilometara teško prohodnog puta kroz šume i planine. Trent se nikad nije vraćao istim putom i nije za sobom ostavljao tragova. I ovaj put je bio oprezan, premda je bilo malo vjerojatno da ga je netko mogao vidjeti.

Možda me ipak netko slijedi, pomisli. Nevolje su se kao po pravilu lijepile upravo za njega, pogotovo kad bi ih svjesno izbjegavao. Do sada je sve išlo kako valja. Kiša je padala i brisala tragove, trava je bila visoka i sočna te se ono malo stoke što je imao ugojilo i poraslo. U grad je rijetko odlazio. Činio je to samo zbog poslova i radi opskrbe, ali ni tada se nije dugo zadržavao. U gradu je i čuo da je King Bill Hale bacio oko na planinske pašnjake i da se očekuju okršaji.

Nije prošla ni godina dana otkako se doselio. Podigao je kolibu na planinskom pašnjaku. Blizu nije bilo tragova krupne ni sitne stoke. Pašnjak je bio visoko u planini, na osami. Nije se razlikovao od ostalih na koje su drugi naselili, premda je bio na najvišem mjestu. Stočari ga nisu posjećivali. Ponekad bi znao dojahati poneki lovac na pantere i medvjede. Moffiti, Hatfieldi, O'Hare, Smithovi i ostali susjedi bili su doseljenici, kao i on sâm.

U okolici Cedara nalazio se samo jedan ranč. Njime je, kao i gradom, upravljao jedan čovjek. U sedlu se držao poput kralja, a tako je i hodao. Nikad nije izlazio bez pratnje. Nije dopuštao da ga itko oslovi, jer je uvijek on to činio prvi, kad je od nekog nešto trebao. Ponašao se kao neki istočnjački vladar. Kad bi mu se netko našao na putu, bez milosti ga je dao ukloniti. Bilo je dovoljno da nekoga krivo pogleda i da se taj mora odseliti. Ljudi nisu imali velikog izbora. Mogli su prodati vlasništvo za ono malo novca što bi im on ponudio ili biti silom istjerani.

King Bill Hale došao je na Zapad kao mladić. Imao je tada značajan kapital. U Texasu je kupovao stoku i unajmljivao najbolje stočare koji su njegova krda vodili u Kansas. Tamo je od prodaje zaradivao lijep novac. Bilo je to vrijeme kad se katio u borbi i u baratanju revolverom. Vladao je zakon jačeg i često je morao braniti goli život. Trgovački pregovori bili su tvrdi i bezobzirni. To ga je naučilo da mrzi slabost. Uvidjevši kako je slatko biti moćan, odlučio je postati najmoćniji.

Cedar Bluff bilo je malo i zabačeno mjesto. King Bill Hale je odmah po dolasku protjerao sve one koji su trgovali alkoholom i krali stoku. Uskoro je odlučio obračunati se i s Indijancima. Nije birao sredstva da bi postigao svoj cilj. Kad mu jedan pošten rančer nije htio prodati imanje, Hale ne samo što nije htio povećati cijenu, već ju je smanjio napola. Potom je kupio jedini dućan u gradu i rančeru ukinuo svaki kredit. To mu nije bilo dovoljno, već je ostalim ljudima zabranio da s njim ubuduće imaju bilo kakvog poslovnog odnosa.

King Bill Hale držao je u rukama Cedar Bluff i okolicu Cedar Valley-

ja. Ranč i trgovina odlično su se razvijali. U Cedaru je podigao hotel, kockarnicu i salun »Mecca«.

Osnovao je redovnu liniju poštanskih kočija.

Njegov ranč protezao se na šezdeset tisuća akri najplodnije zemlje, koju je kupio po najnižoj cijeni od nekoliko centi do jednog dolara. Zahvaljujući pravo korištenju rijeke i izvora, držao je pod kontrolom još tisuću akri.

Osim naslijeđenog novca, služila ga je i nevjerojatna sreća. Nijedno od tri krda koje je poslao i Kansas nije pretrpjelo stampedo, loše vrijeme ili indijanski napad. Je li to valjalo pripisivati pukoj sreći? Ne, nije to nalikovalo na Billa Halea. On je bio uvjeren da ga krase neke posebne odlike.

Mora se priznati da je bio lukav, ali takvi su bili i mnogi drugi. Pogodio je vrijeme kad je cvala trgovina stokom. No, to nije značilo da je izuzetno pametan, jer su i ostali shvatili da se tim poslom može osobito zaraditi. U Texasu je kupio stoku po cijeni od tri do četiri dolara po grlu, da bi je i u Kansasu prodavao desetak puta skuplje.

Taj je posao ipak bio vrlo riskantan. Bilo je dovoljno da na putu stoku zadesi stampedo ili suša pa da sve propadne. Istina, Haleu se to još nikad nije dogodilo. Mnogi su ljudi sada ovisili o njemu, ali on ih je lukavo držao na uzdi pomoću novca, sitnih usluga i oštih kazni.

Svako suprotstavljanje smetalo je njegovu uhu. Stajao je visoko iznad ostalih i nitko mu nije bio ravan. Svi su ljudi po njemu bili »konjokradice« i »došljaci«, bez obzira na to radili oni za njega ili ne.

Jahao je u društvu iskusnoga i surovog kauboja Petea Shawa i svoga sina Cuba Halea. Na pristojnoj udaljenosti iza njega jahali su

revolveraši Gold Dust Twins, Dunn i Ravitz.

Trent je rijetko dolazio u Cedar Bluff. Nije imao osobitih prohtjeva, a sva potrebna hrana i oprema za nekoliko mjeseci stala je na dva teretna konja. Strahovao je da će ga jednoga dana netko prepoznati i reći: »Eno Kilkennyja!«.

Već su kružile čudne priče o nekom revolverašu lutalici. Bio je svjestan da ga poznaju malobrojni ljudi, ali njegovo razotkrivanje značilo bi da mora otvoriti novu stranicu života. Zazirao je od revolveraške slave. Sve se to dogodilo neplanirano, mimo njegove volje, kao sretan spoj prirodnih sklonosti, kao sklonost prema oružju, hladnokrvnost, mirna ruka i izvanredna koordinacija pokreta. Osim toga, imao je bogato iskustvo u prosudivanju ljudi i situacija.

Tajanstven, sâm, uvijek u sjeni, bio je doista svuda. Prošao je stočarske logore i rudarska naselja. Često je sjedio uz logorsku vatru i slušao priče o sebi. Revolver je potezao tek kad bi ga netko izazivao. U kratkom i krvavom trenutku pokazao bi tko je.

Bavio se raznovrsnim poslovima. Bilo je to u duhu vremena, kad su svi za goli život morali raditi sve. Tako je i Trent svladao više zanata. Bio je traper, lovac na bizone, oficir na strani Sjevera, vozač poštanske kočije, stražar na postajama, stočar, predvodnik stočara, žigosao je stoku, čitao tragove i tko zna što još. Kad bi se našao usred pucnjave, i kad bi nakon toga šerif utvrdio da nije kriv, odmah bi mijenjao posao i odlazio.

U Cedar Bluffu služio se imenom Trent. Lutajući planinskim vrhuncima, naišao je na divan zeleni pašnjak. Podigao je kolibu i počeo uzgajati stoku koju je dotjerao iz Ore-

gona. Krotio je divlje konje. Bio je to pust kraj, te je odmah odložio revolver. Odlučio je nositi samo pušku.

U Cedar Bluffu je posjećivao samo dućan. Vrlo rijetko odlazio bi u gostionicu gdje su služili topla jela. Izbjegavao je Meccu. Klonio se i nove kockarnice – saluna, vlasništva Nite Riordana.

Između borova stajala je njegova koliba obasjana crvenim zracima sunca na zalazu. Sjahao je s konja i potapšao ga po vratu.

– Stigli smo, konjiću. Ovdje je najljepše, zar ne?

Skinuo je opremu i konja pustio u koral. Uzde i sedlo prebacio je preko ramena i pošao u štalu. Pred vratima, na hrpi kamenja, grickao je svizac neki plod. Nije ga uznemirio Trentov dolazak. Prvih tjedana drukčije se ponašao. Zviždukom je upozoravao okolicu svaki put kad se gospodar vratio. No, ubrzo je shvatio da mu ne prijeti nikakva opasnost. Naučio se na komadiće kruha i voća što mu je Trent ponekad ostavljao.

Trent je volio samački život. Tek ponekad bi se zatekao u razmišljanju o djevojci iz Cedar Bluffa.

Zna li ona da je on ovdje? Mora znati! Nita Riordan je uvijek znala što se oko nje događa. Shvatio je to u Live Oaku, u državi Texas, kad su se prvi put sreli. Nije se usudio pomisliti da je zbog njega došla u Cedar Bluff, ali mu se ipak činilo gotovo nevjerojatno što se našla u ovom zabačenom kraju ubrzo nakon njegova dolaska. Zacijelo je znala kako se on osjeća.

Krenuo je da pripremi nešto hrane. Misli su mu odlutale k Parsonu Hatfieldu i njegovim stasitim sinovima. Što li će sada učiniti taj stari planinski vuk? Moffit mu je bio najbolji prijatelj.

Hatfieldovi su bili poštene ljudi, marljivi i odani prema prijateljima. Iznad svega krasio ih je nepogrešiv osjećaj za pravdu. Zacijelo se neće pokoriti Kingu Billu Haleu ako krene protiv njih, pomisli. Nema čovjeka pred kojim bi oni pokleknuli. Istina, nisu bili revolveraši, ali su zato cijeloga života nosili pušku ili sačmaricu. Bez toga su se osjećali kao da su goli.

Big Dan O'Hara imao je slične odlike. O'Hara je radio kao polagač željezničke pruge, policajac i željezničar. Bio je krupan i nagao Irac, i uvijek istrčavao kao da sudjeluje u nekoj predizbornoj kampaniji. Nema sumnje, i on će se boriti. Tko ga je poznavao, mogao se zakleti da će biti tako.

Halea nisu zanimala planine sve dok se nisu pojavili doseljenici. Čim su došli, on se odmah počeo zanimati za planinske pašnjake. Iznenada im je porasla cijena u njegovim očima. Prava istina je ležala u tome što je King Bill Hale po svaku cijenu htio biti jedini vladar toga zabačenog kraja.

Sve je govorilo da će u planinama uskoro doći do pravog rata. Trent je s goričinom razmišljao o posljedicama. Sada je bilo nemoguće otići. Nije u najtežem trenutku mogao ostaviti prijatelje i sve ono što je stvorio golim rukama. Kao i Hale, i on je podigao kuću. Nije mogao tek tako zalupiti vratima i otići.

Još je nekoliko sitnica imao na umu. Kad je posljednji put bio u Cedar Bluffu, primio je pismo koje mu je poslao Lee Hall.

»Ovdje smo svi dobro. Moram te obavijestiti da je Cain Brockman odjahao. Prije odlaska zakleo se da će te slijediti sve dok te ne ubije, jer si ubio njegova brata, a njega pretukao šakama. Shvati to ozbiljno. Čuvaj se!«.

Odrezao je četiri komada slanine i stavio ih na tavu. Pristavio je vodu za kavu i narezao kruh. Kad je isprženu slaninu stavljao na tanjur, začuje prigušeni šum iz spavaće sobe.

Zaostao je i osluhnuo. Pokrivač je bio prebačen preko vrata. Na suprotnoj strani zida revolveri su bili obješeni o klin. Puška mu je bila bliže.

Praveći se kao da je i dalje zaposlen oko pripremanja jela, on krene prema pušci, zgrabi je i podigne uz bok. S puškom u desnoj ruci, spreman pucati na revolveraški način, on odgrne pokrivač.

Dvoje mladih sjedilo je na rubu kreveta. Djevojci krupnih očiju bilo je šesnaest, a mladiću pjegava lica dvije godine manje. Buljili su u njega blijedi i preplašeni. On spusti cijev puške.

– Otkud vi ovdje?

Djevojka ustane i pozdravi ga. Imala je lijepu kosu, spletenu u dvije duge pletenice. Nosila je jeftinu pamučnu haljinu, prljavu i poderaču.

– Ja sam Sally Crane, a ovo je Jackie Moffit.

– Napali su Haleovi ljudi! Ubili su tatu i sve spalili – reče Jackie drhtavim glasom. – Nisam imao pušku. Nisam mogao ništa učiniti!

– Sve znam. Prošao samo onuda. No, sad se operite pa ćemo zajedno nešto pojesti. Poslije ćete mi sve ispričati.

Sally i Jackie bez riječi poslušaju.

– Pojavili su se jutros pri izlasku sunca – pripovijedao je Jack poslije. – Doviknuli su tati da ima dva sata vremena da se spakira i odseli. Tata im je rekao da je to državna zemlja, da ima uredne papire i da ga nitko neće preseliti.

– I onda? – upita Trent.

– Najmlađi među njima, ubio je tatu, pucao je tri puta, sve dok se

tata mogao micati i tata se srušio na zemlju; prišao mu je tada i ispalio preostale metke u leđa.

To je bio, zacijelo, Cub Hale. Sjetio se mršavog momka, panterских pokreta, bijelih čizama, na bijelom konju, zgodnog momka i njegove želje da uništi sve živo pred sobom.

Ipak, to još nije bio njegov obračun. Ne, još ne.

– Kako ste dospjeli ovamo?

– Morali smo pobjeći. Pošli smo skupljati drva za vatru, Sally i ja, i kad smo se vraćali začuli smo glasove. Htio sam potrčati, ali me Sally zadržala. Rekla mi je da ne mogu ništa učiniti bez oružja i da će me sigurno ubiti.

– Jesu li vas tražili?

– Aha. Jedan je rekao da želi Sally. Nisu nas mogli pronaći, jer smo se dobro sakrili.

– Jeste li došli na konjima?

– Aha. Tata je napravio još jedan koral u kanjonu. Spustili smo se tamo dolje i pojahali dva konja bez sedla.

– Tata nam je jednom rekao – umiješa sa Sally – da odmah odemo k vama ako se njemu nešto dogodi. Najbliže je do vas, a rekao je da ste dobar čovjek i da vam se može vjerovati.

– Tata je govorio da ste vrlo vješti na revolveru – umiješa se Jackie. – Rekao je da je, možda, za vama raspisana potjernica, ali da se može okladiti da nije ništa nečasno posrijedi.

– U redu – dopusti Trent. – Prespavat ćete noćas ovdje, a sutra ću vas odvesti Hatfieldovima. U svakom slučaju, već je i vrijeme da Parson i ja porazgovaramo.

Okrene se prema peći.

– Bit će najbolje da priredim još nešto za jelo. Nisam očekivao goste.

– Pustite mene – predloži Sally.

– Ja znam kuhati.

– Naravno da zna – reče Jack.

– Ona nam je stalno kuhala.

U to odjekne udarac konjske potkove o kamen i Trent odmah ugasi svjetlo.

– Dolje! – reče oštro. – Na pod!

Sad su već jasno čuli topot konjskih kopita. Trent je po zvuku izbrojao najmanje dvojicu. Zatim je čuo kako se udaljuju jedan od drugoga kako bi smanjili metu.

– Ima li koga u kući! Izadi van na trenutak!

– Tko pita? I što tražiš ovdje noću, ako to ne možeš tražiti danju?

– Nema nikakve proklete razlike tko pita! Govorimo u ime Kinga Billa Halea! Dajemo ti rok do sutra u podne da se tonjaš odavde. Nalaziš se na privatnom posjedu Kinga Billa Halea. – Nastupi trenutak tišine. – Svi se moraju odseliti!

– Osim onih koje ste ubili, zar ne? – dometne Trent. – Tornjajte se natrag i poručite Haleu da ostaje. Ovo zemljište je propisno uknjiženo i Hale radi protiv Sjedinjenih Država, a tako i svi oni koji mu pomažu.

U to zapazi odbljesak puščane cijevi.

– Ne pokušavaj to, Dunn! Ne bude lud! Vrlo dobro te vidim na mjesecini. Ni slijepac te ne bi promašio.

Dunn ogorčeno opsuje,

– Vidjet ćeš ti svoje, Trent! Vratit ćemo se!

– Reci Haleu da pošalje više ljudi. Dobro došli na novo groblje! A i ti, Dunn, nemoj da ne dodeš, čuješ li?

Oni se okrenu i odu, a Trent se okrene Sally i Jacku.

– Vrijeme je za spavanje! Sally, ti ćeš u moju sobu, a Jack i ja ćemo ovdje.

– Neću da ostanete bez svog kreveta – pobuni se ona.

– Samo ti lezi. Moraš se dobro ispavati. Nevolje su tek počele i tko zna kad će im doći kraj. Hajde sad na spavanje.

– Mene nije strah. – Sally ga ozbiljno pogleda velikim očima. – Nemamo se čega bojati uz vas.

Stao je i zagledao se u nju. Iznenada se taj trenutak prilično razvukao. Obuzeo ga je neobičan osjećaj. Iznenadila ga je naivna iskrenost djevojke. Prvi put je upoznao svu toplinu osjećaja – brige i zaštite nad nekim. Braneći tuđe interese, sudjelovao je u nizu okršaja, ali ovo je bilo nešto sasvim drugo. Nikad mu nitko nije iskazao toliko povjerenje kao sad.

Bilo je tu još nečega mnogo dubljega – u muškaraca je najvažniji zaštitnički nagon, kao što je ženama prirodan majčinski.

Jack počne namještati krevet na podu kao da je na to navikao. Očito se htio iskazati.

Trent rutinirano pregleda revolvere, zamisli se i ponovo ih objesi na klin. Još nije vrijeme.

II

Rano jutarnje sunce blještalo je na rosnoj travi. Trent je ustao i osedlao konje. Kad se vratio u kolibu, peć je već bila vruća i Sally je pripremila doručak. Naizgled hrabra, namještena osmijeha, nije uspjela sakriti tragove suza.

Jack je tek sada postao svjestan što se dogodilo. Njegov se bol pretočio u bijesno, naoko mirno ali žustro raspremanje postelje. Međutim, Trent se nije toliko brinuo za Jacka koliko za Sally, jer mu je Dick Moffit ispričao njenu životnu dramu.

Našao ju je prije šest godina u grmlju nedaleko spaljenih doseljeničkih kola. U trenutku dok je brala divlje cvijeće u preriji, njene rodite-

lje su iznenada napali i ubili odmetnici prerušeni u Indijance.

Dick Moffit joj je pružio topli dom, i kad mu je prije godinu dana umrla žena, Sally je tiho preuzela kuhanje i sve kućanske poslove. Pokazala se kao smirena i odgovorna djevojka, ali dvije takve nesreće zaredom bile su previše i za muškarca.

– Ti si veoma hrabra djevojka, Sally. Blago onom sretniku koji te uzme za ženu.

– Nadam se – reče ona.

– Lako je živjeti u mirno vrijeme – reče on. – U nemirno vrijeme najbolje se vidi tko je sposoban preživjeti. Nakon doručka odjahat ćemo do Hatfieldovih. Ti ih već dobro poznaješ i ne moram ti o njima govoriti, osim da su zlata vrijedni.

– Hatfieldovi dobro znaju tko su. Njihova loza će vječno trajati. Ostali su samo prolaznici na ovom svijetu. Brbljivci i povjerljivi, plačljivci i žalopojci... Kolebljivi ljudi će nestati, a Hatfieldovi će ostati na ovoj grudi, sijati, orati i žeti, radeći najteži posao na svijetu samo zato što ga netko mora uraditi. Budi sretna što ih poznaješ.

Kad su doručkovali, poveo ih je prema osedlanim konjima. Onda se vratio, iznio je jednu staru šarpericu i predao je Jacku.

– Jack – reče Trent – već sa četrnaest sam mislio kao odrastao čovjek. Morao sam. Ja ti ne poklanjam ovu pušku kao dječaku već kao muškarcu. Ne zaboravi da je muškarac upotrebljava samo onda kad mora. Puca samo onda kad je to potrebno i kad može vidjeti ono u što cilja. Ova puška je dar koji ne obavezuje, ali kad poneseš ovu pušku moraš imati na umu da je to i odgovornost za sve što ćeš učiniti. Služit će te u lovu, u vježbama gađanja, u obrani doma i onih koje

voliš. Drži je uvijek napunjenu. Prazna puška ne vrijedi čovjeku pišiva boba, a osobito ako kruži iz ruke u ruku; ljudi će njome nepažljivo rukovati. Bude li uvijek nabijena, ljudi će govoriti: »To je puška Jacka Moffita, spremna da opali.« Puške za koje ljudi misle da su prazne, izazivaju nesreću.

— Oh! — Jack se zagleda u šarpericu. — To je puška, čovječe! — Zatim pogleda Trenta sa suzama u očima. — Čvrsto vam obačavam, gospodine Trent! Neću nikad pucaati ako ne moram.

Trent se u skoku nađe u sedlu i krene uskom stazom kroz šumu. Nije imao nikakvih iluzija o tome što će se zbiti. U ovom zabačenom kutku jugozapadnog Idaha nije bilo zakona, a Hale je bio nadaleko poznat i cijenjen. Bilo je prirodno očekivati da će njegova riječ biti presudna svakom čovjeku od zakona. Bio je poznat kao pošten građanin, koji se držao zakona, uvijek spreman da stane na stranu pravde. Oni protiv njega morali su imati dobre dokaze.

— Moraš znati, Jack — nastavi Trent — da jedan član Ustava govori o neprikosnovenom pravu svakog Amerikanca da posjeduje i nosi oružje. Čovjek koji je predložio ovaj ustavni zakon sada je dobio rat, jer je svaki sedmi od deset Amerikanaca, nosio svoje oružje i znao kako ga treba upotrijebiti. Cilj je postignut. Čovjek mora biti naoružan da može obraniti svoju kuću i zemlju. Ovdje se sad našao jedan čovjek koji pokušava ljudima oduzeti slobodu i nezavisnost. Do toga dolazi jer nema zakona da pomogne, i čovjek je prisiljen da se brani oružjem. Ubijao sam, Jack; i to je zlo. Moraš shvatiti da sam to uradio samo zato što nije bilo drugog izlaza. Bio je u pitanju život ili smrt.

Ili ja ili netko drugi. Neki ljudi su se pomamili za novcem i za moći i misle da imaju pravo štogod radili, ali zaboravljaju da je ovo velika zemlja i da ima mjesta za sve. Tvoj otac je poginuo u borbi za slobodu, a to je isto kao da je našao smrt na bojnopolju. Kad jedan heroj umre za svoje ideale, on više dobiva nego što gubi. Možda ne on sam, ali ostaje kao uzor onima koji, poput njega, žele živjeti pošteno i časno. Halea nije zanimao ovaj dio zemlje sve dok se nismo mi doselili. Tu nije ništa sporno. On ima dovoljno zemljišta, a nama je zakon dodijelio ovu zemlju, gdje smo izgradili kuće i napunili ambare. Time je naš ugovor s vladom ispunjen do kraja, s naše strane. Mi imamo sva zakonska prava na naše zemljište, ali je Hale odlučio da nam ga preotme. Ovamo njegova stoka nikad nije dolazila na pašu ili na vodu.

Staza je bila sve uža i teško prohodna i više nisu mogli razgovarati. Kad bi jahao ovim krajem, Trenta je obuzimalo uvijek isto uzbuđenje. Na samom vrhu planine, između visokih borova, pružio se mali plato. Kao i obično, Trent zaustavi konja. Odatle se pružao vidik dokle oko seže.

S jedne strane ležala je široka ravnica, gdje je Cedar Valley bio samo mala točka u prostranom krajoliku. Tu se počela skupljati plavičasta izmaglica sve dalje prema obzorju, ali i sve gušća. Planinski zrak bio je svjež i čist, s oštrinom koja krase sve vrhove. Iznad svega, ovdje čovjeka obuzme neodoljivi osjećaj neizmjernog prostranstva.

Držeći se planinske kose, Trent dođe do svoga drugog stajališta. S tog mjesta vijdelo se zaista golemo prostranstvo. Djelomično pustinja, većinom stjenovita divljina, pre-

plavljena lavom. Ovamo nisu zalazili ni Indijanci. Kao da su neke natprirodne sile rovale i brazdale; isušena korita davno nestalih rijeka, krateri, neobične formacije stijena i kanjona nevjerojatnih dubina. Bilo je mjesto gdje je čovjek mogao lako prebaciti kamen preko kanjona dubokog sedam stotina metara. To je bila golema, neviđena divljina, kamo još nije stupila ljudska noga.

Jednom je neki Indijanac ispričao Trentu da je njegov otac poznavao put kroz to područje i da postoji čak i konjska staza na dnu najdubljeg kanjona, ali da je to palo u zaborav i da se o tome više ništa ne zna. Ljudi su jednostavno izbjegavali to područje, ali Trenta je onamo nešto silno vuklo. Možda njegova usamljenost u usporedbi s mnogo većom usamljenošću tamo dolje.

Tu je često visio velik oblak prašine, tako da se pojedinosti nisu mogle raspoznati. Često je Trent silazio dolje i proučavao teren pod raznim svjetlom. Svaki se krajolik mijenja, ovisno o tome da li je sunce na izlazu ili zalazu.

Dalje, vrlo daleko, uzdignu su se crvene planine, stršeći poput kre- zubih zuba prema nebu.

»Jednog dana« – govorio je samom sebi, – »otići su tamo i sve ispitati, iako izgledaju kao sama vrata pakla«.

Kad su ujahali u dvorište, dočekao ih je Parson Hatfield sa stasitim sinovima. Svi su nosili dugačke kentucky puške.

– Dobro došao, Trente. Nisam se tabi nadao. U dolini se digla graja.

– Ubili su Moffita. Ti već poznaješ Sally i Jacka. Mislim da im možeš pružiti utočište. Meni je malo nezgodno bez ženske ruke u kući.

– Dobro si se sjetio. Dobri bog brine se o nama, ali i mi se mora-

mo međusobno pomagati. Uvijek će biti mjesta za prijatelje po Hatfieldovim krovom.

Quince Hatfield, najstariji sin, pride bliže.

– Tata, reci mu o starom Leatheru!

– Leather? – Trent je dobro poznavao silu Haleove moći i očekivao je najgore. – Što je s njim?

– Više ne želi trgovati s nama. – Quincey pljune i prebaci pušku u drugu ruku. – To znači da moramo jahati tri dana do prvog dućana, a da ne spominjem što nam sve mogu pripremiti na putu.

Trent kimne glavom.

– Čini se da je Hale odlučio da nam stane na sve dotoke opskrbe i da nas istrijebi.

Parson Hatfield odmahne glavom.

– Ništa od toga. Dogovorili smo se da se udružimo s ostalim doseljenicima i da sastavimo neku vrstu prijedloga. Poslat ću jednog od sinova da posjeti Smithere, O'Hare i mlade Bartrame. Što god uradili, moramo biti zajedno. Protrlja rukom čekinjastu bradu i plave mu oči, na trenutak, zasvijetle. – Znaš, Trente. Uvijek me progonila misao da si velik borac. Pomislio sam da bi bilo dobro da opaseš revolvere protiv onih Haleovih protuha.

Trent se nasmiješi.

– Parson, ja sam miroljubiv čovjek i zato sam došao ovamo. Jedino što tražim jest da me ostavite na miru.

– A što ako te ne ostave na miru? – Parson počne, polako i zamišljeno žvakati duhan.

– Kad se okrenuo protiv mene i mojih prijatelja, to će me sigurno razljutiti. Vi ste ovdje da radite na zemlji i da uzgajate stoku. I ja to želim, ali ponekad želim sjesti i promatrati dim iz svog dimnjaka.

Hatfield slegne ramenima.

– Nisam ja zabrinut zbog tebe, Trente. Nisam proveo cijeli život uzalud u borbi i okršajima da ne bih znao kako se kali čovjek.

– O'Hara će se boriti, a isto tako i mladi Bertrami. Što se tiče Smit-hera, on ima petlje, iako nikad nije upotrebio oružje. On će stajati po strani i kad dođe do pucnjave ne znam što će učiniti.

– Mojim sinovima su izrasli mliječnjaci kad su počeli pucati. Mi se nemamo čega bojati. Iskazali su se u Kansasu, a dvojica mladih moraju pokazati ovdje kakvi su na djelu.

– A što ćeš sa ženama? – upita Trent. – Možda ih treba negdje skloniti dok traje pucnjava. Malo nas ima protiv pedeset Haleovih jahača.

– Da, ima ih prilično – prizna gorko Parson Hatfild. – Naravno da ih ima. Radije ću se sam boriti protiv njih nego da se odvajam od žene. Ti nisi oženjen, Trente. Ti ne znaš kako se može uvrijediti na tako nešto. U Kentackyju nam je punila puške kad smo se borili zbog zemlje. Isto tako i u Kansasu pri indijanskom napadu. Vična je pušci, i kad dođe do gustog, pripravna je pucati i u samu sebe.

– To se tiče i Quinceove žene, kao i Jesseove. Te su žene prošle kroz borbe, Trente i ove se ne odvajaju od muževa, bilo da je posrijedi pucanje, napad ili oranje.

Trent slegne ramenima.

– Ti ih poznaješ najbolje, Parson, ali moramo se nešto dogovoriti prije nego što ostali dođu. Ako se svi ne udružimo, i ako će svatko braniti svoje, bit ćemo uskoro zbrisani. To će biti jedan na deseticu, dvadeseticu ili koliko ih već Hale pošalje. Svi se moraju skupiti ovdje, jer samo tako možemo pružiti otpor. Raštrkane će nas lako pobiti, jednog po jednog. – Okrene se ko-

nju. – Parson, idem u Cendar. Porazgovarat ću s Leatherom. Moramo znati na čemu smo. Ako više ne možemo kupovati kod njega, moramo naći neki drugi izlaz.

Parsonovo mršavo lice se smrači.

– Mislim da nas drže u šaci, Trente. Ako ne možemo do hrane, nema nam opstanka. U početku se možemo prehraniti lovom, ali ne zadugo.

Trent mahne rukom i potjera konja stazom. No ovom kojom su se svi služili, jer je mogla biti pod nadzorom, već nekom starom indijanskom stazom, koju je rijetko tko poznavao. Znao je kakvoj se opasnosti izlaže nakon ubojstva Moffita. Zaprijetili su mu već jednom. Halovi jahači siju smrt u planini: ako se uspije sresti s Kingom Billom, možda se nešto promijeni. Možda Hale uopće i ne zna za umorstvo, i ako mu se približi, možda uzmogne spriječiti dalje prolijevanje krvi.

Parson Hatfild ga otprati pogledom i pljune u prašinu.

– Quince i ti, Jesse, ošedlajte konje i pratite ga u stopu. Zacijelo će upasti u neprilike.

Odmah zatim dva visoka gorštaka na mustanzima krenu za Trentom. Uspravni i dostojanstveni, žvačući duhan, polako su izgovarali riječi. Quince? Zašto nas je tata poslao za njim? Valjda ti je jasno da njemu nije potrebna pomoć.

– On je jedan, a njih je mnogo. Možda nas je tata poslao da nešto naučimo. U svakom slučaju, na povratku iz Cedara, morat će jahati vraški brzo. Ništa ne smeta nekoliko pušaka da ih zadržimo na pristojnoj udaljenosti od njega.

– Ponio sam dovoljno baruta i kugli. Ne bih želio ostati bez municije kad netko srlja u propast.

Spuštala se jedna od onih noći s punim mjesecom. Crni obrisi drve-

ća ocrtavali su se na nebu, a u planinske pukotine ušuljao se mrak.

III

Ne znajući da ga prate, Trent je brzo jahao. Znao je što ga čeka i, iskreno rečeno, nije očekivao ništa povoljno. King Bill Hale neće htjeti razgovarati s jednim običnim doseljenikom, koga smatra daleko ispod sebe. Prezirao je sve ljude u planini i mislio je da će ih se lako oterasiti.

Hatfieldovi su bili jednostavni ljudi, vrlo radini i nisu težili za bogatstvom ni za sigurnim životom. Iako su bili prosti ljudi, nije ih se smjelo uzeti olako. Postojani i tvrdi kad je riječ o osobnoj slobodi. Bojali su se jedino boga. Ljudi njihova kova uništili su majora Patricka Fergusona i njegove snage na planini King. Ferguson nije na vrijeme shvatio s kakvim ljudima ima posla, zaprijetivši im strijeljanjem i vješanjem, međutim, oni su sišli s planine naoružani dugačkim kentucky puškama i odgovorili pravom mjerom.

Ta vrst ljudi je predstavljala okosnicu svih američkih armija u prošlosti. Zapravo, gerilski su to ratnici, koji nisu imali pojma o paradamu. Ubijali su, čuvajući vlastitu kožu, i tu je bila tajna njihova ratnog uspjeha.

Oni su dali poznata imena kao Ethan Allen, Daniel Boone, momke iz Greena Mountaina, Kita Carsona i Jima Bridgera. Kao i Hatfieldovi, nosili su u sebi nešto indijanske krvi, čime su se ponosili, kaleći se kroz neprestane pogranične ratove.

Nisu poznavali strogu prusku ratničku disciplinu i vještinu i nisu napadali u velikom broju. Bolovali su od ravnih tabana i ispadali su im zubi, ali kako su pucali iz zaklona i pogađali izvanredno i preciz-

no, preživjeli su, ostavljajući pustoš u neprijateljskim redovima.

Haleov ranč zauzimao je najveću površinu zemlje u tom kraju. Njegovi jahači su morali odlično poznavati oružje i stoku. Iako je bio lukav, King Bill je, u toku godina, postao previše samouvjeren. Nije imao prilike upoznati ljude Hatfieldova kova. Njegov je život predstavljao neprekinuti lanac uspjeha i to ga je držalo u uvjerenju da se nema čega bojati, a najmanje nekoga ljudskog otpada.

Trent je razmišljao o tome dok je jahao. Hale možda odnese pobjedu, ali će je platiti skupo.

O'Hara? Krupan Irac, prijazne i prijateljske naravi, skrivao je iza lakog ponašanja nabusitost i prije-kost. Nije tražio nevolje, a ipak ih je bilo mnogo otkako je doputovao iz Starog Svijeta do posljednjeg zaposlenja u Unionu Pacificu. Sve je prebrodio, jer nije znao za poraz. Preživio je jer je išao glavom kroz zid, slijepo, ne obazirući se na prepreke i protivnike.

Trent nije o sebi imao nikakvih iluzija. Bio je miroljubiv, iako je u njemu tekla još ona stara vikinška krv. Razum ga je opominjao i odvrćao od borbe, ali ga je nešto divlje vuklo k čaru pobjede. U njemu je oduvijek živio buntovnik, spreman da se suprotstavi svakoj sili i gruboj zloupotrebi.

Da je Hale bio manje zaslijepljen uspjehom, shvatio bi u što se upušta, jer Parson Hatfield nije bio kao Dick Moffit.

Nedaleko od grada Trent zaustavi konja i promotri. Bit će mu lakše ući nego izići iz grada. Doduše, nije se morao brinuti da će ga netko prepoznati pod pravim imenom. Ionako se, sada, tom vremenu polako primicao kraj. Više se nije toliko pričao o Benu Thompsonu ili o Kin-

gu Fisheru, a Billyja Kida je ubio Pat Garrett. Imena nekad slavnih ljudi Divljeg Zapada pripadala su prošlosti.

Što se njega tiče, rijetko tko ga je mogao prepoznati. Zahvaljujući njegovu načinu života, ni ovdje nije nitko znao za njegovu prošlost, osim jedne žene.

U Cedaru Bluffu je čak i zakon bio u Haleovim rukama. On je odlučivao o sazivanju izbora za šerifa i suca. Nije bilo nikakvih nepravilnosti na izborima. Mali broj doseljenika i poštenih građana nisu mogli nadglasati pedeset Haleovih jahača i, dakako, King Bill je bio popularan i omiljen u Cedaru.

Spremno je davao novčanu pomoć za svaki vrijedan pothvat i prijateljevao sa svima, iako površno. Mnoge je srdačno pozdravljao, ali se nije upuštao u razgovor.

Pri izborima Trent je glasao za O'Haru. Krupni Irac nije mogao skupiti više od dvadesetak glasova. Za njega je glasala i jedna osoba koju je Trent brižljivo izbjegavao, djevojka španjolske i irske krvi, Nita Riordan.

Ona je jedina znala da je Trent zapravo Lance Kilkenney, revolveraš iz Texasa.

Dok je razmišljao o neprilikama koje ga mogu snaći u Cedaru, Trenta je više zabrinjavao Cub Hale nego King Bill. Onaj stariji je bio širok, jak, ali ne ubojica, iako je snosio odgovornost za više umorstava onih koje je označio kao prijestupnike, neprijatelje i skitnice. Cub Hale je bio izvršilac.

Trent ga je vidio kad je ubio čovjeka. To je bilo dva dana pošto je došao u Cedar Bluff. Ubio je pijanog rudara, naprasitog i svadljivog momka, kojeg je trebalo udariti drškom revolvera i sve bi bilo u redu.

Cub Hale ga je ustrijelio kao psa, nepotrebno.

Zatim je ubio Jacka Lindsaya, poznatog revolveraša, ali u poštenom i otvorenom dvoboju, bez ičije pomoći. Lindsay jedva da je napola izvukao revolver iz korica kad su ga tri metka oborila na zemlju. Trent je prišao umirućem i uvjerio se. Sva tri metka mogla je pokriti jedna igraća karta. To se doista zvao pogodak.

Kolalo je još mnogo priča o Cubovim ubojstvima. Uhvatio je neke konjokradice i smaknuo ih na licu mjesta. U Magdaleni je zbog neke izmišljene uvrede ubio nekog ovčara, zatim revolveraša u Fort Summeru, a jednog je smrtno ranio i pustio da umre u najgorim mukama.

Da li se Trent morao čuvati Cuba?

Dunn i Ravitz su također bili opasni. Obojica su sudjelovali u građanskom ratu. Poslije su prešli u Trail City. Pobjegli su iz Californije. Iz mračnog bratstva revolveraša poznavali su ih pod izrekom: »Plati, pa nosi«. Bili su revolveraši najamnici.

— Konjiću — šapne Trent. — Ako dode do borbe, bit će mnogo mrtvih. Moramo pronaći Halea i urazumiti ga.

Cedar Bluff se nije razlikovao od ostalih stočarskih gradova. Krasile su ga tri stvari: poštanska stanica i dva saluna. U poštanskoj stanici bio je smješten Haleov ured. Jedan salon je vodio King Bill Hale, a drugi Nita Riordan.

U to vrijeme gradovi su nicali kao gljive. Razvijali su se, ali su isto tako brzo i nestajali. Sve je ovisilo o rudnicima. Tamo gdje je bilo zlata, bilo je i života. Oko rudnika se vukla armija kockara, prostitutki, revolveraša i vladinih službenika.

Znalo ih je biti do desetak tisuća. U svakom novom logoru po stotinjak novih. Pokretali su ih snovi o bogatstvu, o lagodnom životu i uživanju.

Bat Masterson, Wyatt Earp i njima slični su bili u Dodge Cityju, Tombstoneu ili Silvertonu. Cedar je bio daleko od tog ludila. Tu je cvjetala trgovina i drugi poslovi, ali opet ništa bez Haleova nadzora.

Trent zaustavi konja na prašnjava-voj ulici ispred Leatherova dućana. Uđe u rashlađenu prostoriju. Mirisalo je na kožu i suhe namirnice.

Bert Leather je stajao iza tezge kad je Trent prišao. Trent zapazi promjenu na njegovu licu. Leather ovlaži usne i svrne pogled s Trenta. U to se začuje lagani šum i Trent okrene glavu. Ugleda krupnoga kauboj iza hrpe sedla. Kauboj izvadi cigaretu iz usta i zagleda se u Trenta, pronicljivim i pažljivim pogledom.

– Samo nekoliko stvari, Leather – reče Trent. – Došao sam po neke sitnice.

– Oprosti Trent. Ne mogu ti pomoći. Doseljenicima je zabranjeno prodavati na Haleovom teritoriju. Ne smijem ti ništa prodati.

– I ti si pod njegovom čizmom? Čuo sam to, Leather, ali nisam vjerovao. Pomislio sam, pošto si imao petlje doći na zapad, da si se osamostalio.

– Osamostalio sam se! – odgovori Leather oštro, povrijeđenog ponosa. – Jednostavno ne želim imati posla s tobom.

– Kad sve završi, Leather, nećemo ovo smetnuti s uma. Zaboravio si nešto, Leather. Ovo je zemlja gdje na kraju pobjeđuje narod. Kad ovo prođe, i kad odnesemo pobjedu, molim te, sjeti se toga.

Leather ga ljutito pogleda i odmah odvрати pogled. Lice mu se ukoči, a oči zaigraju prema kaubojju.

– Bolje vam je da svi promijenite zrak – čuje se hladan glas. Trent se okrene. Kauboj je naslonio ruke na pojas s revolverom i nasmiješio se.

– Bit će najbolje da se svi kupite, Trente. Sve što si čuo, istina je. King Bill će vas raseliti, a mene je ovdje postavio da zaštitim Leathera od napasnika.

– To je u redu – slatkim će glasom Trent. – Ja sam miroljubiv čovjek, iako sam pomislio da ti nabijem taj revolver u grlo. Neću zbog Leathera, jer se plaši revolvera i pucnjave. Zato će biti najbolje da prošetam.

– Zovem se Dan Cooper – reče kauboj. – Ako ponovo zaželiš nabijati revolver u grlo, samo se ti meni javi.

Trent se nasmiješi.

– Javit ću se, Cooperu. Bojim se da ćeš uskoro biti poslužen olovom ako ostaneš kod Kinga Billa. Ovaj put je zagrizao preveliki zalogaj.

– Ha-ha – Cooper se nasmije veselo i tvrdo. – Pa zato ima oštre zube.

– Vidi se da ne znaš kakvi su strijelci Hatfieldi. Uzmi, na primjer, starijeg sina. Kad taj podigne onu dugu kentucky pušku, seliš se na drugi svijet.

Trent se okrene i pode niz ulicu, ali ga zaustavi Cooperov glas.

– Reci... – znatiželjno počne Cooper. – Jesi li, možda, bio u Dodgeu?

– Možda. Možda sam bio, Cooperu. Mislim da si pametan i dobar čovjek, ali u pogrešnom društvu. Zato primi prijateljski savjet. Na konja i bježi! Nađi bilo kakvu ispriku i bježi. Istina je da King ima više ljudi, ali koliko oni vrijede? Kad se sve ovo završi, mnogi će već biti u paklu. Na konja i bježi! Najviše mrzim kad pogine dobar čovjek.

Trent ode niz ulicu, ostavivši zamišljenog Coopera. Cooper se pitao gdje ga je mogao vidjeti? Ili da li ga je, uopće, vidio? Možda je samo čuo za njega? Da li mu ga je netko opisao?

Osjetio je crv sumnje; zašto se nije oštrije suprotstavio? Što ga je to podsvjesno upozorilo na opasnost?

Vratio se u dućan i pogledao u Leathera.

– Znaš li tko je ovo bio?

– Rekao je da se zove Trent. Ovdje živi više od godinu dana... a možda i više. Nije dolazio često, dva do tri puta. Čini se da ne voli gradove.

– Možda zbog toga što bi ga netko mogao prepoznati. Nešto ću ti reći, Leather. To je vrlo opasan čovjek. Jesi li vidio kako je ovo lako obavio? Nije pokušavao blefirati, dokazivati i razmetati se. Kad se čovjek tako ležerno ponaša, to znači da ima petlje kad zakipi.

Trent je još na tri mjesta pokušao kupiti namirnice. Shvatio je da u Cedaru više nemaju što tražiti. Zabrinut krene prema konju. Sad je postalo jasno da će doseljenici morati drugim putem do hrane, preko stijena koje se zvalo Blazer.

Čak da im to i pođe za rukom, nije ih bilo dovoljno da zaštite teretna kola od napada, a osobito na dugom usponu preko stijena.

Pritegne remen na sedlu, jer je osjetio da ga netko promatra. Kad se htio popeti u sedlo, začuje glas iza sebe.

– Trent? Nita me zamolila da vam kažem da bi vas željela vidjeti – reče Price Dixon, krupje iz Crystal Palacea, očito revolveraš.

– U redu – složi se nevoljko Trent – iako nije dobro da nas vide ili da čuju da smo bili zajedno. Nama doseljenicima je ovih dana pala cijena.

Dixon kimne glavom.

– Očito ste izvukli kraći kraj.

– Možda.

Krenu zajedno i Dixon ga pogleda krajičkom oka.

– Niste naoružani? Tako ćete nastradati jednog dana.

– Tko ne nosi revolver, ne mora se često tući.

– Cub Hale nema obzira.

– Imate pravo.

– On ne poštuje osnovna pravila poštene borbe.

Zastali su ispred Crystala i Price Dixon ga zamišljeno pogleda.

– Tko ste vi, Trente? Zapravo, što ste?

– Ja sam Trent, doseljenik, a što bih drugo?

– Trente, bio sam krupje zapadno od Mississippija od samog početka građanskog rata. Vidio sam mnogo dobrih revolveraša i poznajem tu vrstu ljudi. Niste vi Wes Hardin, kojeg sam upoznao u Abileneu, ni Hickok, Masterson ili Billy Brooks. Niste ni Farmer Peel, ni John Bull, a najmanje Ben Thompson, jer ne pretjerujete s alkoholom. Tkogod bili, znam da ste vješti na revolveru.

– Nemojte razbijati glavu time, Price. Ime ne čini čovjeka. Mijenjali vi drške na staroj sjekiri, ona ostaje ionako stara.

– Dakako, imate pravo, ali bez obzira na držak, dobra oštrica uvijek dobro siječe. Ne, nemojte se bojati da ću razbijati glavu time. Ja stojim postrance i prepuštam brigu onima koji su na pozornici. Dovoljno je to što ste Nitin prijatelj.

– Osim toga – nastavi on – i Jaime Brigo vas cijeni. – On pogleda Trenta. – Što mislite o njemu?

– Brigo? – Trent se nasmiješi.

– Taj polujenki i poluvrag, ali vrlo odana osoba. Radije tri Halea na vratu nego njega!

– Vjerujem. Dan i noć čuči pred njenim vratima, praveći se da spava, a ipak je najbolje obaviješten o svemu što se zbiva u gradu.

– Dixone, pokušajte nagovoriti Nitu da sve proda i odseli odavde. Može joj se vrlo lako dogoditi da zatvori lokal ili da podmetnu požar. Očekuje nas duga i teška borba.

– Hale drukčije misli.

– Tako i Hatfield. Hale ne zna u što se upušta. On još ne zna što je pravi protivnik.

– Znam Hatfieldeove. Odrastao sam na Jugu, Trente, i kad oni sidu s planine, to je nezaboravno.

Trent otvori vrata.

– Dixone, ostani uz nju. Kad ovo počne, bit će joj potrebni svi prijatelji. Ne dopusti da je umiješaju u ovo.

Dixon slegne ramenima, nasmi-
jehne se i tužno odmahne glavom.

– Duže je poznaješ od mene, Trente, i dobro znaš da uvijek sama donosi odluke. Ne boji se ničega.

– Upravo zato moraš paziti na nju. Netko mora ostati uz nju. Ja ću biti u planini.

Ušao je u hladno i tiho predvorje. Bilo je još rano. Za barom su stajala dva stranca. Bilo je vrijeme za večeru u Cedaru.

Ogleda se preko ramena. Pri zalazu sunca, ulice i zidovi okupani su crvenom bojom – kao krv.

IV

Jedna od bitnih značajki Divljeg Zapada bio je Crystal Palace. Novac se trošio u salunima i kockarnicama. Međutim, ondje se nije samo pilo i kockalo. To je ujedno bio i politički forum, sastajalište, mjesto za razmjenu informacija, mjesto gdje su se sklapali poslovi.

Na Zapadu se mogao zaraditi novac na stoci, na bivolima i kopanju zlata. Ljudi koji su to radili bili su,

uglavnom, vrlo rastrošni. U obilju novca trošilo se na rijetka vina, šampanjce i skupocjena jela. U Cedaru su trošili dobro plaćeni kauboji s Haleova ranča. Nije to bio velik prihod, ali je bio stalan. Tu su bili i rudari iz Florencea i Idahoa Cityja.

Kako je Trent zapazio, Niti Rior-
dan je išlo sasvim dobro. Ona je prije nekoliko godina naslijedila kockarnicu i salun, i Jaimea Briga.

Vodila je poslove odlično, iako je bila mlada. Pokazala se dostojna svog oca. Nije bilo varanja na kocki i Nita je to oštro kažnjavala. Nije bilo potrebe da osim kruha traži pogače. Zato nije imala neprilika. Ako bi se netko požalio da je prevaren, ona je odmah nadoknadila gubitak, ali taj više nije imao ulaza u kockarnicu. Zato se rijetko događalo da se netko požali, bojeći se da ne izgubi mjesto s najboljom hranom i pićem na ovom teritoriju.

Price Dixon ga uvede u sobu. Ondje je bio Jaime Brigo u baršunastom odijelu i bijeloj košulji. Osim dva revolvera, nošio je i nož za pojasom, što je Trenta podsjetilo da nosi još jedan iza vrata, spreman za izvlačenje i bacanje.

– Buenos dias, senor! – Brigo pokaže bijele zube.

Dixon stane i pokaže na pokrajna vrata gdje je Brigo sjedio.

– Ona je ovdje.

Trent pogleda vrata, duboko uzdahne i uđe unutra. Srce mu je brže zakucalo i usta se osušila. Ova žena mu je mnogo značila. Nijedna mu do sada nije zašla tako duboko pod kožu, i kad je počeo živjeti samostalnim životom, shvatio je koliko mu ona nedostaje.

To je bila mirna i ugodna osoba, sasvim drugačija od živopisnog dekora kockarnice. To je govorilo i o njenom životu. Ispod prozora neko-

liko ukrasnih biljaka, a na stolu otvorena knjiga. To je jedino zapa-
zio, jer je njegova pažnja bila
usmjerena na Nitu Riordan.

Stajala je s druge strane stola,
natprosječno visoka i mršava, ali
takvih oblika da mu je srce jače po-
čelo kucati. Odjevena u večernju
haljinu za šetnju, između kockar-
skih stolova, još se više isticala u
skromno namještenoj sobi.

Otvorila je širom oči i pružila ru-
ke prema njemu.

– Lance! Zašto si čekao tako du-
go?

– Nisi se promijenila – reče on.

– Ostala si ista.

– Starija sam, Lance. Starija go-
dinu dana.

– Zar je samo toliko prošlo? Či-
nilo mi se da je više – on je zami-
šljeno pogleda. – Lijepa si kao i
uvijek. Sve što je ljupko i poželjno,
to si uvijek bila ti.

– A ipak si odjahao kad sam
htjela postati tvoja. Lance, da li živiš
sam gore u kolibi? Postoji li još net-
ko? On odmahne glavom.

– Da je tako, Nita, ti bi ubrzo do-
znala. Ti ionako sve doznaš. Sam
sam, izuzev kad me obuzme sjeća-
nje, što mi još više zagorčava život.
Sjetim li se tebe, misli mi skrenu na
Berta Poltija i na Brockmansa, koji
jedva čekaju da me sahrane.

– Zbog toga sam te i pozvala. –
Ona zaobide stol i uhvati ga za ru-
ke.

– Lance, moraš otići odavde. Mo-
raš smjesta otići! Mogu čuvati tvoj
posjed, ako te to zabrinjava. Ako to
nije važno, dovoljna je samo jedna
riječ i ja ću poći s tobom. Svejedno
mi je kamo ćemo otići, ali to mora-
mo odmah učiniti.

– Zašto? – Nije volio okolišati.
Ona pogleda u njegovo mračno lice.

– Zašto, Nita? Ti misliš da ja mogu
ostaviti ljude koji ovise o meni.

– Zato što te kane ubiti! Lance,
oni su okrutni i pokvareni. Ne mi-
slim na njihova vođu Kinga Billa,
jer on čak misli da ima pravo. Riječ
je o Cubu. On uživa u ubijanju, Lan-
ce. Prošlog tjedna je ubio jednog
dječaka ispred mog saluna i pucao
u njega dok je ovaj ležao na ulici.
On nije normalan, Lance. On je lud,
a da to ne zna ni njegov otac. Kad
je s ocem, onda je vrlo pristojan i
mislim da ga iskreno voli. King Bill
se služi svojom moći da bi gradio,
iako time satire ostale, ali Cub se
koristi njome isključivo za unište-
nje.

– Moram ostati. Tako nas je ma-
lo.

– Lance, čula sam što pričaju.
Oh, čak mislim da su željeli da ču-
jem. Ne taje ništa, jer misle da im
nitko ne može ništa. Sigurni su da
ćeš se braniti i zato te namjeravaju
ubiti. Sad znaju da si u gradu i neće
ti dopustiti da odeš. Neće ti pružiti
ni najmanju priliku.

– Nita, ljudi na planinskim pa-
šnjacima su moji prijatelji. Ja ne
mogu prvi odustati i pobjeći.

– Oni ne znaju da si Lance Kil-
kenny, iako znaju da si jedan od po-
znatih revolveraša. Mislim da vje-
ruju da si na popisu onih za kojima
se traga. Namjeravaju te ubiti.

– Nita, to mi nije prvi put. Možda
je rizik bio manji, ali ulog je isti. Ne,
moram ostati. On zastane. – Mo-
ram razgovarati s Haleom. On jedi-
ni može ovome stati na kraj ako že-
li. Moram ga urazumiti.

– Nemaš nikakva izgleda. On ži-
vi u svom vlastitom svijetu. Nitko
mu ne smije ništa reći, i ako ti po-
kušaš, on će se uvrijediti. S njime
nemaš nikakvih izgleda. Nemoj za-
boraviti da mu je tek četrdeseta i
da je dobar borac.

– Čini se da ga dobro poznaješ.
Da li ti je dosadivao?

– Zbog čega me to pitaš?

– Želim znati.

Ona slegne ramenima.

– On se želi oženiti sa mnom, Lance – iznenada se ona nasmiješi. – Moram priznati da mi je to rekao tako kao da se kralj obraća nekom običnom podaniku, ali je ipak to učinio.

Trent se zagleda u nju.

– A ti Nita? Što si ti na to rekla?

– Ja sam usamljena, Lance. Ovdje nemam nikakav život, osim što vodim posao. Ne poznajem nijedne žene, izuzev igračica. Oh, ima ih zaista dobrih, ne mogu reći. Te djevojke samo plešu i ništa više. Doduše, dvije ili tri su našle prijatelje... o tome malo što znam, jer je to njihova privatna stvar. Nikoga ne poznajem i ne vidam. Strašno sam usamljena.

– King Bill je moćan. Zna kako se treba približiti ženi. Može mnogo pružiti, i premda mu je sin istih godina kao ja, još je mlad. Ne sviđa mi se što radi, ali ima dobra opravdanja. Ne, neću se udati za njega. Ne bih i da ti nisi tu. Priznajem da sam se dvoumila, ali ipak mislim da s njime nešto nije u redu. Prelako je došao do moći i novca. Budući da je uspio, vjeruje da je bolji od drugih. Što god se dogodilo, nemoj ga potcijeniti... ni Cuba.

– Rekla si da je borac. Da li to znači da se, pored svojih ljudi, i on sam bori?

– Da, zaista mislim da će se boriti. Jednom je običnim i ravnodušnim glasom rekao da može lako ubiti svakoga golim rukama.

– Ne želim ga izazivati. Samo nekoliko riječi.

– Shaw, predvodnik kauboja, opisao je kako je King Bill ubio jednog čovjeka u El Pasu golim rukama, a dugog na svom ranču. Ti su ga ljudi osobno izazvali.

– Moram ga vidjeti još danas, Nita. Moram ga uvjeriti da je najbolje da nas pusti na miru. Mi nismo kradljivci, a njemu nije potrebna naša zemlja. Mi njemu uopće ne smetamo.

– Neće htjeti razgovarati s tobom, Lance. Poznajem ga. Nametnuo je sveto pravilo da s njime ne može nitko razgovarati ako on sam ne započne. On će te mirno prepustiti svojim gorilama.

– Razgovarat će on sa mnom.

– Ne idi tamo, Lance. Molim te, nemoj.

– Da li ti je pravio neprilike?

– Ne. Uglavnom je slušao dok sam ja govorila. Ostali se nisu usudili ništa poduzeti, jer su znali da je on zainteresiran. Bio je jedan pokušaj provale, ali ne vjerujem da je bio netko od njegovih ljudi. Zapravo, nitko ih nije mogao prepoznati.

– Što se dogodilo?

– Očito da nisu znali za Jaimea. Upravo sam sredila tjedni obračun kad su banuli s oružjem u rukama. Jaime tek što je izašao, ali se odmah vratio. Pogledali su se, s oružjem u rukama, i jedan od njih je rekao: »Čini se da smo nabasali na nešto neočekivano. Da li je u redu ako se sad povučemo?«. Jaime je odgovorio: »Ne«. Isprava nisu razumijeli. To je bio meksički način, iako su pomislili da se mogu povući. Ti dobro poznaješ Jaimea. On je samo rekao: »Ne«, i kad su se zabuljili u njega, jedan ponovi: »Ne?« i zatim je Jaime oborio obojicu. Nakon toga nismo imali neprilika. Samo, ja se ne zavaravam. Ako se King Bill želi dočepati ovoga mjesta... ili mene, ništa ga ne može zaustaviti. Izgubi li interes, onda je tu Cuba.

– Dakle – okrene se on i pođe – ipak ga moram vidjeti. Moram pokušati barem jednom prije nego što sve krene nizbrdo. Znam da ti-

me ne mogu oživjeti Moffita, ali mogu spasiti mnogo života.

– Ako ti ne uspije...?

– Onda ću opasati revolvere i vratiti se u grad.

Ušao je u drugu prostoriju i ugledao Pricea Dixona kako dijeli karte. Sada je razmišljao samo o Kingu Billu i kako da mu se približi.

Hale je sve stekao borbom. U ovom zabačenom kutku Divljeg Zapada vladao je zakon oružja i onoga što su se ljudi sami, međusobno, dogovorili. Pioniri Zapada su, uglavnom, htjeli da se uspostavi zakon i red, iako se uvijek našao netko tko će, iz želje za lakom zaradom, narušiti prava drugih. Međutim, Hale je vrlo poštovao zakon. Zapravo, vjerovao je da je on sam zakon.

Samo je nekoliko puteva vodilo u Cedar. Hale je poveo računa o tome da spriječi dolazak odmetnika, a ako je netko i uspio prodrijeti, ubrzo je bio protjeran. Čak su i vijesti i informacije ovisile o Haleu. Svim je moguće da skorašnji događaji neće doprijeti do pravih ušiju.

Hale je inače živio u kući, tri kilometara od Cedara. Zvala se »Dvorac«. Svaki dan je jahao u grad, svratio je u Meccu i katkad u Crystal Palace. Trent je odlučio da ga potraži u Mecci, jer nije htio praviti neprilike Niti. Dobro je shvatio kad mu je Nita govorila o usamljenosti, jer se cijeli život tako osjećao. Rodio se u graničnom pojasu Dakote. Kad su mu ubili oca, živio je neko vrijeme s ujakom u New Yorku i zatim prešao tetki u Virginiju. Bili su ljubazni prema njemu, a ipak je bio često sam.

Trent izide na mračnu ulicu i odvede konja do pojila, da se napije i najede sijena, a zatim ga vrati na isto mjesto. Nije bilo mnogo ljudi na ulici. Čula je glazba iz Mecce i Cry-

stal Palacea. Dan Cooper je zatvorio dućan i sjeo na stube. Neko vrijeme je promatrao Trenta i potom pošao prema svom konju.

– Da sam na tvom mjestu, Trente – reče on, – podbo bih ovoga konja i nestao poput munje. Shvati da nisi među prijateljima.

– Hvala, Cooperu. Uzet ću ovo kao prijateljski savjet, ali moram obaviti neke poslove. Ne želim da dođe do krvoprolića u Cedaru i zato ću pokušati da to spriječim jednom zauvijek.

– A ako ti ne uspije?

– Onda ću morati poduzeti neke korake.

Dan Cooper stane motati cigaretu.

– Čini se da si prilično samouvjeren. Tko si ti? I što uopće želiš?

– Već sam ti rekao, stari momče. Ja sam doseljenik. Zovem se Trent.

U trenutku kad je htio prijeći ulicu, pojavi se skupina od četiri jahača i zaustavi se pred Meccom. Na čelu im je bio krupan čovjek, zaci-jelo Hale.

Hale sjaše i povede skupinu. Cub je išao za njim. Ravitz je ostao zaposlen oko konja. Dunn zastane i pogleda prema Trentu. Nije ga prepoznao. Ušao je u Meccu.

V

Trent širom otvori vrata i uđe u salun pun ljudi. Bili su tu uglavnom Haleovi kauboiji, ali i mnogi kopači zlata i rudarski inženjeri na putu za sjever. King Bill je stajao za barom, ledima okrenut prema ulazu.

Djelovao je kao prava ljudeskara. Možda je bio desetak centimetara niži od Trenta, ali je bio neuporedivo teži. Snažan, širokih ramena i guste brade, a glava mu je izgledala kao stijena usadena u snažnoj šiji. Izgledao je kao bik. Trent povjeruje

pričama o golim šakama i ubojstvima.

Pored njega, u lijepo skrojenom kožnom odijelu, stajao je Cub Hale. Malo podalje bili su Dunn i Ravitz.

Trent pride baru i naruči piće. Dunn prepozna glas i okrene glavu. Pogledi im se sretnu. Dunnovi prsti zadršću. Čaša koju je držao u ruci sklizne i razbije se u komadiće.

— Ne izgledaš dobro — reče Trent. — Dopusti da te počastim pićem.

— Proklet bio ako pristanem! — odgovori Dunn. — Što tražiš ovdje?

Trent se nasmije. Svi su utihnuli i napregnuli uši, nakon treska čaše i Dunnova silovitog odgovora. Neka od tih lica možda i nisu bila pristrana.

— Došao sam da porazgovaram s Kingom Billom — rekao je tiho, ali dovoljno razgovijetno da svi mogu čuti.

— Čujem naklapanja o nekom ratu. Onda su neki, prije nekoliko dana, ubili bezopasnoga obiteljskog čovjeka na pragu njegove kuće. Ubili su nenaoružanoga i bespomoćnog. Hoću da King Bill zna što se događa.

— Izlazi! — naredi mu Dunn i spusti ruku na revolver.

— Izadi ili ćemo te iznijeti!

— Nije potrebno da vadiš revolver — mirno odvrati Trent. — Svi ma je jasno da sam nenaoružan. Došao sam na mirovne pregovore s Kingom Billom.

— A ja ti kažem da se tornjaš odavde! — odgovori Dunn.

Trent razvuče usne u osmijeh, kad Dunnova ruka iznenada povuče revolver. Istovremeno se pokrene i Trent. Lijevom je blokirao ruku na revolveru, a desnom je, u kratkom i opasnom luku, raspalio Dunn po bradi. Udarac je bio kratak, ali vrlo precizan. Dunn se složi na

koljena. Prije nego što se ispružio na pod, Trent mu izvadi revolver iz korica i položi ga na pult. Zatim se okrene Haleu.

— Gospodine, netko je od vaših ljudi upao na našu zemlju, ubio Dicka Moffita i spalio njegov ranč. Njegova djeca su potražila utočište u šumi, gladna i bez krova. Htjeli su ubiti i njih dvoje, ali ih nisu pronašli. Ti isti ljudi su me poslije upozorili da moram odseliti. Evo, došao sam k vama, jer sam čuo da ste pošten čovjek.

King Bill ostane nepomičan kao da ništa nije čuo. Pogledao je čašu viskija, ispio gutljaj i položio je na traga na tezgu.

Cub Hale se odmakne od oca, otrovan i spreman.

— Hale — reče Trent — ovo je samo između nas dvojice. Ne puštaj pse s lanca. Govorim tebi i nikom drugom, i sve što ćemo reći večeras bit će prenijeto u planine. Želimo mir i ako se moramo boriti da zadržimo svoju zemlju, borit ćemo se do posljednje kapi krvi. Budemo li se borili, pobijedit ćemo. Ustao si i protiv američke vlade, jer je naša zemlja zakonom zaštićena i registrirana.

Cub je samo čekao. Samo jedna riječ ili mali pokret njegova oca i on je spreman da izvuče revolver. Trent je bio nenaoružan. Bilo mu je hladno i tjeskobno, svjestan da je blizu smrti kao nikad do tada.

— Što je, Hale? Zar ćeš napraviti od sina ubojicu samo zato što se bojiš odgovoriti?

Hale se polako okrene.

— Cube, ne miješaj se u ovo. Ja ću to sâm srediti.

Cub je oklijevao, razočaran i još i sad borben.

— Rekao sam — Hale će grubim glasom, — odstupi i ne miješaj se.

Okrene se i Trent prvi put ugleda hladne i opake oči.

— A što se tebe tiče, doselio si se na moj privatni posjed. Odselit ćeš se odavde kao i svi ostali. Ako ne odeš, dobit ćeš što si zaslužio, i to je moja zadnja.

— Ne, Hale, ne može to tako. Zakon je na našoj strani i nećemo se seliti. Nisi polagao nikakva prava na tu zemlju sve dok se nismo mi pojavili. Budeš li nam i dalje poricao to pravo, pozvat ćemo državnog šerifa da presudi.

— Pravo! Ako vi, seljaci, imate neka prava, dobit ćete ih od mene. Dajem vam dovoljno vremena da ode-te. Sad se gubite!

Trent nije izgubio prisutnost duha, iako se u njemu nakupio bijes. Ljutila ga je ova nerazumna tvrdo-glavost.

— Hale — reče on — čuo sam da si pravi borac. Izazivam te na borbu. Borit ćemo se, jedan protiv drugog, bez oružja, i ako ja pobijedim, ostavit ćeš nas na miru. Ako ne uspijem, svi ćemo se odseliti.

King Bill se okrene, nabreknutih vratnih žila od iznenadnog bijesa.

— Ti! Ti mene izazivaš? Kako se osuđuješ? Ti, prljavi dotepenče, seljačino jedna? Ne! Ja ni s kim ne pregovaram! Imaš se odseliti ili ćeš snositi posljedice.

— Što je s tobom, Bille? Bojiš li se?

Za trenutak je zavládala tišina u salunu. Odjednom Hale otkopča po-jas s revolverom.

— U redu, protuho sâm si tražio. Iznenada Hale izmahne opasan bekend. Trent se lako ukloni, a Hale zamalo da ne izgubi ravnotežu.

— Što je, Hale? Ovdje sam.

Hale odmah nasrne, zamahujući objema rukama. Trent zaustavi napad lijevom direktno i raskoli mu obje usne. Krv potekne niz Haleovu bradu. Ugledavši vlastitu krv Hale iznenadeno zastane. Odmah zatim jurne na Trenta svom žestinom.

Trent izbjegne prvi udarac, ali ga snažni desni kroše pogodi ravno u glavu i on, na petama, uzmakne nekoliko koraka. Krvave bijele košulje, Hale mu se odmah približi i udari ga još jedamput. Trent izbjegne sljedeći udarac pukom srećom i uđe u klinč, udarajući objema rukama.

Odmaknuvši ga, Hale ga ljevicom pošalje na pod. Trent se otkotrlja i uspije stati na noge, ali primi još jedan udarac i u glavi mu zabruji. Dok se kotrljao po podu, netko ga je kriomice šutnuo pod rebra. Trent uhvati Cubov zloban pogled.

Hale ponovo nasrne, vitlajući rukama, ali ga Trent ljevicom pogodi u grudi, pored srca. Hale ga tada dograbi i nabije už pult, zasipajući ga teškim udarcima po glavi.

Trent se očajnički pokušavao odmaknuti od bara, ali Hale ga ponovo dohvati ljevicom i krene desnom da ga dovrši.

Trent hitro ljevicom zaustavi taj udarac i ljudeskara zastenje pod silinom promašenog zamaha. Trent uputi još jedan lijevi direkt u okrvavljena usta, ali mu Hale uzvрати desnicom. Omamljen, stenjujući od bola, Trent uđe u klinč, pokušavajući osloboditi glavu. Hale ga odmakne i ljevicom mu raskoli obraz do kosti.

Ipak Trent uspije izbjeći desni kroše i pogodi Halea desnicom u trbuh i lijevim krošem u oko. Hale navali i zgrabi ga za grlo. Trent osjeti da pada na leđa. Pri padu dohvati Halea za ruke i nabivši mu čizme u trbuh, prebaci ga preko sebe. Hale tresne na pod, ali ustane i uzmakne, očigledno uzdrman. Trent se nasloni na bar, brišući krv s očiju. Hale je bio ozlijeđen i načet. Možda je u tom trenutku prvi put u životu osjetio gorčinu poraza.

Trent brzo krene u nov napad. Udari ga ljevicom u usta i desnicom u bradu. Dunn se pokušava umiješati, ali ga Trent odgurne. Hale podigne ruke, lica iskrivljenog od straha i mržnje. Krene naprijed, ali ga Trent dočeka snažnim desnim direktnom i Hale zatetura.

Stajali su, jedan nasuprot drugom, teturajući. U Haleovim udarcima više nije bilo snage. Sad su se teške godine napornog rada pokazale kao Trentova prednost; sabrao se i prikupio zadnju zalihu snage. U glavi mu je zujalo od udaraca, ali mu je bilo jasno što treba učiniti. Sagne se i oštro udari lijevom i desnom. Ponovo se sagne i objema šakama ga pogodi usred glave. Hale poklekne i Trent ga još jednom snažno pogodi u bradu. Ljudeskara je od siline udarca udarila o bar i dok mu se Trent približavao, spazi Cubov pogled.

Mladićevo lice bilo je iskrivljeno od šoka i užasa, ali tu je bilo i zlu-radog naslađivanja. Zgađen, Trent se okrene.

Hale uhvati priliku. Krene naprijed, ali Trent se naglo okrene i pogodi ga ravno u bradu. Ljudeskara se zanesa, a Trent ga udari još jednom prije nego što će pasti.

Hale padne, ispruži se na pod saluna i ostane ležati. Trent ga pogleda. Odjednom osjeti preokret. Zacijelo je vrlo teško nakon stalnih pobjeda doživjeti poraz, i to pred svima koji su te slijepo slušali.

Da Hale nije bio među prijateljima, Trent bi mu pomogao da ustane i ispričao se.

U nastaloj tišini, prolomi se glas.

— Ostanite svi na svojim mjestima! Zovem se Quince Hatfield. Tko se pomakne, dobit će metak u čelo.

Svi se ukoče bez riječi. Pokažu se dvije pušćane cijevi. Nitko se ne usudi pogadati ima li ih još.

Trent u tri koraka prijeđe put do vrata i izide u noć. Njegov konj je bio pored Hatfieldovih. On skoči u sedlo i istovremeno izvuče vinčesterku iz korica. Jednim hicem razbije svjetiljku u salunu. Potjerali su konje i nisu se zaustavljali sve dok nisu izašli iz grada. Tu ih pristigne Quince.

Trent pomakne rame i osjeti užasnu bol. Sve ga je boljelo.

— Pokušao sam razgovarati o miru, ali me nije htio slušati. Onda sam pribjegao batinama, jer samo tako možeš pokazati da nije tako moćan. Vrlo je korisno što su to svi vidjeli. Svaki prijatelj nam je dobro došao.

— Kad Parson čuje za ovo, bit će strašno ljutit što to nije mogao sam vidjeti. On je uvijek govorio da su Haleu potrebne dobre batine.

— Bit će mu potrebno više od toga — reče Trent. — Bilo ga je teško pobijediti, ali on će već naći načina da se osveti. On ima ljudi i novca, Quince. Mi imamo samo sebe.

— Možda nam više i ne treba, s božjom pomoći.

Tri sata poslije dojahali su do Hatfieldove kolibe. Visoki mladić izade iz tame da ih pozdravi.

— Evo nas, Saule — reče Jesse. — Ne znaš što si propustio! Trent je udesio Kinga Billa Halea golim šakama. Pošteno ga je izmlatio.

— Ocu će biti drago da to čuje — reče on. — I meni također. Izmlatio ga, kažeš? Uh! To je morala biti borba!

— Jesu li već svi legli?

— Naravno. Lijah je do prije nekoliko minuta bio na straži i, koliko ga poznajem, sad je u dubokoj nesvijesti.

— Je li stigao O'Hara? — upita Trent.

— Da. Ovdje su još Him, Bartram i Smitherovi. Kad svane jutro, otac

želi da se svi skupimo i dogovorimo što nam je raditi.

– Morat ćemo se boriti – reče Trent. – To više nije u pitanju. Hale neće razgovarati o miru.

– Zbog toga si ga pretukao. Zaista je zaslužio. Mi ne želimo rat, ali ćemo se zdušno boriti.

VI

Jutarnje sunce tek što se pomolilo iza borova, a skupina ljudi već je sjedila za dugim stolom u Hatfieldovoj kući. Žene su se, nakon doručka, vratile kućnim poslovima.

Tu su bila sva petorica Hatfielda. O'Hara i Bartram. Krupni Irac je, između ostalog, bio i policajac u New Yorku. Bartram je bio mlad, neiskusn, ali odličan strijelac u lovu na divljač. Uzbuden zbog predstojećih događaja bio je pripravan na sve.

Smithers je bio srednjih godina, najstariji ne računamo li Parsona. Onizak čovjek, proračunat, naizgled bojažljiv, jer je izbjegavao neprilike. Ipak, slovio je kao najbolji farmer i poslovan čovjek.

Još dvojica su dojahala, rano ujutro, za doručka. Jackson Hight, lovac na divlje konje, nekadašnji kauboj i lovac na bivoie, i Steve Runyon, nekadašnji kopač zlata.

Parson Hatfield pročisti grlo.

– Ovaj sastanak moramo početi redom. Haleovi neće čekati da se mi organiziramo. Moram istaći nekoliko stvari. Moramo izabrati vođu i naći način da dodemo do hrane i municije.

– Parsone – progovori Trent – mogu li nešto reći? Vjerujem da je najsigurnije da se svi ovdje skupimo s konjima i s hranom.

– Da napustimo svoje kuće? – prigovori Smithers. – To znači da će ih oni spaliti. Spalit će našu žetvu i uništiti nam zalihe.

– On ima pravo – složi se O'Hara. – Ako ne obranimo svoje, tko će ga braniti. To je kao da im dobrovoljno prepuštamo svoje najveće blago.

– Tko od vas misli da je sposoban obraniti se od dvadesetak revolveraša? Ja mislim da nisam. Uostalom, nijedan od vas nema takvo mjesto gdje može izdržati borbu protiv petorice, a kamoli protiv dvadesetorice. Možete pucati samo kroz jedan prozor i to jednom. Za to vrijeme će vas opkoliti i za nekoliko minuta ste mrtvi. Postoje samo dva mjesta koja se mogu obraniti bez poteškoća. Moje i Hatfieldovo, s time što je moja koliba pretijesna za sve nas. Hatfield raspolaže većim zalihama hrane, ima povoljno mjesto za obranu i ima petoricu boraca.

– Što se tiče paleža, mi ćemo lako podići nove kuće. Do vraga, nismo jednom sve nanovo gradili. Međutim, mrtav čovjek ne može više ništa uraditi.

– To zvuči pametno – reče Hight. – Postoji stara izreka: »U jedinstvu je pobjeda«. Zato predlažem da se svi ovdje skupimo.

– Možda imaš pravo – složi se O'Hara. – Dick Moffit nije dobro prošao sâm.

– To znači da ću izgubiti štalu! – usprotivi se Smithers.

Svi zamuknu, pa se on za jednu minutu opet oglasi.

– U redu, izgradit ću novu, ako treba i za deset godina.

– Svi ćemo pomoći – odgovori Bartram.

– Što je s vodom – upita Smithers. – Kako bi bilo da to budeš ti, Parsone?

– Ne, hvala na povjerenju, ali ja nisam za to. Predlažem da to bude Trent.

Nastupi tišina.

– Podržavam taj izbor – suglasi se O'Hara. – Naposljetku, on je prebio Halea.

Runyon odmahne glavom.

– Bez uvrede, Trente, ali ja te ne poznajem. Šakanje je jedna stvar, a odlučna borba druga. Ne protivim se izboru Trenta, ali Parson je prošao kroz mnog borbe.

– Jesam – odgovori Hatfield – ali dopustite da još nešto kažem. Jednom sam sa starim Jabom bio poslan u poseban zadatak. Često su nas slali zajedno, jer smo bili vrlo uspješni. Dakle, tada nas je dobro opirao mladi južnjački oficir. Iako je imao polovicu manje ljudi, nadmudrio nas je i natjerao u bijeg. – On natoči svima kavu. – Želim reći da je taj mladi južnjački oficir ovdje prisutni Trent – blago se nasmije i zatrepće očima.

– Ja tu zgodu nisam nikad spomenuo Trentu, zato što se sada drukčije zove, a svako je ime privatna stvar.

– Meni je to dovoljno – reče Runyon. – Ako vi stojite iza njega, ja se slažem.

– U redu. – Trent nije gubio vrijeme. – Na konje i kućama! Donosite svu municiju i hranu i vratite se večeras. Jašite najmanje po dvojica i pazite da ne ostavite tragove. Kad se pojave, želim da budete ovdje svi živi i zdravi. Potreban nam je svaki čovjek... Nemojte uzvraćati vatru ako nije potrebno. Važno je da se svi vratite. Trent ustane. – Pustit ćemo Halea da napravi prvi korak. To nije taktički dobro, ali moramo imati zakon na našoj strani. Ako napadnu prvi, možemo se s punim pravom braniti.

– Čim Hale napadne, mi stupamo u borbu. Ima nas dvanaest...

– Dvanaest? – Smithers pogleda oko sebe. – Ja vidim samo jedanaestoricu.

– Jack Moffit je dvanaesti – odgovori Trent. – Poklonio sam mu šarpericu. Jack ima samo četrnaest godina, ali to su godine kad smo, uglavnom, svi obavljali mnogo složenije zadatke. Kladim se u sedlo da će Jack ispuniti naša očekivanja. Vidio sam ga kako obara vjeverice, a gdje su one od čovjeka?

– Šestorica će braniti ovo mjesto. To je dovoljno. Ostala šestorica ili četvorica, ovisno o potrebi, izvest će protunapad ili se brinuti o hrani... o bilo čemu.

– Ove mi se riječi sviđaju – reče Smithers. – I ja sam se nekad borio i ni malo mi se ne sviđa da im predajemo imanja na milost i nemilost. Ja sam za napad, ali prvo moramo riješiti pitanje hrane.

– Lijak i Saul će poći u lov na jelene. Nema boljih lovaca od njih dvojice. S njihovim ulovom i s onim što imamo možemo izdržati još nekoliko dana. Tada ću ja sâm u potragu za hranom.

– Sâm? – začudi se O'Hara. – Gdje ćeš doći do hrane? – Blazer. Neće mi oduzeti mnogo vremena. Krenut ću preko stijenja.

Zavlada mrtva tišina. Runyon se prigne kao da će nešto reći, ali opet se zavalj u stolicu vrteći sumnjičavo glavom.

Smithers razbije tišinu.

– Ja ću s tobom – reče on.

– Čovječe – usprotivi se Hight – čak i Indijanci izbjegavaju taj kraj. Da postoji neki put, ja bih bio odmah za to, ali svi koji su pokušali, završili su tragično.

– Nekoć su živjeli Indijanci, stari Indijanci, koji su poznavali put, i mislim da znam kako ću ga naći. Ako mi uspije, bit ću odsutan samo nekoliko dana.

Trent pogleda Jessea.

– Ti ćeš motriti na Cedar. Smjenjujte se, ti i Quince. Dovoljno je da

nam javite čim nešto opazite. Možeš uzeti mog ridana. On je trkači i voli galopirati.

Jesse Hatfield ustane, uzme pušku i izide.

– Jack – okrene se Trent Moffitu – ti ćeš paziti na put koji vodi iz Cedara. Ako se netko približi, odmah javi.

Malo zatim, Trent pojaše konja i krene kući. Bio je svjestan u šta su se upustili. Plan obrane se sam po sebi nametnuo. Budu li samo čekali, svi će izginuti od Haleovih metaka ili od gladi. Napad je najbolja obrana i Hale mora, napokon, shvatiti da je ranjiv.

Kad je dojahao do kuće, sve je bilo mirno. Nisu ga zabrinuli ni nepoznati tragovi, jer je bilo teško doći do ovog mjesta. Uđe u kuću i natrpa dvije vreće hrane, slanine, graha, riže i sušenih jabuka.

Kad ih je objesio o sedlo, vratio se u kuću i približio se pojasu s revolverima. Oklijevao je trenutak. Onda ga jednim pokretom skine i opase se. Daleko je dogurao i više nije bilo govora o miru. Ostane tako trenutak, pa pogleda mirnu sobu. To je bilo, bez sumnje, njegovo carstvo samoće, ali i blaženog mira i spokoja. Koliko je puta ovdje sjedio i gledao u vatru.

Onda se sjeti konja u koralu, izvede ih, njih šestoro, i krene prema Hatfieldu.

Jackson Hight je zadnji pristigao Hatfieldu. Dojahao je na oznojenu konju, blijed i bijesan.

– Prekasno – reče. – Sve su mi spalili! – Pogleda Trenta. – Pokušao sam, Trente, zaista jesam, ali što sam mogao protiv šestorice. Ipak, jednog sam skinuo.

Smithers pokaže preko drveća. Ugledali su visoki stup dima.

– O'Harina kuća.

U to dojaše Jesse Hatfield.

– Velka grupa jaše ovamo. Nadaju se da će stići prije zalaza sunca. To je sve što sam mogao čuti.

– U redu, Jesse. Sada prilegni malo. I ti, Jack. Parsone, ti i Smithers na stražu, a Quince, Bartram i ja na konje.

– Kamo ćete? – upita Saul.

– Kako, kamo? Pa vrijeme je da podemo u kupnju. Potrebne su nam namirnice i dobro je da malo prošetamo i posjetimo Leathera.

– Računajte sa mnom – predloži Saul.

– Ti se naspavaj. Ako to možemo obaviti nas trojica, onda je četvrti suvišan. Ti se radije odmori.

– Nisam naganjao antilopu da bih se morao odmarati – nastavi Saul. – To je opasan grad i mislim da bih vam bio koristan.

– Onda u redu – pristane Trent.

– Bit ćeš nam dobrodošao.

S juga bljesne plamen i podigne visoki dim, jedva primjetljiv na već mračnom nebu.

– Ode moj ranč – mirno reče Smithers. – Rajčica je trebala dobro uroditi ove godine.

– Neka te to ne zabrinjava – odgovori Trent. – Kad se ovo završi, ja ću ti pomoći.

Smithers otprati pogledom četvoricu jahača i odmahne glavom.

– Zaista mu moraš vjerovati, zar ne? Sve što kaže pravo kaže i ulijeva sigurnost.

Parson izvadi hladnu lulu iz usta i stane je prazniti.

– Što kaže, to misli, Smitherse, a ako ti jednog dana kaže tko je, shvatit ćeš da mu moraš vjerovati. On je jedan od najopasnijih ljudi u ovoj zemlji, iako to neće nikad priznati jer je skroman.

– Možda ćemo ipak pobijediti – reče Smithers. – Parsone, uđimo i popijmo po šalicu kave.

XII

Trent je vodio punim galopom. Taj put je, inače, otkrio Lijak Hatfield. Spuštao se niz planinu, kroz šume topola, cedara i borova. Ipak, jahali su oprezno, povremeno zastajkujući da osluhnu, s puškom u ruci. Nikoga nisu zapazili. Bio je to divlji i zabačen predio, s razbacanim gromadama stijena. Iako na domak grada, grad još nisu mogli vidjeti.

Usporili su i češće zastajkivali. Sve je ovisilo o neprimjetnom ulasku u grad. Većina Haleovih jahača bila je zaposlena izviđanjem i podmetanjem požara, a ostali su spavali. U to vrijeme u gradu je moralo biti mirno. Mecca i Crystal Palace zatvarali su u dva ujutro. Sve će poći glatko ako se ne dogodi nešto nepredviđeno.

Pošto su se popeli na brežuljak, ugledali su grad. Gorjela su još dva svjetla.

Trent krene zaobilaznim putem, pored gradskih štala, vrtova i povrtnjaka, po mekanom tlu, pazeći da konjsko kopito ne udari o neki kamen. Nečujno su se približili glavnoj ulici. Otprije je imao gradski plan ulica i prilaza kao na dlanu. Znao je i gdje treba zaobići lavu pse čuvar. Jedino je ostala mogućnost da naide neki noćni jahač ili da netko od ukućana proviri kroz prozor.

Samouvjereni King Bill, dakako, ne očekuje da će se doseljenici približiti njegovu gradu ili posjedu. Inače je držao pod stražom sve okolne puteve, kao i onaj prema Blazeru, ali da će se doseljenici usuditi ući u srce njegova carstva, to nikad ne bi pomislio.

– Bartrame – prošapće Trent, – Ti i Saul čekajte s teretnim konjima pred stražnjim vratima du-

ćana. Neka budu tihi, a ako sve pođe krivo i dode do pucnjave, bježite iz grada, i to brzo. Ne brinite za nas. Odsad se svatko brine sam o sebi. Okrene se u sedlu. – Quince, nas dvojica ćemo k Leatheru.

– A zašto svi ne upadnemo? – upita Saul. – Za čas ćemo pobrati sve što nam treba.

– Ne – reče Trent. – Natjerat ćemo ga da napiše račun, isplatiti ćemo ga i uzeti njegovu priznanicu. Mi nismo kradljivci. Podići će se velika prašina, i kad dode do istrage, želim da imamo sve karte u rukama. Oni su već predaleko otišli, a mi ćemo i dalje sve po zakonu. Prisilit ćemo ga da siđe u dućan i platiti sve gotovim novcem.

Trent i Quince im ostave konje na čuvanje. Šuljajući se, krenu prema prodavačevoj kući. Dijelilo ih je oko trista metara do cilja. Iako je bio krupan, Quince se kretao poput sjene, tako nečujno da je Trent morao nekoliko puta zastati i uvjeriti da se nije nestao. Mjesec se sakrio i sjala je samo poneka zvijezda između oblaka. Dućani su stajali u mrklom mraku nasuprot sivom nebu. Stigli su do stražnjeg ulaza u Leatherov dućan. Preskočili su nisku ogradu kako vratašca ne bi slučajno zaškripala.

Trent oprezno podigne nogu i stane na prvu stepenicu trijema. Drvo nije škripalo. Stepenicu po stepenicu, polako, popeo se na trijem i ušao u kuću. U kući je spavalo dvoje, Leather i njegova supruga, opuštena, debela žena. Obožavala je Kinga Billa Halea. On je za nju bio savršen čovjek. Divila se njegovim visokim manirima i stilu života. Bila je uvjerena da je on velik čovjek.

Jednom, tek što je došao, Trent je bio u ovoj kući. Pošao je po Leathera da ga pozove u dućan, jer je već bilo prošlo radno vrijeme. Budući

da se radilo o velikoj narudžbi, Leather je to sa zadovoljstvom učinio. Tada je Trent upoznao raspored soba.

Vrata koja je otvorio vodila su u kuhinju. Sljedeća su vodila u predsoblje, pa u dnevnu i spavaću sobu. Tamo je morao biti Leather sa suprugom.

U kuhinji je zastao. Leather je držao mačku, a ne psa, što je Trentu znatno olakšalo posao. Oprezno je stupio u predsoblje i osluhnuo. Začuo je teško disanje Else Leather i isprekidano Leatherovo hrkanje. Kuhinja i predsoblje su mirisali na luk i domaći sapun.

Izvukao je maramu iz džepa, navukao je na lice, ispod očiju, i svezao. Znao je da će ga Leather prepoznati, ali je računao na iznenađni šok, znajući da Leather neće vikati kad ugleda maskiranog čovjeka. Izvuče revolver i uđe u spavaću sobu. Elsa za trenutak prestane disati, ali odmah nastavi. Trent odahne. Da se probudila, zacijelo bi počela vrištati. Njegov pažljivo razrađen plan bi propao.

Približio se krevetu i stavio trgovcu hladnu cijev revolvera pod nos. Leather istog trenutka otvori oči. Trent se prigne i prošapta: – Ustani, tiho!

Vrlo oprezno Leather se izvuče iz kreveta. Trent mu pokaže hlače i papuče pored kreveta, a zatim vrata. Leather oprezno izide prvi.

Čim su se našli u drugoj sobi, on se okrene Trentu.

– O čemu je riječ? Što hoćete od mene?

– Riječ je o hrani. Ako otvoriš dućan i daš nam potrebnu robu, doživjet ćeš jutro. Moraš se kretati tiho i raditi ono što ti kažemo, pa će biti sve u redu. Jedan sumnjivi šum i razbit ću ovaj revolver o tvoju glavu.

– Samo polako, molim! Neću izustiti ni slovca. Budite mirni, molim vas!

On požuri u dućan, s Trentom i Quinceom za petama. U vrtu Quince zastane, ubere jedan plavi cvijet i pričvrsti ga u rupicu na košulji.

Leather stane otključavati lokot na vratima dućana.

– Ako se moja žena probudi i opazi da me nema, ne odgovaram za ono što će se dogoditi.

– Neka te to ne zabrinjava – odvratiti Trent hladno. – Ti nam samo izdaj robu po ovom papiru, ali brzo i bez trikova pa ti neće pasti ni vlas s glave. Zatim ćeš napraviti uredni račun i ja ću ti platiti do zadnjeg centa.

– To znači da ovo nije pljačka?

– Nije – Trent smakne maramu s lica. – Ja sam samo došao kupiti robu. Ovo nije pljačka, a neće biti ni pucnjave ako požuriš.

Zatim rukom pozove Saula i on stupi naprijed.

– Čim natovarite četiri konja, neka ih Bart odvede. Tako ćemo, ako se netko pojavi, imati barem jedan dio robe. Ti ćeš odvesti preostale konje.

– A ti i Quince?

– Mi ćemo za vama, kao odstupnica. Bit ćemo odmah iza vas.

Leather je brzo radio. Iz stražnje sobe je dopiralo slabo svjetlo petrolejke, iako je Leather znao napamet gdje se što nalazi. Trent se nije bojao da će Leather bilo što pokušati. Dobro ga je zaplašio, i dok su bili ovdje, Hale je predstavljao daleku opasnost koja će se već nekako riješiti.

Kako je Leather izdavao robu, tako su je Saul i Bartram tovarili na konje. Radili su brzo i tiho.

– Ovo neće moći tako lako! – pobuni se Leather. – Čim Hale sazna, organizirat će potjeru.

– Možda i hoće – reče tiho Trent, – ali bolje mu je da ne traži druge batine dok se još nije oporavio od prvih. Kad smo već kod toga, i ti bi već morao imati neki plan.

– Kakav plan?

– Kad se ovo završi i Hale izgubi, što je sasvim sigurno, što će biti s tobom? Jesi li razmišljao što ti se može dogoditi?

– Što? – Leather zastane, zbunjeno i zaplašen. – Što si mislio reći?

– Mislio sam, dragi prijatelju, da si odabrao pogrešnu stranu, što ti nije trebalo. Ako Hale izgubi, ti odlaziš. Skupit ćeš svoje krpice i put pod noge.

– On ne može izgubiti! – Leather spusti vreću graha na pult, a Saul je podigne i odnese. – Ovdje Hale zapovijeda. Ima ljudi, a ima i novac. Jesi li vidio što se danas dogodilo. Smiththerovi su morali otići, pa o'Hare... Sjeti se što se dogodilo Dicku...

– Moffitu? – zapita Trent tvrdim glasom. – Hoćeš reći da to nije bilo ubojstvo?

Leather odmahne glavom. – To nije...

– Kako to možeš nazvati? Pucati na nenaoružanog oca dvoje djece, na čovjeka na vlastitom njegovu imanju. Tako jednog dana mogu odlučiti da svrše i s tobom. Moffit se nije borio. Ti si ga dobro poznao. Bio je pošten, častan čovjek.

Leather se potresen mučio da nađe riječ.

– Nisam bio tamo – pobuni se on. – Kako da znam što se dogodilo? Kako ti možeš znati?

– Njegova su djeca bila tamo i sve vidjela. Imamo svjedoke koji mogu poslati Cuba Halea na vješala. Dakako, i ostale koji su bili s njime. I njegova oca, koji im je to naredio ili je, barem, znao za to.

Iznenada uđe Quince.

– Dolaze dvojica – prošapta.

– Neka samo uđu. Ne pucaj ako oni sami ne počnu. Trent stane u duboku sjenu iza Leathera i gurne mu cijev revolvera u rebra.

– Ako uđu, ti samo mirno razgovaraj s njima. Ako dode do pucanja. Elsa Lather će postati udovica.

Dvojica se primaknu vratima i pritisnu kvaku. Vrata se otvore i jedan od njih upita:

– Ima li koga?

– To sam ja – reče Leather. Podboden revolverom, doda: – Pregledavam jednu narudžbu za kupca koji će doći rano u jutro.

Nepozvani gosti uđu.

– Nikad nisi tako rano ustajao. Zacijelo je posrijedi nešto neobično.

– Točno – reče Quince i izide iz zaklona. – Ušli ste nepozvani. Da se ne biste osjećali nelagodno, možete iznositi ove vreće.

– Što?...

Quince podigne cijev puške.

– Bio sam jasan: iznosite vreće. Odmah!

Na istoku je već svitalo. Konji su bili natovareni. Bartram je bio daleko odmakao. Prije odlaska užetom su svezali Leathera i dva gosta. Trent izvuče novac i gurne ga Leatheru u džep. Zatim mu oslobodi desnu ruku i da bi mogao potpisati.

Saul povede ostale konje. Trend i Quince uskoče u sedla. Prošli su pored korala i ubrzo zamakli u šumu.

Nekoliko kilometara od Hatfieldove kuće začuli su nejasnu pucnjavu.

Quince zaustavi konja.

– Napali su nas, Trente. Predlažem da Saul i Bart ostanu, a mi da izvidimo što se događa?

Trent razmisli i odmahne glavom.

– Pustimo to tvom ocu i ostalima. Mi ćemo brinuti o hrani. Bez toga ne možemo daleko.

Nastavili su put. Svaki čas bi odjeknuo poneki pucanj. Trend nije bio zabrinut. Znao je da je teško savladati starog Parsona.

– Netko dolazi s leđa – reče Quince.

– Žele opkoliti Parsona – reče Trent. – Saule, ti jaši dalje, ali čuvaj se napadača. Čini se da traže još jedan prilaz tvojoj kući. To će biti naša briga.

Saul podbode konja i krene uzbrdicom. Trent brzo pogleda oko sebe i krene na malu uzvišicu. Čim su se popeli, sjahali su i sakrili konje u cedrovinu. To je bio dobar zaklon za konje, ali i odlično mjesto za slučaj bijega.

Jahači su se brzo približavali. Kao da ih je nešto vuklo ovamo, kao da su saznali da su otkrili stražnji prolaz.

S vinčesterkom u ruci, iza stijenja, osluškivao je Trent njihov dolazak. Na stotinu metara iznenada su iskrsnuli iza jednog zavoja.

– Isprašimo ih – reče Trent i zapuca.

Dva se pucnja slegnu u jedan i podigne se prašina ispred konja na čelu. Iznenaden, konj se propne i skrene u stranu. Trent zastane i promotri pogotke. Zatim nacilja malo više i jedan sombrero odleti u prašinu. Ljudi ošinu konje i nestanu iza zavoja. Quince pucketne jezikom i odgrize komad duhana.

– Sad imaju o čemu razmišljati.

– Pogledaj! – iznenada će on. – Vidi onoga kako se sjaji iznad stijenja!

Kroz procijep u stijeni Quince zapazi kretanje. Podigavši kentucky pušku, opali u raspuklinu. Začuje se krik i psovke. Quince opet pucketne jezikom.

– Ovo im više neće pasti na um.

– Quince pogleda Trenta. – Mora mo se izvući odavde.

– Znam. Ti me pokrivaj, a ja ću ih zaobići s leđa. Kad ih istjeram, ti kreni za mnom.

Trent uzjaše i ubrzo nestane. Spustio se do staze i krenuo uzbrdo kroz cedrovinu. Probijajući se između drveća, stigao je do položaja otkud je imao dobar pogled. Sjaše i stane puzati.

Dolje ugleda dvojicu i zapuca. Nije pucao da bi ubio već da ih potjera s tog položaja. Prvi metak pogodi između njih i razmrskala kamen. Oni se četveronoške prebace u novi zaklon.

Quince mu se pridruži za nekoliko minuta:

– Valjda će sad biti oprezniji – napomene. – Prije nego što se ponovo pokažu, bit ćemo kod kuće.

Ponovo su sišli na stazu i pošli usponom za teretnim konjima. Jahači su dobrih pet kilometara prije nego što su nabasali na Bartrama koji je čuvao osam konja.

– Ispred nas se još puca. Saul je otišao izviditi stanje. Kod mene je mirno.

Trent i Quince objasne što se dogodilo. Povremeno su čuli pucnjeve. Uskoro se iz šume pojavi Saul.

– Otac ih je zaustavio pred Cupom. Mislim da je jedan od njih pogoden. Vidio sam ga opruženog na zemlji. Njemu je jedinom uspjelo da prodre do Cupa, ali nema mu ni naprijed ni natrag.

– Možemo li odvesti ove konje do kuće? – upita Trent.

Saul kimne glavom.

– Ako zapucate po napadačima i zadržite ih, mi ćemo ih uvesti bez pola muke.

– Rečeno, učinjeno – Trent napuni pušku. – Kad Quince i ja otvorimo vatru, vi, momci, dajte petama vjetra. Kad stignete, zauzmite zaklon i štitite nas pri dolasku.

– Krenimo! – reče Saul

Quince otvori vatru, a Saul i Bartram podbodu konje. S druge strane odjekne samo jedan pucanj, ali i taj zazviždi previsoko. Čas je pucao Quince, čas Trent. Kad su konji nestali, sve utihne.

Hatfieldova je kuća ležala kao u čaši, opkoljena sa tri strane strmom, nadvijenom klisurom. Nije se moglo popeti na vrh i pucati dolje upravo zbog te nadvijenosti. S četvrte strane pružalo se razbijeno stijenje.

Ipak, postojala su dva prilaza kroz klisuru; jedan iza kuće, i drugi, onaj kojim su sada pošli Saul i Bartram.

Iza njega se pružala ravnica i tu se moralo brzo jahati sve do stijenom zaštićene štale i korala. Kuća je bila straga. Bilo je Haleovih ljudi i iza raskomadanog stijenja, ali njih su držali prikovane Parson Hatfield i O'Hara.

Iz ove situacije imali su samo dva izlaza: da se ukućani probiju preko stijenja ili preko Cupa, ali onda moraju biti pokriveni vatrom iz kuće.

Cup je bio najslabija točka obrane. S njenog je vrha cijela dolina ležala na meti pušaka. Kad bi se netko od napadača popeo na taj vrh, imao bi se u rukama. Zato je bilo potrebno da se ti ljudi potisnu, a to sve je bilo moguće jedino s mjesta gdje su se nalazili Trent i Quince. Sklonivši konje, krenuli su naprijed, nečujno, poput Indijanaca, sve dok im se nije otvorio pogled na stijenje. Ugledali su šestoricu. Jedan krene naprijed i Quince opali.

Čovjek stane i padne. Ustane i, vukući nogu, krene natrag i padne ovaj put iza jedne stijene. Iza neke druge stijene Trent ugleda komad čizme i opali. Začuje se krik i čizme nestane. Trent prepozna otkinutu petu na crvenkastom kamenu.

Zora je odjednom zarudjela. Napadačima je postalo jasno da su ot-

kriveni i svi, kao jedan, uteknu. Quince zapuca još jednom da ih us-traši, ali ga Trent zadrži. Za nekoliko minuta svi su uzjahali i otišli. Mogao se čuti i jauk ranjenika.

Ostali su tako, čekajući. Više se ništa nije čulo ni micalo.

– Čini se da smo ih potprašili – reče Quince. – Ali vratit će se oni.

– Hoće – složi se Trent. – Moramo postaviti stražara na ovo mjesto.

Quince pljune:

– Trente, ti si dobar čovjek, ali si premilostiv, što oni ne zaslužuju.

– Imaš pravo, ne zaslužuju. Poteškoća je u tome, Quince, što svatko od njih ima samo jedan život, snove, nadanja i želje. Neki su od njih i oženjeni. Jedan metak znači kraj svemu, i ja ga neću ispaliti sve dok me ne prisile.

– Možda imaš pravo, Trente, ali oni su krenuli na nas.

Trent ustane i ispraši hlače:

– Dobit će oni svoje kad za to dode vrijeme, Quince! Ne brini!

– Kako sada stvari stoje, mislim da će se netko od njih pokolebati i otići. Jedno je nositi revolver i razmetati se pričama, a drugo je kad zaprašte meci i kad shvatiš da možeš biti slijedeći.

– Dvojicu smo izbacili iz igre, i to će ih navesti da dobro razmisle. Ako nastave, morat ću se pobrinuti za Dunna i Ravitza.

Quince ga pogleda.

– Misliš da ćeš moći sâm? Sâm protiv dvojice?

– Mogu Quince. Zaista mogu.

– A Cuba Halea?

Trent zastane.

– On je nešto drugo – tiho reče.

VIII

O porazu nije nikad razmišljao. Bio je to dio njegove snage i sigurnosti. Bio je obdaren neobičnom br-

zinom ruku i čeličnim živicima. Po-
tezao je i pucao sasvim nagonski.
Puškom je ponekad ciljao, ali nikad
revolverom. Njega bi jednostavno
uperio kao da pruža kažiprst, i opa-
lio.

Razum mu je govorio da uvijek
mora biti oprezan. Koliko god bio
snažan i spretan, uvijek postoji net-
ko snažniji i oprezniji. Imao je jed-
nu slabost. Quince ju je odmah na-
njušio: bio je osjećajan. – Otac mi-
sli da sjajno rukuješ revolverom –
reče Quince. – Znam da otac uvi-
jek ima pravo.

– Siguran si da se to tako jasno
vidjelo?

– Trent i Quince su uzjahali i
krenuli prema Cupu. Parson i mla-
di Bartram su im krenuli u susret.

– Doista si došao do robe – reče
Parson. – Nisam vjerovao. Kako ti
je pošlo za rukom?

– S Leartherom je prilično lako.
Nikad se ne suprotstavi kad nami-
riše opasnost. Odveli smo ga u ku-
ću i pokazali što nam je potrebno.
Lijepo nas je poslužio. Zaista nema-
mo nikakvih pritužbi. Tako bi se
ponio svaki drugi prodavač. Bitna
je samo lijepa riječ.

Quince se nasmiješi.

– Trent ga je izvukao iz kreveta.
Žena mu se čak nije ni probudila.
Siroti Leather! Gotovo mi ga je bilo
žao!

Parson Hatfield razvuče brkove u
širok osmijeh, očigledno raspolo-
žen.

– Dakle, mislim da smo dobili
prvu rundu. Bilo ih je lijepo gledati
kako bježe kad ste otvorili vatru.

– Tko je bio onaj koji je pao? –
upita Trent.

– Jedan nepopravljiv odmetnik,
Indian Joe. Nije on, zapravo, nika-
kav Indijanac. Samo ga tako zovu.
Stalno se gurao naprijed i kako ni-
je odustao, O'Hara ga je dobro pot-

prašio. Odlično je što si pribavio
ovu hranu, ali obojica znamo da
nam ne može dugo potrajati. Ovdje
imamo mnogo usta i to treba na-
hraniti.

Parson sjedne na prag: – Ovo s
Cedarom više ne možemo ponoviti.
Moramo smisliti nešto drugo.

– Da. Potrebno nam je nekoliko
dana – složi se Trent. – Moramo
se probiti preko Blazera. Nema
nam druge. Kad bih znao što sad
smjeraju, ja bih...

– I ne možeš znati kad si bio za-
okupljen drugim stvarima. Da si u
toku, znao bi da sljedeća dva tjedna
nećemo imati neprilika.

– Zašto? Što se dogodilo?

– King Bill priprema veliku pro-
slavu. Nešto poput karnevala. Sada
je deset godina otkako je ovdje i za-
to namjerava upriličiti veliku pro-
slavu. Održat će se konjske trke, tr-
čanje i bacanje potkova, i to sve za
nagrade. Tu je i glavna nagrada.
Hale je pozvao boksača Tombulla
Turnera. On se bori bez rukavica i
poznat je po divovskom rastu.

– Dobar je. Vidio sam ga kako se
bori. Visok je, jak i zao. – Trent se
zamisli. – Možda će nam to dobro
poslužiti. Moram se ispavati. –
Trent opipa lice. – Još je otečeno.

– Ali nije modro – reče Quince.

Trent pogleda ruke, otekle i plave
od teških udaraca koje je zadao
Haleu.

– Ovo me najviše muči, iako ide
nabolje.

Probudio se u sumrak. Otišao je
do izvora, napio se vode i oprao li-
ce. Osjećao se mnogo bolje i čeljust
ga više nije boljela. Sally je donijela
čist ručnik i on obriše lice i ruke;
prebaci ručnik preko ramena i
očeslja se, gledajući se u komadu
razbijenog ogledala.

– Stigla su još dvojica – reče
ona. – Tot Wilson iz Box Canyon

i Jody Muller, njegov prvi susjed. Jody je Teksašanin. Gonio je stoku za Kansas. Dobar je to čovjek.

Trent je pogleda i zažmiri:

– Koliko dobar? On te zanima?

Ona pocrveni:

– Ne, to ne! Ja... – Izda je glas.

– Da?

– Bit će bolje da nešto pojedete

– reče ona i zastane. – Čula sam da ste bacili oko na onu ženu koja vodi Palace u Cedaru.

On se osmijehne, promatrajući je u zrcalu.

– Mi smo stari prijatelji, Sally. Poznajem je već odavna.

– Je li to dobra žena?

On kimne glavom.

– Da, dobra je. Naslijedila je salun u Texasu. Morala je nastaviti poslom ili propasti. Doduše, i prije je radila taj isti posao i znala je kako to ide. Ide joj sasvim dobro. Budući da je Jaime Brigo ostao dužan njenom ocu, postao je njen tjelesni čuvar.

– Ona je vrlo lijepa. Vidjela sam je jednom na ulici.

– Da, lijepa je, ali i vrlo pametna. Vrlo logična. – On uzme šešir. – Sally, ti si pametna djevojka. Moraš napredovati. Pamet je dobra toliko koliko se njome služiš, i jednako važna ženi kao i muškarcu.

Saul ih pogleda kad su ušli u kuću:

– Ovo su Wilson i Miller. Sve im je izgorjelo. Wilsonova prijatelja ustrijelili su kad je pokušao uzjahati konja.

Miller je bio krupan, čvrsto građen čovjek. Očito se nije brijao nekoliko dana.

– Zdravo – reče on. – Ja vas poznajem odnekud.

– Bio sam posvuda – nevoljko odgovori Trent.

Shatio je da ga je Miller prepoznao.

– Poznao bih vas i da nije onog krupnog delije u Cedaru.

– Kojeg delije? – upita Trent.

– Krupniji je od vas. Dojahao je jučer predvečer i raspitivao se za vas. Čini se da mu je osobito stalo da vas pronade.

– Ima spljošteno lice? Duboku brazgotinu preko jednog oka?

– To je on! Izgleda kao da je prošao kroz mnoge okršaje.

– Znam jedan takav koji mu baš nije bio potreban.

– Cain Brockman!

Znao je i prije no što mu je Lee Hall javio da će do ovoga doći prije ili poslije. Iako su već prošle gotovo dvije godine, Cain očigledno nije htio odustati. Brockmani su nekad bili opasni. Poznavali su ih s obje strane granice. U toku jedne bitke Trent je ubio Abela Brockmana u Live Oacku. Poslije, u borbi prsa o prsa, lijepo je sredio njegova brata Caina Brockmana poznatog revolveraša.

Zar Kilkennyju nije bilo dovoljno već to što ima za vratom Kinga Billa Halea?

Parson Hatfield sjedne i zagleda se u Trenta.

– Rekao si da poznaješ tog čovjeka, Miller. I ja bih ga htio upoznati.

– Zovem se Lance Kilkenny – polako će Trent.

– Kilkenny? – zaprepasti se Bartram i nespretno sruši tanjur.

– Ti si Kilkenny?

– Jesam – odgovori. – To ne znači mnogo jer me prati mnogo ispraznih i lažnih priča. – Okrene se i izade. Nije mu bilo do razgovora o Kilkennyju. Nije htio odgovarati na pitanja.

Znači, Cain Brockman je stigao. Kilkenny je bio zbog toga ozbiljno zabrinut. Sukob je bio neminovan i to ga nije osobito veselilo. Nije volio

ubijanja. Pobijedio je Caina golim šakama i ubio njegovog brata Abe-la. Bilo je to u samoobradi. Tu se više ništa nije moglo izmijeniti.

Bio je siguran da je Cain Brockman dobar čovjek. Nije sâm od sebe izazvao nevolje. Shvaćao ga je. Sve je to zamutio njegov brat. Cain je bio dobar kauboj. Dao se u potjeru za Kilkennyjem samo zato što je mislio da mu je sveta dužnost osvetiti brata.

Ako dođe do ubijanja... on pomisli na Dunna i Ravitza i Cuba Halea.

Nije isključeno da je Cub Hale stajao kao zao duh iza svojih nevolja. Iako je bio drzak i samoljubiv kao i njegov otac, Kilkenny nije htio vjerovati da je zao. Dopuštao je tu mogućnost samo za vrijeme okršaja.

Koji je sljedeći korak Kinga Billa Halea? Nesumnjivo mu je poнос bio povrijeđen nakon primljenih batina i možda se, jednostavno, povuče. Ali ipak, Kilkenny nije u to mogao vjerovati. Ne, sve je govorilo da će se osvetiti na bilo koji način.

IX

– Kao da dolaziš iz daleka, sinko? – reče Parson, pokazujući na oznojena i prašnjavoga konja. – Ovako se ne dolazi iz šume.

– Bio sam u pustinji – reše Kilkenny.

– U Smóky Desertu? – upita O'Hara. – Znači da si pronašao put?

– Jesam.

– Može li se kolima dolje? – ispitivao ga je Jesse.

– Može, ali treba krčiti. Potrebna su nam četiri jaka muškarca sa sjekirama prije nego što krenemo kolima. Da li će proći, nisam sasvim siguran. Naišao sam na ostatke jednoga vrlo starog puta... nitko se nji-

me ne služi već deset ili petnaest godina, a možda i više. Koliko je nekad značio, to ne znam, ali znam da je postojao.

– Tamo gdje su već drugi prošli – reče Jesse – proći ćemo i mi.

– Ako prodemo, to ne znači da možemo i izaći – primijeti sumnjivo Parson. – Ima putova koji mnogo obećavaju, ali ne vode nikuda.

– Imaš pravo – složi se Kilkenny. Skine opremu s konja i potjera ga u koral. Opremu odnese u štalu i objesi je.

– Ja ću, svakako pokušati. Morat ćemo ponijeti vode i marame da zaštitimo lica od pješčane oluje. Moramo paziti i na konje. Dolje je mnogo slanog pijeska i surove divljine. Morat ćemo uzeti nekoliko lopata i barem jedan čvrst kolac ukoliko negdje zapnemo. Neće biti ni malo lako.

– To će oslabiti našu ionako slabu obranu.

– To je istina. Hale nas je ostavio na miru i ja mislim da će to potrajati dok proslava ne završi, iako ne bismo smjeli na to računati. Moramo biti spremni, zbilja pripravnici u svako vrijeme.

– Ako krenem ranije, možda bih mogao prevesti i dvoje kola. Daka-ko, čim se probijemo kroz Blazer, Hale će postaviti ljude da nas dočekaju pri povratku.

Odjednom osjeti da je vrlo gladan. Okrene se i pođe prema kući. Nije ništa pojeo u toku cijelog dana, a neprekidno je bio u pokretu.

– Hale može čekati. Mi ne smijemo. Hale se može zavaliti u stolicu dok mi grickamo posljednje zalihe hrane. U međuvremenu će mešetari s političarima iz metropole i privoljeti ih protiv nas.

Jesse sjedne na stepenicu.

– Zar nema nikoga tko bi zagovarao naše interese?

Kilkenny skine šešir i svuče košulju. Izvuče vedro vode iz bunara i počne se prati. Pri svakom pokretu pokazali su se mišići kao klupko zmijske.

– A da ja odem i pokušam razgovarati s njima?

– Neće ti pružiti tu priliku – odgovori O'Hara.

– Ubit će te – reče Parson.

– Neće dok su oni političari dolje. Možda nam ipak mogu pomoći. Ne želim da dođe do obračuna revolverima. Moramo ih uvjeriti da smo pošteni građani, koji su podigli svoje domove u divljini i uredno se upisali u zemljišne knjige... što oni mogu i sami provjeriti.

– Kako ćeš im prići? – upita O'Hara.

– Ne znam. Morat ću razmisliti. Zacijelo ih je ugostio u Castleu, a ondje mi neće dopustiti da pridem ni na kilometar.

– Izmiješam li se s ljudima na ulici za karnevala, netko će me prepoznati. Lako će me svladati i ukloniti.

Ugrabit će prvu priliku da me onesvijeste, da mi natope košulju viskijem i strpaju me u zatvor pod izlikom da sam pijan.

– Pa, kako ćeš onda?

– Nešto ću smisliti. – On zastane na trenutak. – Mora postojati neki način, makar se budem morao boriti protiv Tombulla Turnera.

Okrene se i ode, a oni ostanu gledajući za njim.

– Protiv Turnera? – primijeti Jesse. – On je vjerojatno lud. Turner je svjetski prvak u boksu. Nije on Hale.

– Možda – reče O'Hara, – a jesi li zapazio kako se Kilkenny kreće? Kao pantera.

– Dobar je on borac – složi se

Jesse. – Pretukao je Kinga Billa, i to je već nešto.

– Ali Turner je profesionalac! On živi od boksa! – reče Runyon.

– Nema te osobe, zapadno od Mississippija, koja se može mjeriti s njime. Budući da ga je Hale dovukao na svoju proslavu, onda mu je, valja, pronašao i protivnika.

– Nije on to mislio ozbiljno – uplete se Bertram. – Rekao je to tek tako.

– Možda – reče Parson, – ali to je prilika da se približi onim ljudima iz metropole. U svakom slučaju, to može pričekati. Sad se moramo dogovoriti kako ćemo s kolima preko Blazera.

Nitko ne spomene da su jedna kola već krenula. Svi su znali koliko su mali izgledi da se kola probiju i ljudi vrate živi.

– Ta pustinja je zaista gadna – reče Jesse. – Bio sam, nekoliko puta na vrhu Blazera i gledao dolje. Tamo nema života.

– Ako postoji prolaz preko planine – reče Runyon, – onda se više ne moramo brinuti o hrani. King Bill nas ne može zaustaviti.

– Ima on nešto zemlje i na Blazeru – reče O'Hara. – Ne propušta on ništa. Osigurao se dobro.

– U svakom slučaju, ako nam uspije...

– To može samo Kilkennyju poći za rukom – reče Parson. – Kad krene da nešto uradi, uradi to do kraja. Nije nijednom riječju spomenuo što je radio danas. Ne znam da li ste opazili da se vratio samo s trećinom užadi. Pitam se kako se spustio niz stijenje.

Kako nije bilo dovoljno mjesta za stolom, svatko je uzeo svoj tanjur i sjeo gdje je mogao, ostavljajući domaćinima priliku da budu zajeno.

Kad je Kilkenny ušao, svi su već jeli. Dobio je svoj tanjur, izišao i

sjeo na stube. Osjetio je svježinu nakon kupanja. I Bartram izide i sjedne kraj njega.

– Slušaj – reče on – mislim da nema smisla da se boriš s Turnerom. Ionako su mu već namijenili protivnika. Uostalom, kako ćeš ga izazvati? Ubit će svakoga koga pošalješ.

Majka Hatfield, visoka, koščata žena u sivoj pamučnoj haljini, pojavila se na vratima.

– Mene neće ubiti – reče ona. – Ako je potrebno ja ću otići.

– To je zasad samo ideja – reče Kilkenny. – Samo ideja. Ali ipak, htio bih znati tko će mu biti protivnik.

Majka Hatfield naliže kave u šalice i ostane stajati s loncem u rukama.

– Već dugo nisam bila u gradu – reče ona. – A vrlo bih rado otišla. – Ona pogleda Kilkennyja: – Rekao si da poznaješ ženu po imenu Riordan. Ona sigurno zna tko će se boriti.

– Ona bi mogla znati. Ona zna sve. Ona, zacijelo, zna tko će sve doći iz metropole.

Kilkenny je pogleda.

– Majko, ako ste mislili ozbiljno, zanimaju me dvije stvari. Tko će se boriti s Turnerom i tko će doći iz metropole.

– Zašto? – upita Bartram. – Poznaješ li nekoga odande?

– Volio bih da poznajem. Ne, ne poznajem nikoga odande, ali postoji neki Halloran... taj bi pošao na kraj svijeta samo da vidi dobar boks. On živi u metropoli, barem tako kažu.

– Kad svane – tiho reče majka, – odjahat ću u grad. Posjetit ću gospođicu Riordan...

– Nitu Riordan – doda Kilkenny. – Ona je zaista draga osoba. Svidjet će vam se.

– Bilo kako bilo, najvažnije je da mi sve kaže.

– Znam da ti nije do borbe – reče Runyon. – Ipak, reci: možeš li pobijediti?

– Tombulla Turnera? Ne, mislim da ne mogu. Ne znam. Možda. Ne, na sebe se ne bih kladio. No, ako mu budem protivnik, to će mi pružiti priliku da razgovaram s odgovornim ljudima. To je jednostavno... ako uopće uđem u ring. Oni će vjerojatno biti u prvom redu. Podnijet ću sve batine samo da dođem do njih.

– Riječ je o tvojoj koži – reče Runyon. – radi kako hoćeš.

X

U jednom uglu kockarnice, za lijepo namještenim stolom, Nita Riordan je gostila Kinga Billa, Cuba, Wallacea i Hallorana. U jednom trenutku pojavi se John Bartlett.

– Gospodine Hale? Mogu li razgovarati s vama?

– John? Samo izvoli. Sjedni s nama. Gospodo, da vam predstavim Johna Bartletta, menedžera našeg boksača Turnera. – Okrene se Niti.

– Oprostite, Nita. Htio bih vas upoznati.

– Već smo se sreli – reče Bartlett. – Imao sam zadovoljstvo.

Bio je to krupan, crvenokos čovjek, široka lica i mirnih pokreta, ali sad kao da ga je nešto uznemirilo.

– Gospodine Hale, upravo su me obavijestili da Sandoval neće doći. Otišao je u San Francisco.

– Što? – Hale se razbjesni. – Kako, pa to...? – Iznenada zastane.

– To znači da neće biti borbe? – upadne Halloran. – Znao sam to.

– Sve sam pokušao, kilometrima uokrug, ali nisam našao dostojnog protivnika. Naišao sam na nekog rudara iz Buttea, ali o njemu nitko

ništa ne zna, a ionako ne bi stigao na vrijeme.

Hale se nalakti na stol:

– Johne, smisli nešto! Sve ćemo ti dati. Odnosno konje i kočiju, samo ga dovedi.

– John C. Heenan je u New Yorku. Tom Sayers je na putu u Englesku. Zasad nema nikog tko bi mu se mogao suprotstaviti.

– Možda postoji netko – tiho spomene Nita. Hale kao da je prečuo ili nije htio čuti.

– Spomenuo si nekog rudara. Može li se on boriti?

– Kako stvari stoje... ne. Ogroman je i jak, ali to nije dovoljno. Sumnjam da bi izdržao više od jedne runde.

Halloran se okrene Niti:

– Da li vi znate nekoga?

– Dakle, gospodin Hale ga poznaje, a i svi prisutni. On nije profesionalac, ali je borac, i to vrlo dobar.

– Što kažeš na to, Hale? – upita Wallace. – Napokon, obećao si nam dobru borbu.

Hale je još oklijevao kad se umiješa Cub.

– Turner će ga prebiti na smrt. To bih volio vidjeti.

– Ali on nije profesionalac – suprostavi se Hale.

– Ali je dobar borac, zar ne? – nastavi Wallace.

– Već se o tome priča po gradu – tiho se umiješa Nita. – Upravo je stigao neki stranac, Cain Brockman. Ne znam da li ste ga vidjeli? On kaže da Trent može pobijediti Turnera.

– Tko je taj Brockman? Gdje je on sada? – upita Bertlett.

– To je onaj gorostas za barom... ima slomljen nos i crvenu košulju. To je Brockman.

– Da porazgovaramo s njim, Hale?

Shvatite da već imam troškova što sam doveo Turnera.

– On je odmetnik i time prestaje svaki razgovor. Pripada onoj bagri iz planine o kojoj sam vam već pričao.

Bartlett ustane i krene prema Cainu Brookmanu. Nedugo zatim vrati se s njim.

– Poznajete li nekog Trenta? – upita ga Bartlett.

– Poznajem.

– Samo nas jedno zanima o njemu – Halloran predloži – može li boksati?

– Ako mislite da li može pobijediti Turnera, ja se kladim u petsto dolara da može. – Cain položi svoje velike šake na stol. – Došao sam da ga ubijem, i od toga neću odustati, ali tvrdim da se strašno tuče. Još me nitko nije pobijedio osim njega. Tukao sam se posvuda i sa svima. Sve sam pretukao bez pola muke. On teži osamdeset kilograma, a ja sto deset. Viši sam od njega i imam duže ruke, a ipak me je pobijedio.

– Što ćete više? – reče Nita tiho.

– Tražili ste borca, i evo vam ga. Sasvim je svejedno da li ćete ga protjerati prije ili poslije borbe.

Dok je Hale oklijevao, Wallace znatizeljno pogleda Caina.

– Rekli ste da ćete ga ubiti. Zašto?

– On je ubio mog brata Abela. Pucao je u njega.

– Da li je to bilo u borbi? – upita Halloran.

– Bila je to poštena borba, ako ste to željeli znati, a i ja ću ga ubiti u poštenoj borbi.

– Što kažeš na to, Hale? – reče Halloran. – Misliš da bi nam mogao poslužiti?

John Bartlett je stajao i čekao. Kingu Billu Haleu se sve to nije sviđelo. Želio je Trenta izbičevati do

smrti, a ne da šeta gradom gdje će ga prepoznati, pozdravljati i diviti mu se. Želio ga je vidjeti mrtvog. S druge strane, pozvao je sve ove ljude da gledaju meč. Zato je dovukao Johna Bartletta i njegova boksača.

– Ne znam kako možemo doći do njega – reče nakon kratke stanke. – Gore je leglo odmetnika.

– Mogla bih poslati mog čovjeka Briga da ga potraži. On je neutralna strana.

King Bill se razdraži. Zašto se ona miješa u ovo? Ona i Cub?

– U redu – reče on – ako ga možete pronaći.

– Sad me zbilja zanima taj čovjek – reče Wallace. – Mora biti neki strašan borac.

– Turner će ga ubiti – reče Hale razdraženo.

Cain Brockman se uhvati za džep.

– U koliko se kladimo? – Hale ga ošine bijesnim pogledom, ali Cain ostane hladan. – Ja nisam jedan od vaših radnika, Hale. Ne mislim ovdje ostati. Otići ću čim se ovo završi. Stavljam pet stotina dolara na Trenta.

Wallace pogleda Nitu.

– Vi vodite kockarnicu. Hoće li biti kladenja?

– Mi se nećemo kladiti – odgovori ona. – Ali primat ćemo uloge. Turner je proslavljeni profesionalac, pobjednik nad mnogim šampionima. Trent je amater. Razlika u težini vjerojatno je najmanje četrdeset kilograma. Oklade će biti, dakle, deset prema jedan, iako mislim da može i četiri prema jedan.

– Zvuči pošteno – potvrdi Halloran.

– U tom slučaju ulažem pet stotina dolara – reče Brockman. – Pet stotina u zlatu.

– Pokrivam! – javi se Cub.

Nita Riordan pogleda Brockmana:

– Hoćete li pozvati Pricea na trenutak? On će primiti uloge i pisati.

Hale okrene leđa i naliže piće u čašu. Bio je krajnje razdražen. Ono što mu nije bilo ni na kraj pameti, bez obzira na borbu, sad je postalo ružna stvarnost. Trent će doći u grad i upoznati se s Halloranom i Wallaceom. To mu nije trebalo.

Halloran se zavalj u stolicu i odgrize vrh cigare.

– Dakle, sad smo odahnuli! Meč će se održati i sva je sreća što je taj čovjek blizu. – Ponovo pogleda Halea.

– Ako sam dobro shvatio, on ti baš nije po volji?

– I nije – spremno odgovori Hale.

Ljudi su počeli pristizati u Cedar već prije zore. Bilo je tu rudara iz Silver Cityja, najviše iz Mountain Cityja, a jedan je došao čak iz Florencea. Neki su se ulogorili izvan grada, a neki u hotelima i zaposjeli barove. Tog dana su rudnici zlata opustjeli. Ti ljudi su bili željni zabave i svaka izlika da se dode u grad bila je dobrodošla.

U gradu se živo raspravljalo. Turnera su poznavali, Trenta nisu. Oklade su rasle. Jaime Brigo se okladio na šest prema jedan.

Lance je znao da ga barem trojica u gradu poznaju kao Kilkennyja. Možda i četvorica. To je bilo upravo ono što je želio. Imao je jasan plan i znao je da će ga Hallorom htjeti saslušati čim dode u dodir s njime.

Kilkenny ujaše u grad kad se sunce već podiglo. Prije toga je, dalekozorom s planine, više od jednog sata pomno pratio što se događa u dolini. Bio je siguran da King Bill neće izazivati nevolje. Bilo je previše posjetilaca i previše ljudi izvan njegove kontrole. Htio je ostaviti najbolji dojam o onome u što je sâm čvrsto vjerovao – da je pošten i ispravan građanin.

Brigo bijaše dojahao u Cupu s Nitinom porukom i pričom o Brockmanovu kladenju. Kilkenny se morao javiti Johnu Bartlettu u Crystal Palaceu. Ujahao je u grad u pratnji Parsona Hatfielda i Quincea. Sat prije toga stigli su Steve Runyon i O'Hara, koji se odmah susreo s starim prijateljima iz rudnika u Silveru Cityju i s nekoliko irskih rudara s kojima je nekoć polagao prugu za Central Pacific. Bilo je vrlo malo Haleovih ljudi koji su poznavali gorštace.

Gurnuvši leptirasta vrata, Kilkenny jednim pogledom obuhvati prostoriju; njegova stara navika i opreznost. Mjesto je bilo krcato i sve kockarske igre zaposjednute.

Nita Riordan bila je poznata kao poštena, ali i kao vrlo lijepa žena, a u ovoj divljini, gdje nije bilo ženske gracioznosti i ljepote, mnogi su dolazili samo da je gledaju. Ponašala se opušteno, prijateljski, iako nije dopuštala drskosti, našla bi pravu riječ za svakoga. Imala je odlično pamćenje, znajući koliko je ljudima štalo da ih se sjeća i često je, od jednog do drugog, zapitkivala kako napreduje kopanje, na kojoj je dubini ispod zemlje i kako se suša odrazila na kopanje. Tu i tamo se raspitivala za nekoga rasnog konja, za članove poznatih obitelji i njihovu djecu.

U svemu tome Price Dixon i Jaime Brigo su joj pomagali jer su obojica pratila što se događa i javljali joj. S druge strane, svake večeri konobari su je obavještavali o skorim događajima.

Kilkenny spazi Briga na kraju prostorije, zavaljena u stolac, u njegovoj uobičajenoj pozi. Oči im se susretoše na vrlo kratki trenutak i onda Kilkenny ugleda Pricea Dixona kako dijeli karte za pokrajnim stolom.

Jedva zamjetnim pokretom očiju Dixon ga upozori na opasnost iz bara. Kilkennyja prođu žmarci. Za barom je stajao Cain Brockman, krupan, u kožnim hlačama i čizama s meksičkim mamuzama, u crnom kaputu i crvenoj košulji, s crnim šeširom ravnog oboda. Cain ga je promatrao.

Ljudi oko njih su odjednom, sasvim nagonski, osjetili napetost. Bili su već navikli na iznenadne obračune i sklanjali se na pristojnu udaljenost. Oči se podigoše prema plećatom muškarcu koji je tek došao i čovjeku u crvenoj košulji za barom.

Kilkenny prošeta između stolova do bara. Grobni muk zavlada prostorijom. Već je Brockmanova javna izjava da će ubiti čovjeka po imenu Trent pridonijela nagađanju da je upravo on taj.

Na Cainovu širokom i koščatom licu bilo je još brazgotina od njihove posljednje tučnjave i Kilkennyju je bilo jasno da je opasan kao ranjeni grizli. To što ga je jednom pobijedio, nije značilo ništa, jer je Cain bio čovjek koji se bori do kraja. Osim toga, dobro je znao da se ovaj gorostas ubraja među najvještije revolveraše koje je ikad sreo.

Stisnutih očiju Brockman je pratio Kilkennyja kako mu prilazi elegantim i laganim pokretima. I Nita Riordan neprimjetno uđe u prostoriju, gledajući Kilkennyja.

– Nismo se dugo vidjeli, Caine – reče Kilkenny.

– Predugo.

– Čuo sam da me želiš ubiti, Caine – govorio je tiho, ali u mukloj tišini riječi odjeknu prostorijom.

– Ako potegnemo revolvere, ja ću te ubiti, Caine, iako znam da si brz na revolveru i da ću i ja zaraditi malo olova. Predlažem ti da to odgodimo. Kao što si vjerojatno

ćuo, moram se boriti s Tombullom Turnerom. To neće biti lako, a osobito ne s metkom u tijelu. Što kažeš na primirje do kraja meča?

Cain je oklijevao. U njegovim sitnim, ledenim, sivim očima, odjednom bljesne tračak divljenja.

– Pričekat ću. Ne želim da se poslije govori da je Cain Brockman pokvario jedan dobar meč. Osim toga – doda on – kladio sam se na tebe. Ja najbolje znam koliko si vješt borac.

– Znači, dogovorili smo se? Vidi-mo se poslije meča? – Kilkenny pruži ruku.

– Dogovoreno – složi se Cain i prihvati ruku.

Netko vikne i nazdravi. Zavlada sveopće raspoloženje i nazdravljanje. Brockman pocrveni, zbunjen iznenadnom pažnjom i, okrenuvši leđa, ispije piće.

Kilkenny se vrati Priceu Dixonu.

Odjednom se otvore vrata i ude King Bill Hale s Cubom, a iza njih Gold Dust Twins, Dunn i Ravitz. Ne obazirući se na njih, Kilkenny pride Bartlett.

– Ja sam Trent – reče on.

– Drago mi je – Bartlett odmeri hladnim očima njegova široka ramena i kimne glavom. – Vi me poznajete?

– Vidio sam vas nekoliko puta u New Orleansu i Abileneu.

– Onda ste morali vidjeti i Turnera kako se bori? – hitro upita Bartlett.

– Da, vidio sam ga. Dobar je.

– I to vas ne zabrinjava? Tom Hanlon je gotovo izgubio život s njime u ringu.

Kilkenny se nasmije:

– A tko je bio Hanlon? Velika gomila mesa, koja se nije mogla pomaknuti s mjesta.

– To znači da ćete ipak izazvati Turnera? – reče Bartlett zadovoljno iznenađen.

– Izazvati? Zbrisat ću ga s ringa!

– To su prave riječi! – približi se crnobradati rudar. – Tombull Turner mi se već popeo navrh glave, šepiri se kao pijetao. Stavljam novac na Trenta, ili kako se već zove.

– I ja također – reče drugi rudar. – Volio bih da si rudar, ali ću se ipak kladiti na tebe, pa da si i muzač krava.

Kilkenny mu se osmijehne:

– Prijatelju, udarao sam ja pijukom u gotovo svakom rudniku i prosijavao zemlju po mnogim potocima.

– Pazite, pobjednička nagrada iznosi tisuću dolara – umiješa se Bartlett. – To je Haleova nagrada. Međutim, ako se još k tome želite kladiti...

Kilkenny posegne u džep košulje i izvadi smotuljak novčanica.

– Želim se kladiti – reče. Čujem da Hale velikodušno pokriva oklade u omjeru jedan prema četiri. Ako je to dovoljno, za ovu zgodu imam pri ruci pet tisuća dolara.

– Ja toliko ne bih mogao pokriti – reče Bartlett.

– Bio sam uvjeren – Kilkenny namjerno povisi glas – da Hale pokriva sve oklade jedan prema četiri.

Halea prode bijes i srdžba. Nije se nikad kockao, a nije se ni namjeravao kladiti u meč. Pošto je već bio uvučen u jednu okladu, sad ga žele uvući u drugu. Da se povuče, bio bi to kukavički potez. O tome bi brujao cijeli okrug. Još nešto ga je mučilo. Ako Kilkenny pobijedi, neće moći narediti da ga ubiju. Značilo bi da je to učinio iz osvete. Svi bi tako mislili. Hale nije bio budala. Odmah je shvatio da je u zamci. Jedinu izlaz bio mu je ako Turner pobijedi.

Osjetiti olakšanje pomislivši na tu mogućnost. Jasno je da Turner mora pobijediti! Trent mora izgubiti. Ako nakon toga bude stvarao neprilike, svijet će to objasniti kao čistu zavist.

– Čuo si me, Hale. Pet tisuća dolara po tvom omjeru. Znači, četiri prema jedan. Prihvati ili šuti.

Hale je još oklijevao. Prisutni su nestrpljivo očekivali kraj razgovora. On htjede nešto reći, ali ga Kilkenny prekine.

– Bojiš se, Hale? Ili ne vjeruješ da me Turner može pobijediti? Čini se da ti je jasno da Turnera može pobijediti netko tko je i tebe pobijedio na tvom terenu?

– Ne! – prasne Hale. – Oklada vrijedi! Ali zapamti da nijedan dotepenac nema pravo sa mnom razgovarati! Pobijedio ti ili ne, kad se meč završi, tornjaj se odavde! Marš odavde! Jesi li čuo?

Jedan rudar zazviždi, a i svi prisutni. Cub se postavi, blijed i bijesan. Vidjevši njegovo lice, Kilkenny u jednom trenutku pomisli da zbilja nije normalan. Iako je to bio prolazan dojam, ostavio ga je hladnoga i zabrinutog. Morat će biti oprezniji. Cub nije reagirao kao normalan čovjek. To je moglo biti djelomično zbog toga što je King Bill bio apsolutni gospodar od Cubovih malih nogu. Nastupao je kao kralj, posjedovao je golemu zemlju i svi su se prema njemu odnosili s najdubljim poštovanjem. Cub je rastao svjestan da njegov otac ima neograničenu moć. Kao sin svog oca, osjetio je draž moći u najizravnijem obliku. Sad je tu moć uzdrmao jedan čovjek koji je za Cuba bio blato i otpad.

Kad su se našli na ulici, Parson Hatfield progovori:

– Dobro si udesio Kinga Billa. Stekao si i mnogo prijatelja.

– Mi smo ih zajedno stekli. To je najvažnije. Moramo imati sve više prijatelja, Persone. Nemoj zaboraviti da je mišljenje tih ljudi najvažnije. Ljudi neće dugo podnositi takvog čovjeka kao što je on. Ako steknemo njihovo povjerenje, imat ćemo veće izgleda na uspjeh. Hale će ostati na vlasti sve dok njegova samovolja ne naiđe na otpor. Ocrtao nas je kao protuhe i smetače posjeda, iako tu zemlju nije intabulirao ili barem objasnio po čemu je njegova. Ako ga uspijemo zaustaviti na njegovu terenu, sad i ovdje, i ako me Hale ubije ili mi oduzme zemlju, suočit će se s mnoštvom neugodnih pitanja, i morat će na njih odgovoriti. Zato moramo steći prijatelje i na području oko Cedara, tamo gdje ne doseže njegova ruka. Pamtit će što sam danas rekao.

– I mi imamo nekih prednosti. Siromašni smo, malo nas je, a ipak smo ustali protiv jednoga bogatog moćnika. U ovom meču ja nisam favorit. Kravar i rudar izazvao je slavnog profesionalca. Budi siguran da će većina stati na moju stranu. Neki će od njih biti i iz Haleovih redova.

– Uvijek je tako kad čovjek postane drzak i netrpeljiv. Pa čak i oni koji rade za njega i zarađuju novac za život, neće ga više trpjeti. Neće se usuditi protusloviti, ali kladim se da će navijati za mene.

O'Hara im se pridruži:

– Našli smo sobu gdje se možeš odmoriti – reče. Dobro bi bilo da odmah kreneš. Meč može potrajati satima.

Nije to bila neka osobita soba, ali je krevet bio udoban. O'Hara je navukao zavjese i otišao, a Kilkenny skine čizme, objesi pojas s revolverima preko naslona stolice i opruži se na krevetu. Odmah je zaspao.

XI

Bilo je podne kad je Kilkenny pošao prema ringu.

Ljudi su nagrnuli na balkone Crystal Palacea i Mecce, na krovove zgrada i na ogradu korala. Prostor oko ringa bio je ispunjen stolicama. Bili su ovdje svi rudari iz Silver Cityja, a još su neki pristigli iz Florencea i iz drugih obližnjih rudnika. Prostor oko ringa bio je ukrašen, a dva čuvara su čuvala pristup.

Kilkenny se uspne na ring i skine do pojasa. U nedostatku opreme, bio je u kožnatim hlačama i mokasinama. Nosio je par kožnatih rukavica, koje će sekundant protivnika pregledati ima li u njima olova ili nečega drugog nedopuštenog.

O'Hara prebaci jedan indijanski pokrivač preko Kilkennyjevih ramena i on sjedne na stolicu.

Iznenadni žagor okupljene svjetine najavio je da dolazi Turner. Turner se provuče kroz konope ringa, ne skidajući pogleda s Kilkennyja. To je bio dio njegova posla, koji je kanio obaviti do kraja. Nije bilo važno tko je njegov protivnik. Važno je da izade na ring i smlavi ga sa što manje truda.

— Lance? — oglasi se Price Dixon. — Imam nekog iskustva kao sekundant, ako vjeruješ kockarima.

— Svi smo, više-manje, kockari. Bit će mi drago, Price. O'Hara je novajlija i sâm će ti reći koliko malo zna o tome.

Kilkenny ustane da ispravi noge i pažljivo pogleda oko sebe. Parson Hatfield i Runyon su sjedili odmah iza njegova kuta. Jesse i Saul Hatfield, s puškama, bili su jedan na krovu Palacea, a drugi na krovu Mecce. Quince Hatfield je sjeo iza Turnerova kuta.

Odjednom se svjetina razmakne i propusti Kinga Billa Halea do nje-

gove lože. Pratili su ga Cub Hale, Wallace i Halloran, a iza njih Dunn i Ravitz.

Nedugo zatim Nita Riordan izide iz Palacea u pratnji Jaimea Briga i pridruži se Haleu. Brigo se odvoji i stane pokraj Golda Dusta Twinsa.

John Bartlett krene preko ringa Kilkennyju.

— Gledajte — reče on — Nismo mogli naći suca pa su zamolili mene. Iako sam Turnerov sekundant, ja ipak...

— Čuo sam da ste pošten čovjek — reče Kilkenny — da niste poklekli uprkos prljavim namještalicama. Prema tome, zašto ne?

— Dobro! Dodite nasred ringa!

Turner je bio četrdeset kila teži, viši i dužih ruku. Ramena i ruke su pucale od mišića. Kilkenny pomisli da je to nedostatak koji mu mora oduzeti na brzini.

— Po londonskim pravilima ringa — uzvikne Bartlett — kad boksač padne, to je kraj runde, bez obzira da li je pao od udarca, guranja ili spoticanja. Zabranjeni su udarci ispod pojasa i udarci glavom.

Tombull je zaista bio ljudina u najboljoj formi. Prsa kao stijena, trbuh ravan, a noge stupovi mišića.

Kilkenny je bio mršav i žilav. U njemu je počivala snaga teškoga dugogodišnjeg rada sjekirom ili konopom, obaranja stoke za rogove, kroćenja divljih konja, sječe stabala i piljenja velikim pilama. Težio je osamdeset kilograma, ali je bio tako čvrsto građen da je djelovao mršavo, kao da je deset kilograma lakši.

— U redu — reče Bartlett. — Vratite se svaki u svoj kut. Kad netko od vas dvojice dotakne nogom ovu crtu nasred ringa, to je znak za početak runde. Ako netko od boraca, u početku, ne dotakne ovu crtu, smatra se da je izgubio rundu.

Obojica se okrenu i podu, ali se Kilkenney iznenada zaustavi.

– Još samo jedna stvar, Bartlette koja dovodi u pitanje tvoje suđenje. Bartlett se zaustavi, iznenađen. Stane i Turner, okrenuvši se namršten.

– U čemu je stvar? – upita oštro Bartlett.

Kilkenney upita sasvim naivno:

– Možete li nabrojati do deset, gospodine? Toliko glasno da i Turner može čuti kad bude u dubokoj nesvjestici? Ne bih volio da ga u tome oštetimo.

Bartlett se nasmije i pogleda Turnera.

– Ne brinite o meni. Uvijek sam glasno brojio.

Turner je pobjesnio. Kad se vratio u svoj ugao, Kilkenney je već dotakao crtu.

– Dodi, Turneru! Gledaoci su već postali nestrpljivi.

Turner krene natrag svom žestinom. Mjerač vremena nije dospio ni reći: »Početak!« kad je Turner silovito zamahnuo. Bio je bijesan jer još nikad nije doživio takav početak meča. Zamahnuo je prerano i Kilkenney ga dočeka kontraudarom ravno u usta.

Brzina i silina udarca zaprepasti Turnera, što je bilo dovoljno da primi još jedan desni kroše ravno u uho. Turner se zanesse i zgrabi Kilkenneyja kako bi ga povalio na pod, ali ga Kilkenney snažno raspali po glavi. Turner popusti i počne mlatiti objema rukama. Kilkenney se izvuče iz klinča. Protiv krupnijega i snažnijeg čovjeka to nije imalo smisla. Ako želi pobijediti, mora se služiti vještinom a ne snagom.

Turner zamahne ljevicom i pogodi Kilkenneyja u prsa, natjeravši ga u konope a zatim krene za njim, ali mu Kilkenney pride i zada dva udarca u tijelo. Sad mu je bilo jasno da je to jedini način da pobijedi.

Turner se ponovo približi, učini fintu ljevicom i pogodi Kilkenneyja desnim direktno. Ozlijeđen i ošamućen, Kilkenney padne među konope. Turner se nade nad njim, udarajući rukama. Lance ude u klinč, zakorači u stranu, okrene Turnera i smota ga na pod. Tako je završila runda.

– Ima snažne udarce – reče zdvojno Kilkenney.

– Boksaj! – reče Price. – Nemoj ulaziti u tučnjavu s njime – On ovlaži spužvom Kilkenneyjevo lice.

– Sad samo polako. Bez žurbe.

Još je bio ošamućen kad je stao na crtu na početku druge runde. Turner je navalio, ali ga Lance munjevitim udarcem ljevice pogodi u vrat. Turner, kao da je namjerno primio taj udarac, poklopi Kilkenneyja desnicom i ljevicom, odgurne ga i zada mu teški direkt, od čega se Kilkenney zanesse i nagoniski udara desnom rukom.

Turner ga ponovo raspali desnicom u glavu, a Kilkenney uzvрати ljevicom usred prsa i desnicom u srce. Turner ga dohvati, stisne u klinč i stane udarati. Odjednom ga zgrabi rukama, podigne i tresne u ugao ringa. To je bio kraj druge runde.

Obojica su se našli na crti na početku treće runde. Turner ljevicom i desnicom zada snažne udarce i Kilkenney poklekne. Ljudina je zaista imala snažne udarce, i to se sada pokazalo. U klinču, krajičkom oka, Kilkenney zapazi dvojicu u društvu s Haleom. Sjedili su kraj Halea u prvom redu, dva metra od ringa.

Turner je bio izdržljiv i snažan. U jednom klinču pokušao je izvrnuti Kilkenneyjevu ruku, ali ga Kilkenney laktom slobodne ruke pritisne o vrat, priguši ga i oslobođenom ljevicom zada mu jak udarac. Turner ga u silovitom naletu natjera u konope, udarajući ga rukama. Zatim

ponovo krene u napad i ljevicom ga pogodi u glavu, a desnicom u tijelo. Kilkenney počne plesati oko njega, udarajući ljevicom. Turner ga opet stjera u konope, i kad je Kilkenney pokušao izmigoljiti iz kuta, prikovao ga je desnicom. Odmah ga je nastavio udarati rukama. Jedna pogodi Kilkenneyja u oko, a druga u trbuh. On uzvрати dva slaba udarca u Turnerovo tijelo, ali primi snažan udarac u bubrege. Sklonio se, ali Turner nije odustajao.

On zamahne desnicom prema glavi, Kilkenney se izmakne na vrijeme, ali ga ljevica pogodi u arkadu iznad lijevog oka. Turner navali još silovitije i strahovitim zamahom desnice pošalje Kilkenneyja na pod.

Dixon je zaliječio oko brzo i vješto. Iako još uvijek ošamućen, Kilkenney se zadivio Dixonovu umijeću.

— Čuvaj se desnice! — upozori ga Dixon. — To je njegovo oružje! Drži se njegove ljevice!

Kilkenney opet stane na crt, povuče se korak unatrag da izbjegne prvi nalet i ljevicom zada udarac u glavu. Turner nastavi napadati, a Kilkenney skrene naglo udesno i stane rukama udarati u tijelo. Međutim, Turner ga je opet podigao i bacio na pod.

Odmor mu je došao kao spas. Oklijevajući je prišao crti, ali kad se približio Turner, iznenada ga je udario rukama u bradu. Uzdrman, Turner ustukne, ali još nije prošao trenutak iznenađenja i Kilkenney ga snažno pogodi ljevicom u usta, kratkim desnim direktno u rebra i natjera ga u konope. Turner je pokušavao izbjeći udarce, zaklanjao se rukama i povremeno uzvraćao, ali slabo i kratko. Kilkenney se makne u stranu i snažno ga udari ljevicom u glavu, pa se opet izmakne u stranu. Razbješnjen nakon dva promašena udarca, Turner iznenada

stane i htjede nešto reći, ali ga dohvati snažan udarac u rebra.

Tada on navali svom žestinom, obasipajući Kilkenneyja kratkim i snažnim udarcima u glavu i tijelo. Kilkenney osjeti krv u ustima, uzvрати kratkim udarcem u rebra, ali je zatim doslovce završio u konopima. Turner je i dalje napadao, ali se Kilkenney pridigao i uzvratio serijom od tri kratka i teška udarca, pa završio širokim desnim aperkatom u rebra, što je Turnera potpuno zaustavilo.

Gledaoci su skočili na noge i stali navijati, većinom za Kilkenneyja. Sad se on kretao brzo, a Turner ga je slijedio. Iznenada Lance stane, napravi fintu ljevicom i snažno ga udari desnicom u trbuh. Turner se savije od bola, ali prije nego što se Kilkenney uspio izmaknuti u stranu, Turner zavitla desnicom kao maljem, i pogodi ga u bradu. Kilkenney padne na koljena i to je bio kraj runde.

Tombull ode u svoj kut, a Lance se pridigne. Bio je pored Haleove lože i prije nego što ga je itko mogao spriječiti, on pride konopima. Krv mu je polako curila iz ozlijeđene arkade.

— Gospodo — obratio se Halloranu i Wallaceu, — ja nisam profesionalni boksač. Borim se zbog toga što je to jedini način da vam se približim i iznesem slučaj. Ja sam jedan od dvanaestak dosljednika kojima je zakon priznao pravo vlasništva nad zemljom gore u planini, otkuda nas King Bill Hale, na nezakonit način, pokušava istjerati. Imamo već nekoliko ubijenih. Ta hladnokrvna ubojstva počinjena su zato što su ljudi odbili da odu sa svoje zemlje.

— Vrijeme!

Kilkenney se naglo okrene i stane na crt. Prije nego što se postavio

u gard, Turnerova desnica pronade put do njegove brade i on se nađe u konopima. Ne želeći da tako rano završi na podu, Tombull mu brzo pride i pridrži ga jednom rukom dok ga je drugom udarao po licu i tijelu. Iznenada Turner uzmakne i silovito zamahne desnicom.

Kilkenny je gotovo pao. Vidio je kako Turner ponovo podiže desnicu i odmah mu je bilo jasno da ne smije primiti još jedan takav udrac, barem ne dok Halloran ne čuje sve što mu je kanio reći.

Pokušao se sagnuti, ali ga desnica ipak očeše. Osjeti strahovitu bol i zapazi kako se desnica ponovo sprema na udarac. Pokušao se istrgnuti svom snagom. Turner ga je očito namjeravao dokrajčiti. Međutim, Kilkennyjevo trzanje onemogućilo je Turnera da precizno pogada.

Bolan i istučen, nakon kiše udaraca, spazio je Cuba Halea kako stoji s rukom na revolveru. Ugledao je Parsona Hatfielda kako ga promatra. Dobio je novu snagu. Turner ga je pritisnuo kao ludak, gurajući ga i udarajući svom snagom, siguran da Kilkennyju više nema spasa. Gomila se uskomešala i on ugleda Runyona s revolverom uperenim u Cuba Halea. Zatim ga nešto pogodi i on se sruši na pod.

O'Hara ga odvuče u ugao, gdje mu je Dixon počeo ukazivati pomoć. Bilo je vremena tek da udahne malo mirišave soli i da Dixon ponovo zatvori arkadu, koja je već opasno krvarila. Podigli su ga na noge i on uspije stati na crtu kad je Tombull ponovo navalio, udarajući rukama, odlučan da napokon završi borbu u svoju korist.

Zbog toga je većina udaraca otišla u prazno, jer se Kilkenny uklanjao, saginjao i uzmicao, koristeći se konopima i klinčom kao zadnjim spasom. Uslijedila je prava kiša udaraca.

Za svoju težinu Turner je bio vraški brz i Lance je morao nešto smisliti da ga uspori. Potcijenio je njegovu brzinu i sad je to morao platiti. Turner ponovo zamahne, a Kilkenny uzmakne i prička promašaj do kraja, pa ga tada snažnim udarcem pogodi u trbuh. Iskoristivši iznenađenje, udari još dva puta u isto mjesto. Zatim se raskorači, ukopavši se u mjestu, pa udarajući rukama krene u bespoštednu borbu. Sad su obojica udarala tvrdo odlučivši da ne uzmaknu ni za centimetar. Iako je Kilkenny primio mnogo udaraca, ipak je udarao brže. Odjednom, zaboravivši na sve, potpuno se preda žaru borbe.

Tombullova desnica još jednom promaši cilj i Kilkenny mu uputi oštri udarac u rebra. Zatim ga brzim pokretom desne ruke obuhvati iza vrata i tako prikliještenoga počne udarati serijom udaraca u glavu. Turner se istrgne iz opasnog zagrljaja, i to je bio kraj runde.

Boreći se da dođe do daha, ispremlaćen, Kilkenny ponovo pride konopima.

— Naše obitelji više ne smiju kupovati hranu u Cedaru. Kola koja smo poslali u Blazer bila su napadnuta i trojica naših je ubijeno! Jedan od njih bio je Jody Miller!

— Što? — Halloran skoči.

Odjekne zvono za početak runde i Tombull Turner, zakrvavljena i dviljeg lica, krene u napad. Kilkenny kao da je dobio nova krila pošto je uspio obavijestiti pravu osobu. Kretao se brže, izbjegavajući Turnerove udarce.

Izbjegavao je borbu izbliza, samo je ponekad ljevicom udarao u glavu. Morao je pobijediti neprijatelja, jer su se ljudi kladili u njega, čak i Cain Brockman. Ali uspio je uputiti poruku o zločinu. Sad su Haleova kola pošla nizbrdo. Ništa ih više

nije moglo zaustaviti, čak ni da Hale ubije dvojicu političara. No, Kilkenny je shvatio da borbu mora dobiti.

Bio je brži od Turnera. Bio je mršaviji i nije imao toliko teškoća s vrućinom. Temperatura je bila iznad trideset stupnjeva. Lijevim direktno udario je Turnera u glavu, desnim krošeom u rebra i još jednom je to ponovio. Turnerova lijeva ga dohvati sasvim slučajno, ali Kilkenny zakorači naprijed i zada mu jak udarac u tijelo.

Turner zamahne desnicom, ali se Kilkenny izmakne i širokim aperkatom podigne Turnerovu glavu. Lijevim direktno ga smjesti na pod. Bio je to njegov prvi i čisti nokaut. Upisao ga je u svoju korist i brzo se povukao u kut ringa. Pogledao je u pokrajnu ložu. Vidio je kako svi mirno sjede. Ondje su bili Runyon i Parson. U rukama su držali upeveno oružje. Pored njih bio je Cub. Očigledno je pucao od bijesa.

Turner sa zakašnjenjem dođe do crte. Prvi put je shvatio da može izgubiti. Krenuo je ljevicom, ali se Kilkenny izmakao i obranio. Turner brzo krene naprijed, ali ga Kilkenny dočeka jakim udarcem desnice. Kad su se našli blizu jedan drugome, Kilkenny ga još jednom snažno pogodi u tijelo. Turner uzvрати snažnim lijevim direktno, zatim zamahne desnicom, ali se Kilkenny izmakne. Svidio mu se taj široki desni kroše, jer se tako mogao učvrstiti i zadati udarac ljevicom. Desnicom Turner prođe iznad Kilkennyjeve glave i on uzvрати desnicom u tijelo. Nedugo zatim to mu je opet pošlo za rukom; Turner ga pogodi ljevicom i zamahne desnicom prema glavi. Kilkennyju je poraslo samopouzdanje. Protivnik je umio udarati, ali i Kilkenny. To je sad bio pravi meč.

Ljudi koji su do malo prije urlali kao ludaci, sad su zamukli i mogao se čuti tek poneki uzvik. Turner ponovo navali, ali ga Kilkenny dočeka desnim krošeom u tijelo. Ovo je, čini se, dobro potreslo Turnera i on opusti donju usnu. Očito ga je udarac zabolio.

Kilkenny se držao Turnerove lijeve strane, izbjegavajući njegovu desnicu. Dva put je primio udarce ljevicom, ali to više nisu bili tako snažni udarci, jer je Tombull, u prethodnim rundama, utrošio svu snagu na brzo kretanje po ringu i na udaranje. To se sad pokazalo kao loša taktika, jer je bio mnogo teži od Kilkennyja.

Kilkenny iznenada krene naprijed, snažno udarajući rukama. Cijelu minutu su se međusobno teško udarali u Turner počne uzmicati. Odjednom Kilkenny prestane udarati i pruži ljevicu nisko, prema trbuhu. U to Turnerova desnica poleti u visokom i širokom zamahu i Kilkenny ga zaustavi savršeno proračunatim desnim direktno. Pogođio je Turnera u vrh brade kad je on svu težinu tijela prebacivao naprijed. Turner poklekne, a Kilkenny ga pogodi još dva puta prije nego što će pasti. Turner se složi na pod kao vraća. Pokušao se zadnjim snagama pridignuti, ali to je bio njegov kraj i on ostane mirno ležati.

Bartlett oklijevajući počne brojiti. Kilkenny se vrati u svoj kut i O'Hara stane kraj njega.

— Donio sam tvoje revolvere — šapne.

— Opaši me, ali ispod ogrtača — odgovori Kilkenny.

Zatim je skinuo rukavice. Ruke su mu natekle, ali ne jako, jer su uske rukavice bile dobra zaštita. Pokušao je pomaći prste. Odmah mu je postalo jasno da ne može brzo potezati revolver. Ogledavši se,

spazi Briga kako žurno prati Nitu prema Palaceu. Saul, Jesse i Quince su se zbili oko Parsona, a Runyon je bio s O'Harom.

Bertlett podigne Kilkennyjevu ruku, proglašivši ga pobjednikom. Gledaoci su počeli klicati i pljeskati. Ali ubrzo su se počeli razilaziti, predosjećajući gužvu.

– Dobro si se borio, Trente – reče Bertlett, – Bila je to odlična borba. Tako nešto još nisam vidio.

– Nadam se da neću morati još jednom proći kroz takav pakao – iskreno je odgovorio Trent.

Odjednom rudari i Haleovi kauboji okruže Kilkennyja.

– Kamo god pošao, momče – reče jedan – mi smo na tvojoj strani.

Kilkenny se okrene i pođe kroz masu Haleovih ljudi. Oni se razmaknu i otvore mu put. On se zaustavi ispred Kinga Billa Halea.

– Došao sam preuzeti svojih dvadest tisuća dolara – reče.

Krupan rančer ga pogleda blijeđa lica i hladnih očiju.

– Crystal Palace – promrmlja napola okrenut. Ona žena... ona drži uloge. Novac je tamo. – Zatim bijesno pogleda Kilkennyja.

Halloran i Wallace su sad stajali malo podalje od Halea. Lance se okrene prema njima.

– Gospodo, ono što sam rekao je istina. Želio bih da ispitajte tko ima pravo: mi ili Hale.

– Je li istina da je Jody Miller mrtav? Ubijen?

– Žao mi je, gospodine Halloran, najviše zbog načina na koji sam vam to morao reći, ali nisam imao drugog izbora, jer biste mi teško povjerovali. Da, Jody Miller je mrtav. Ubili su ga kad je pokušao dopremiti hranu iz Blazera svojoj obitelji. Ubili su ga Haleovi ljudi. Moram napomenuti da je neke od tih ljudi već stigla zaslužena kazna.

Halloran se okrene Haleu.

– Jesi li ti ubio Millera?

– Ja nisam nikoga ubio! Ako je poginuo, onda je sâm to tražio, jer se nije htio odseliti s moje zemlje. On je bio obična hrpa smeća. Smeće, kad vam kažem!

– Jody Miller – reče Halloran tiho – se oženio mojom sestrom. To je bio najpristojniji momak kojeg sam upoznao. I najpošteniji. Mogu ti obećati, Hale, da će okružni organi povesti istragu i budi spreman da odgovaraš na pitanja, na mnoga pitanja.

Kilkenny je promatrao Cuba. Lice mladog Halea bilo je potpuno bijelo. Slušao je, ne vjerujući vlastitim ušima. Neprikosnovena moć njegovog oca srušila se kao kula od karata pred njegovim očima. Njegov je otac stajao šuteći. Nije ništa poduzimao. Zašto ih nije jednostavno pregazio? Trebalo bi ih sve pregaziti!

Kilkenny se naglo okrene.

– Podimo! – reče meko. Pogleda rudare koji su bili pripravnici da ga zaštite.

– Sve je u redu, momci. Hvala!

– Nije potrebno zahvaljivati – reče jedan. – Svi smo se kladili na vas. Dobro smo zaradili.

Brzo su pošli prema kući na kraju grada, gdje su mogli malo predahnuti i pobrati svoje stvari.

– Idem po novac, momci. Onda ćemo krenuti. Budite spremni na hitan odlazak.

– Što nam sad mogu spremati?

– upita Runyon. – Sad već svi znaju istinu.

– Zamisli da dođe do suđenja, a svi svjedoci mrtvi? – reče Kilkenny. – Sad smo, zapravo, u najvećoj neprilici. Barem neko vrijeme.

Nita ga je očekivala. Spremila je njegov novac u platnenu torbu.

– Cain Brockman je već pokrao svoj novac i ja sam ga pitala da li te još i sad namjerava ubiti, ali nije htio odgovoriti.

– Moramo se brzo pobrati odavde. – Kilkenny objasni svoje strepnje. – Ako zatrebaš pomoć, pošalji poruku u planine.

– Najbolje je da dodem s tobom – reče Dixon. – Moj život ne vrijedi više ni pišiva centa u ovom gradu.

– Osedlaj konja – reče Kilkenny. Zatim se polako okrene. – Nita? Ako želiš, možeš poći i ti.

– Ne još sada. Moram obaviti još neke stvari. Ovdje je Jaime. On i moji ljudi iz Palacea će paziti na mene. Vrlo su odani.

– Budi oprezna. Vrlo oprezna – on zastane. – Ako ti ustreba pomoć, izvjesi jedan od svojih zelenih pokrivača sa stolova na vrh krova i eto mene.

Jahali su punim galopom malo poznatim stazama kroz planinu. Kilkenny je jahao s puškom u ruci, pripravan za svako iznenađenje. Projahali su uskom stazom kanjona, izbili na vijugavu i strmu stazu, držeći se što više zaklona.

Kilkenny nije potcjenjivao Halea. Hale je drugi put zaredom doživio poraz, izgubio je priličnu svotu novca i dobre političke veze s glavnim gradom okruga, a ipak je još bio daleko od poraza. Još je bio bogat i okružen plaćenicima, i postao je opasan tek sad kad je morao dokazati Cedaru i samom sebi da nije svrgnut s prijestolja. Prvi pokušaj izvan svake sumnje, bit će potpuno istrebljivanje doseljenika u planini. Ako sâm Hale ne dođe na tu ideju Cub će ga potaknuti.

Time bi Hale mnogo izgubio. Poznavajući prirodu čovjeka i strasti koje su razdirale Cuba Halea, znao je da ga je otac, ne jednom, upo-
.

ravao na sporiji, sigurniji put nego što je Cubova pomamna želja za uništenjem. Već od malih nogu s Cubom nije išlo lako. Svaka mu je želja bila ispunjena, i kako su godine prolazile, postao je sve drskiji. Nikad se nije pojavljivao sâm. Predvodio je Dunna i Ravitza, a oni su ga pratili u stopu. Kilkenny je vjerovao da može pobijediti Cuba, ali nikako svu trojicu. Možda se pruži prilika da ih zatekne pojedinačno, kao što je nadmudrio Brockmanove.

Brockman! Potpuno je zaboravio na Caina. Ta ljudeskara je sad imala slobodne ruke da ga ubije. Hoće li to učiniti? Nije li Kilkenny nesvjesno zavolio tog čovjeka? Cain je bio usamljenik protiv svoje volje. Nekad je stalno jahao u društvu Abela. Više nije imao nikoga. Ljudeskara je bila sama, ali koliko krupan bio, kretao se brzo poput mačke. To je bila igra u trokutu. Za sada su dvojica predstavljala neposrednu opasnost. Dvojica koja su se zaklela da će ga ubiti. Dvojica koja se mogu pojaviti svakog trenutka.

XII

Dugo su se probijali zaobilaznim putem. Kilkenny se iznenada zabrine. U Cupu ih je malo ostalo. Što se sve moglo dogoditi? Nakon poduzetog tumanaranja, uspjeli su se nekom strminom i prešli preko livade. Kad su zašli u šumu, izdaleka odjekne pucanj puške.

Lance udari konja mamuzom i u galopu ujaše među drveća. Ostali su se raširili kao po zapovijedi, tražeći zaklon.

Odjednom on ugleda Cup. Hitro skrene na tajnu stazu. Začuje se još jedan pucanj. Skupina ljudi je upravo uzjahivala konje. On sjaše i klekne na jedno koljeno, pa opali. Tek

što je jahač dohvatio jabuku sedla, košulja mu se zacrvenila od krvi.

Ispalio je još tri metka. Sad su i ostali počeli pucati. On ponovo skoči u sedlo i odjaše prema kući.

Jack Moffit je ležao na zemlji. U ruci je držao pušku. Sally je istrčala iz kuće. Za njom je pojurila i mama Hatfield.

— Napali su nas prije jednog sata. Jack je upravo bio napojio stoku. Tad smo čuli da dolaze. Jack je ispalio jedan metak i potrčao prema kući. Srušio se nakon tri koraka. Zapucala sam. Povukli su se u zaklon. U taj čas je Bart dojahao. I njega su pogodili.

Kilkenny klekne pored Jacka. Dječak je imao ogrebotine na glavi. Najopasnija je bila rana na prsima. Prince Dixon se sagne i klekne pored dječaka. Brzo ga je pregledao. Bez oklijevanja reče:

— Moramo ga unijeti u kuću. Treba izvaditi metak.

Parson potihom opsuje.

— Ne znam tko bi to mogao učiniti — reče. — Jedino mama Hatfield kao da nešto zna.

— Ja ću to obaviti — reče Dixon.

— Nekad sam bio liječnik. Možda još nisam sve zaboravio.

Kad su dječaka unijeli u kuću, Kilkenny povuče Parsona na stranu.

— Ovo ne sluti na dobro, Parsone. Najbolje je da se vratim po Nitu. Ona tamo više nije sigurna. Kao što vidiš, ušli smo u otvoreni rat, u kojem moramo spasavati ono što nam je najvažnije.

— Povedi nekoga sa sobom. Ima nas dovoljno za obranu.

— Idem sâm. Tako je bolje. Neprijetnije ću otići i lakše ću se kretati. Osim toga, morat ću se brinuti samo za sebe.

— Ne zaboravi na Caina Brockmana.

Parson pogleda Dixona. On je upravo iz torbe na konju vadio zavežljaj s priborom. Parson pokaže glavom prema Dixonu.

— Kaže da je liječnik. Nadam se da jest.

— Istina je. U to sam se bio uvjerio kad mi je sredio razbijenu arkadu. Sreo sam u životu mnogo liječnika, ali nijedan nije bio spretan poput njega.

— Turnera si doista sredio — reče Hatfield. — Teško će se oporaviti.

— Imao sam sreće — iskreno će Kilkenny. — Nisam tako dobar boksač kao što je on. On se, na žalost, nije nadao da mu se mogu suprotstaviti. Osim toga, nekoć sam ga imao prilike vidjeti kako boksa. Ne bih htio još jednu priliku, Parsone. Siguran sam da bi me pobijedio.

— Upropastio si ga!

— To se dogodilo danas. Ražestio sam ga u samom početku. On se odmah htio osvetiti. Uspio sam mu zadati niz jakih udaraca, a da se on još i nije bio zagrijao. Osim toga, bio je uvjeren da sam običan kauboj i nije se sa mnom borio kao s profesionalcem... Nije znao da sam jednom trenirao kao profesionalac.

Kilkenny odmahne glavom.

— Nisam toliko glup, Parsone. Znam nešto o boksu. Ako se ponovo budemo tukli, on će me pobijediti.

— Bit će najbolje da se malo odmorimo, momci. Ovo jahanje nas je prilično izmorilo. Očekuje nas još mnogo toga. Neka onaj liječnik, ako je liječnik, zakrpa tvoje lice pa se i ti odmori. Ne bi bilo lijepo da se na povratku u Cedar srušiš sa sedla. Napokon moraš biti pripravan na mogući susret s Cubom Haleom.

Parsonove su riječi bile uvjerljive. Lance prostre pokrivač ispod drveća i legne. Tek tada je shvatio koliko je umoran. Istog trenutka je zaspao.

Probudio se nakon nekoliko sati spavanja. Sunce je već zašlo za planine.

Složio je pokrivač i stavio ga iza sedla. Imao je za sobom dovoljno dug život, pun gorkih iskustava, razočaranja i pouka. Znao je sve nepredvidivosti. Sve se u trenutku moglo promijeniti. Zato je uvijek htio biti pripravan. Kad se opraštao s prijateljem, osjećao se kao da je to posljednji oproštaj.

Price Dixon je završio operaciju. Uspješno je izvadio metak. Bilo je dobro što je toliko vremena proveo kartajući. Time je sačuvao gipkost i spretnost prstiju. Kad bi se usput dogodilo nešto nepredviđeno, umiješao se kao liječnik. Dakle, prekida u poslu nije bilo. Kilkennyja nisu iznenadili njegovi vješti pokreti.

Zapad je bio raj za sve vrste ljudi i za sve načine života. Liječnici, pravnici, suci, poslovni ljudi i evropsko plemstvo, svi su pohrlili na Zapad. Bježali su pred zakonom i bijedom, u potrazi za pustolovina i brzim bogaćenjem. Bez obzira na to što našli, Zapad je uvijek mnogo obećavao i pružao.

Price Dixon i Lance Kilkenny su se odmah prepoznali. Jedan je susret bio dovoljan. Bili su iste naobrazbe i odgoja, istih stremljenja.

– Dječak će živjeti – reče Dixon.
– Metak je prošao blizu kralješnice. To je bilo opasno, ali je sad u redu. Izvadio sam ga. Mali se mora odmoriti. Treba mu prave govedske juhe. To će biti najbolji lijek za oporavak.

Dok je Lance u koralu spremao konja za noćno putovanje, pojavila se Sally Crane. Dotrčala je zadihana i naglo stala. Nije ništa rekla. Oslanjala se s noge na nogu. Kilkenny je znatiželjno pogleda ispod ravnog oboda šešira.

– Što se dogodilo, Sally?

– Htjela sam pitati... – obrazi joj se zarumene od stida. – Mislite li da sam dovoljno stara za udaju?

– Za udaju? – iznenadi se. – Zašto? Ne znam. Koliko imaš godina?

– Šesnaest. Ali uskoro ću napuniti sedamnaestu.

– Mlada si – prizna Kilkenny. – No, sjećam se da je mama Hatfield pričala da se udala u šesnaestoj. U Virginiji i ostalim krajevima mnoge se djevojke udaju u toj dobi. Zašto me to pitaš?

– Mislim da mi je vrijeme za udaju – reče ona. – Mama Hatfield mi je rekla da vas upitam imam li pravo. Rekla mi je da ste bili tatin najbolji prijatelj i da ste sad moj zaštitnik.

– Ja? – iznenadi se. – Moram priznati da o tome nisam razmišljao, Sally. No, za koga se želiš udati?

– Za Barta. Za gospodina Bartrama.

– Voliš li ga?

– Iznenada se postidi svojih riječi. Učini mu se da je strašno star. Pogledao je Sally. Bila je stidljiva, ali odlučna. Tek tada je shvatio koliko je usamljena. Shvatio je da je i nježna, toliko nježna da je gotovo zaplakao.

– Da, volim ga.

– Onda dobro, Sally. Bit ću tvoj zaštitnik, toliko dobar koliko i očekuješ. Moffit i ja smo doista bili dobri prijatelji. U njegovo ime poželit ću ti svako dobro. Mislim da je dovoljno ako se volite. On je dobar i častan čovjek. Kad završi ovaj prokleti rat, se će ti on pružiti. Dajem to svoj blagoslov. Možeš se udati za njega.

Ona se okrene. Htjela je otići.

– Sally?

Djevojka stane.

– Sally, zapamti samo jedno: Bart još mora odrasti. Promijenit

će se. Ako se želiš udati i s njim živjeti, morat ćeš zajedno s njim odrasti. Upoznao sam mnogo ljudi poput njega. On je dobar momak, dobar na svoj način. Ne smiješ se opustiti. Ne smiješ se zanijeti naglom srećom i ljubavlju. Sve je to početak. Sazrijevat ćete zajedno. Mnogo toga ćete zajedno proći, mnogo lijepoga i ružnog. Morat ćeš mu biti podrška u najtežim trenucima.

– Oh, hoću.

Otišla je trčeći.

Kilkenny ostane nepomičan. Ruka mu je mirno počivala na sedlu. Bio je pripravan da krene.

– Evo, dogodilo se ono što si najmanje očekivao, Lance Kilkenny – promrmlja. – Zatražili su od tebe dozvolu za vjenčanje. Slijedeći korak ti je da privedeš mladu oltaru.

Uzjahao je konja i krenuo. Razmišljao je o ljudima koji su na tom istom putu ostavili svoje živote. Nisu uspjeli sagraditi kuće i osjetiti toplinu doma. Sally i Bartram će se vjenčati. To je dobro. Lijepa je ova zemlja. Oni su mladi i imaju dovoljno snage da ustraju. Oboje su jednostavni i skromni. Razlikuju se od onih glasnih i spretnih na riječima, koji mnogo obećavaju i malo ostvare.

Mali sivi konj bio je kao njegov vlastiti. Kad bi mu nešto šapnuo, odmah je naćulio uho. Bio je to dobar, čvrst i miran konj.

Bila je noć kad je stigao u Cedar. Zvijezde su obasjale nebo. Ušuljao se potihom, predosjećajući opasnost. Sivac je naćulio uši i raširio nozdrve. U zraku se osjećao miris spaljenog drveta. Zastao je i osluhnuo. Nijedan prozor nije bio osvijetljen. Znao je da se nešto dogodilo.

Pjeskovitom stazom poveo je sivca naprijed. Pazio je da ga nitko ne čuje. Ubrzo pred njim iskrsne

mračna silueta neke zgrade i još jači smrad palježa.

Mecce je nestala! Tamo gdje je donedavna bilo Haleovo imanje, ostala je hrpa spaljenog drveta.

Što li se moglo dogoditi? Neka nesreća? Ne... Nešto drugo se moralo dogoditi. Učini mu se da se iza prozora i vrata netko miče. Samo se činilo da grad spava.

Držao se sjena i polako išao naprijed. Slabo svjetlo dopiralo je iz Leatherova dućana, a Crystal Palace bio je u potpunom mraku.

Držao se najdublje sjene i prišuljao se Crystal Palaceu. Sivca je ostavio među drvećem kraj neke napuštene zgrade. Tek što se pojavio iza drveća, neki ga šum zaustavi na mjestu. On zastane i osluhne. Netko se kretao pred njim. Očigledno nije znao da je sâm. Bio je to krupan čovjek. Na trenutak je zastao i zašao u dublju sjenu. Cain Brockman!

Kilkenny ga više nije ispuštao iz vida. Pratio ga je dok se ovaj nevjerojatno lako približavao vratima, petljao nešto oko brave i nestao unutra.

Kilkenny brzo i nezapažen prijeđe brisani prostor i uđe na ista vrata. Potom se priljubio uza zid kako bi bio što manja meta dode li do pucnjave. Ispred sebe je začuo teške korake. Tiho poput mačke krenuo je za njima.

Što li je Brockman tražio? Nitu? Ili se možda nadao da će postaviti zamku i uloviti Kilkennyja nespremno?

Pošao je dalje, zatvorivši za sobom vrata. Brockman se potpuno izgubio u mraku. Iznenada se otvore neka vrata. Drhtaj svijeće raspe se stubama. Na pragu je stajala Nita u jahaćoj odjeći.

– Došao si, Lance. Znači, dobro sam čula.

– Nisam to bio ja – reče on glasno. – Bio je to Cain Brockman. On je doista ovdje.

Zatitra jedna sjenka i pojavi se Brockman.

– Tko drugi nego ja?

Brockman im pride. Na svim prozorima bile su navučene teške zavjese. Jedino svjetlo dolazilo je od svijeće. Da poživi još tisuću godina, Kilkenny bi se uvijek sjećao te prostore i tog trenutka.

Pred njim je stajao Brockman, golem i neranjiv, pun prijetnje. Bila je to uistinu velika prostorija, četverouglasta oblika. Duž jedne strane bio je bar. Preostali dio, osim plesnog podija, na kojem su tog trenutka stajala njih dvojica, bio je ispunjen stolicama i stolovima. Na stolovima su bile drvene ručke, kojima su se skupljali žetoni. Bilo je nešto razbacanih karata, žetona za poker, praznih kutija, cigareta, opušaka i čaša. U rapu zoru sve će to čistačica pospremiti.

Prostorija je imala izlaz na tri balkona. Preko njega je padala teška zavjesa.

Cain Brockman je zabacio crni šešir. Ramena su mu bila snažna, a vrat pomalo smiješan i tanak. Ispod raskopčane košulje vidjela su se dlakava prsa. Nosio je ukrašene pojaseve s revolverima. Zataknuo je palčeve da bi što lakše došao do njih. Njegovo široko lice bilo je masno i neobrijano. Stajao je raskrečenih nogu. Čizme su mu, očigledno, bile premale.

– Tako je to, Kilkenny – reče. – Kao što vidiš, evo me!

Kilkenny duboko uzdahne. Htio je time shrvati neki iznenadan val bespomoćnosti. Mogao je u tom trenutku ubiti tog čovjeka. Dobro je to znao. No, zašto bi to učinio? Cain Brockman ga je proganjao zato što mu je ubio brata i zato što su mu to nalagala pravila ponašanja.

Odjednom shvati da je Brockman drukčiji, jednostavan i pošten. Samo ga je ljubav prema bratu navela na takvo ponašanje. Zbog toga se promijenio. Jedini cilj u životu bio mu je da ubije Kilkennyja.

– Caine, ja te ne želim ubiti – reče mirno Kilkenny. – Ne želim obračun s tobom, Caine. Nema smisla da se ti i ja obračunavamo. Nema nikakvog smisla.

– Kako to misliš? – Brockman nabra obrve. To ga je doista zbunilo. Predobro je poznavao Kilkennyja da bi povjerovao da se on boji.

– Jednostavno te ne želim ubiti, Caine. Ti si vrlo dobar čovjek. Ti i tvoj brat ste zapali u pogrešno društvo u Texasu i moralo je doći do sukoba. Onda kad si me napao, morao sam se braniti. Inače nisam htio doći u sukob s tobom, kao što ne želim ni sada. Ja Caine, dugujem nešto onim ljudima u planini. Imam jakih razloga da se borim za njihovu stvar. Oni su dobri, poštene ljudi, koji svojim radom pokušavaju nešto stvoriti. Ako moram ubijati, onda će samo to biti razlog. Neće mi biti teško reći zbogom životu ako je to za njihovo dobro i zemlju. S obračunom nećemo dobiti ništa, ni ti ni ja. Recimo da me ubiješ? Što ćeš poslije?

Cain je oklijevao, zbunjen.

– Zašto? Pa, vratit ću se u Texas.

– A zatim?

– Jahat ću za nekoga, mislim.

– Možda, Caine. Ali možda će se obnoviti stara prijateljstva i ti ćeš ponovo poći starim putem pljačke i razbojstva. Zatim će te ščepati kao što su Sama Bassa. Ti si dobar čovjek, Caine. Neću potezati revolvera na tebe, a mislim da nećeš ni ti na čovjeka koji se neće braniti. U tebi je previše dobrog da bi se vratio starom načinu života i da završiš s metkom ili omčom oko vrata.

Cain se zagledao u Kilkennyja, koji je pri treperavom svjetlu svijetle čekao. Uhvatio ga je istinski strah, prvi put u životu, strah da riječi nisu naišle na plodno tlo i da će Cain potegnuti revolver. Odista ga nije htio ubiti, ali je nagon za samoodržavanjem bio jači i on je bio pripravan potegnuti ako to Cain prvi učini.

Odjednom Cainova ruka pođe prema licu i protrlja bradu. – Dakle, bit ću... Bit ću vječno proklet!

Nesigurno se okrene i prođe pored Nite prema vratima. Otvori ih i zakorači u noć. Čuli su kako su njegovi koraci malo zastali, pa se polako izgubili i zamrli.

XIII

Kilkenny se okrene i obriše znoj s čela. Nita krene prema njemu sva ozarena.

– Oh, Lance! Bilo je divno! Divno!

– Bilo je strašno! – odgovori on.

– Zaista strašno! Ne bih želio da se to još jednom ponovi.

– On pogleda unaokolo.

– Nita? Gdje je Brigo?

– U mojoj sobi, Lance. Htjela sam ti reći, ali me je Brockman prekinuo. Ranjen je, i to vrlo teško.

– Brigo? – To mu se činilo nemoguće. – Kako?

– Dva Haleova revolveraša, Dunn i Ravitz. Cub ih je poslao po mene. Naišli su ovdje na Briga i započela je pucnjava. Ubio je obojicu, iako su ga uspjeli pogoditi...

– Što se ovdje dogodilo? Mecca je spaljena.

– Bilo je to prije nego što su došli Dunn i Ravitz. Tamo su pili neki rudari. Jedan od njih se porječkao s nekim Haleovim revolverašem oko tvog meča. Riječ po riječ i rudar je lijepo rekao što misli o Haleu. Revolveraš je potegnuo revolver, ali ga je rudar pogodio bocom u glavu.

Tako je sve počelo. Rudari protiv Haleovih ljudi. Oh, bilo je strašno, Lance. Bilo je krvavo i grozno. Moram napomenuti da se nekolicina Haleovih ljudi nije miješala u sukob. Bilo je to iz poštovanja prema tebi. Osvojio si ih boksanjem i ponašanjem. Rudari su bili brojčano nadmoćniji. Izbacili su ih iz Mece, ali je netko usput srušio svjetiljku i požar je ubrzo zahvatio cijelu zgradu. Nastavili su se tući na ulici, ali nitko nije upotrijebio oružje. Više se nije znalo tko se s kim tuče. Kad su prestali, Mecca je bila potpuno izgorjela. Rudari su uskočili u svoja kola i odjurili u Silver City.

– Sljedećih nekoliko sati bilo je kao u mrtvačnici. Na ulici nije bilo žive duše, samo razbijene boce, stolice i dogorjele baklje. Vladala je tišina sve dok nisu došli Dunn i Ravitz.

– Jesi li vidjela Cuba?

– Ne, ali kažu da je podivljao. Znaš koliko te mrzi, ali kad je vidio da zbog tebe odlaze neki Haleovi ljudi, doslovno je pobjesnio. Nije imao obzira čak ni prema Halloranu. Očito nije shvaćao koliko Halloran može nautiti njegovu ocu. Naime, nije uopće shvaćao što se događa. Sve se odigralo tako brzo. Halloran u tom trenutku nije bio važan. Nije postojao. Priznavao je samo vrijeme kad je njegov otac imao svu moć u rukama i kad su mogli raditi što god su htjeli.

– Poveo je preostale ljude i krenuo za kradljivcima stoke.

– Dobro! To znači da imamo vremena. Nita, ti više ne možeš ostati ovdje. Kreni za Cup i reci Priceu i Dixonu da dođu odmah ovamo. On jedini može pomoći Brigu. Tamo ćeš biti na sigurnom.

– A ti?

– Bit će sve u redu. Samo ti pošalji Dixona. Ja ću u međuvremenu

nabaviti nosila da možemo prenijeti Briga.

Stajali su šuteći i osluškujući. Vladała je grobna tišina u gradu.

– Što je s Kingom Billom?

– O njemu samo naklapanja, Lance. Kauboji koji su ga ostavili svratili su ovamo na piće. Kažu da se ponaša kao ludak. Bio je ovdje poslije meča, ali je zatim otišao u Castle. Zaprošio me je i ja sam odbila. Rekao mi je da će me svejedno dobiti, a ja sam mu odgovorila da će ga onda Brigo ubiti ako pokuša na silu. Otišao je, ali je potom Cub poslao one ljude po mene. Ipak, nešto se dogodilo s Heleom. On nije više isti čovjek. Izgubio je novac s rudarima i s Cainom Brockmanom. Isplatio je sve izgubljene oklade, čak i one koje se nisu izravno ticale njega. Nije novac u pitanju već poraz. On još nikad nije izgubio, nije bio prevaren i nije naišao na dostojnog protivnika. Znači, njegov karakter nije imao prilike očvrsnuti i odjednom se našao na rubu provalije.

– Čuli smo da mu je Halloran rekao da će zakon razmotriti slučaj doseljenika, i ako se dokaže da je naredio ubojstvo Moffita i Millera, da će visjeti.

– Dakle, to ga je, čini se, dotuklo. Ponašao se kao mali kralj i gotovo je povjerovao u to, ali sve se srušilo tvojim dolaskom.

– Misliš reći da je sve išlo kao po loju dok nije počeo tjerati ljude s njihovih ognjišta.

– Meč s Turnerom ga je zapravo uzdrmao, jer on nije znao što se dogodilo u Blazeru. Čuo je što si rekao Halloranu o ubijenim doseljenicima, ali ne vjerujem da je shvatio da su i njegovi ljudi stradali. Osobito Sonderman.

– Što je bilo s ukradenom stokom?

– Ljudi koji su ga napustili nplatili su se potjeravši njegovu stoku, a koju je već prodao rudarima u Montani. Cub je krenuo za njima.

– Moraš poći – požuri je on. – Uzmi mog sivca. Naći ćeš ga ispod drveća. Ne brini za njega. Može galopirati do iznemoglosti.

Ona ga brzo poljubi u usta i ode. On krene za njom do vrata, otprati je pogledom i vrati se natrag. Sve je bilo mračno i tiho. Brigo je bio u dubokom snu. Disao je duboko i lice mu je bilo u groznici. Kilkenny položi ruku na njegovo čelo i osjeti vrućicu, ali ga ostavi da spava. Vraća se upaljenoj svijeći i provjeri revolvere. Napunio je Brigove revolvere i sakrio pušku ispod bara. Našao je još dva revolvera. Nije ih morao puniti. Jedan je položio na bar, a drugi je zatakao za pojas. Potom je ugasio svijeću i sjeo na stolicu s koje je mogao motriti vrata, osluškujući Brigovo disanje.

Ostalo je još mnogo vremena do svitanja.

U dugim trenucima čekanja do zore, dvaput je ustajao, koračao i zavirivao kroz prozore na sablasno opustjelu ulicu. Jednom se začuo zveket stakla i on je odmah skočio sa stolice, ali se pokazalo da je to bio neki pas lotalica.

Pred jutro bi kratko pridrijemao, svim čulima na oprezu, budeći se na svako Brigovo stenjanje. Tek kad se počeo pomaljati dan i kad je još jednom pogledao Briga, pomislio je na hranu. Ušao je u veliku, praznu kuhinju, pretražio je sve i našao vrlo malo. Pristavio je vodu za kavu. Kuhinja je bila potpuno prazna zbog prošlonedjeljne proslave.

Kad se vratio Brigu, našao ga je budnog. Brigo se okrene prema njemu.

– Nita je otišla u Cup – reče Kilkenny. – Poslat će Pricea Dixona da ti pomogne. Ispalo je da je on dobar liječnik.

– Znam. Znam to već prilično dugo.

– Kako se osjećaš?

– Nisam dobro – reče Brigo mirno i nastavi, – vrlo slabo.

– U redu. Samo ti počivaj – uzeo je revolver s bara. – Ostavljam te s ovim. Idem u dućan kupiti hrane. Odmah se vraćam.

Ulica je bila prazna. Izašao je na trijem i zatvorio vrata za sobom. Vladala je mrtva tišina, čak su i životinje zamukle. On krene prema Leatherovu dućanu. Pritisne kvaku, ali nije bilo odgovora. Bez oklijevanja pritisne ramenom vrata, spusti kvaku i jednim trzajem snažno upre. Brava popusti i vrata se otvore.

Leather se pojavi iz pozadine dućana.

– Što je ovo? – uzvikne bijesno.

– Što to radite?

– Pritisnuo sam kvaku nekoliko puta i ti si morao otvoriti. Kako to nisi napravio, pomislio sam da želiš da sam udem.

– Vrata su bila zaključana!

– Sad više nisu! – On naivno pogleda prema vratima. – Gle, zbilja! Više nisu zaključana!

– Već sam jednom rekao da ovdje ne možete kupovati robu – pobuni se Leather.

– Svakako – reče Kilkenny pristojno. – Ali možda ste promijenili mišljenje. Gdje si bio proteklih nekoliko dana, Leather? Došlo je do nekih promjena, a bit će ih još više.

U međuvremenu je uzeo komad slanine, stavio tucet jaja u papirnatu vrećicu i još nekoliko stvari. Napunio je jednu vreću potrebnim stvarima, uključujući i dvije kutije

metaka kalibra '44. Izvadio je novac iz džepa i bacio ga na pult.

– Leather – reče on – ti si proketo blesav ili nepopravljiva kuka-vica. Zašto si uopće došao na Zapad? Ti ne pripadaš u ovaj kraj. Stvoreni su za malu, vrlo civiliziranu usku zajednicu, gdje možeš klečati pred nekim autoritetom i puzati čim te netko pogleda. Mi na Zapadu ne volimo to, a vjerojatno ni oni otkuda si došao.

– Hale će vam pokazati – reče Leather bijesno.

– Leather – nastavi Kilkenny strpljivo – zar ti nije postalo jasno da je s Haleom gotovo? Ostavilo ga je pola ljudi, a neki od njih su mu ukrali i stoku. Hale je otpuzao u svoju mišju rupicu. Ako bude na životu za trideset dana, bit će optužen za ubojstvo.

Cijelog života si crncio u sjeni bogatih i utjecajnih ljudi. Dobar dio toga možeš zahvaliti vlastitoj ženi. Dovoljno je da joj se King Bill nasmiješi, i ona će hodati kao začarana nekoliko sati. Nevolja je u tome što je ona veliki snob, a ti veliki slabić. Poslušaj moj savjet: uzmi sav gotov novac i dovoljno hrane i bježi!

– I da ostavim dućan?

– Za nekoliko sati Cub Hale će dojahati s momcima u grad. Bit će izvan sebe od ludila, a ne moram ni spomenuti koliko poštovanja ima prema tebi ili tebi ravnima. Dakle, ako te on ne pregazi, to će Hatfieldovi sigurno učiniti. Prestao si nam prodavati hranu kad nam je bilo najteže, i sad kad je Hale gotov i tebi je odzvonilo. Ako Cedar bude porušen do temelja, u što uopće ne sumnjam, počet ćemo sve iz početka i sagraditi novi grad, ali zato su nam potrebni ljudi koji čvrsto stoje na svojim nogama, kao Perkins iz Blazera.

Izišao je ne pozdravivši i vratio se u salon.

Brigo je bio budan i malo se pridigao. Držao je revolver u ruci.

Kilkenny se vrati u kuhinju, skuha kavu, prepeče kruh i odnese Brigu. Morao ga je nahraniti, jer je još bio vrlo slab.

Povremeno je gledao kroz prozor. Suncem obasjana ulica bila je još pusta. Želio je otići prije nego što dođu Haleovi jahači. Sa stražnjeg prozora saluna ugledao je kola pokraj jednog koralu, sto pedeset metara daleko. Da li su konji u štali? Kome pripadaju?

Razbio je nekoliko jaja i ispržio ih sa slaninom, popivši nekoliko šalice kave.

Brigo je za to vrijeme zaspao. Oznojio se i tresla ga je groznica. Lance je provjerio da li je ulica pusta i krenuo prema koralu. Našao je nekoliko konja. Odabrao je jedan par i ostavio poruku da ih je posudio za prijevoz ranjenika i da će ih vratiti. Upregnuo je konje i kolima se odvezao do saluna. Kroz stražnja vrata je iznio madrac i nešto posteljine. Na kolima je složio ležaj.

Zatim je kola odvezao do starog skrovišta između drveća i ponovo se vratio u salon. Brigo je još spavao. Nije ga htio buditi. Spavanje mu je najviše koristilo. Liječnička pomoć mu je bila neophodna, ali je dr Pollard, Haleov čovjek, bio u Castleu.

Prišao je glavnom ulazu, zaključao vrata i sjeo za stol. S tog je mjesta mirno promatrao ulicu i čekao. Otvorio je novi snop karata i počeo ih miješati.

Nita je već morala biti kod Hatfieldovih, razmišljao je. Nadao se da je ondje. Nije se prema njoj dovoljno ponio. Morao ju je zaprositi još prije nego što je otišao iz Teksasa. Ona bi pristala. Pošla bi s njim.

Zašto sad o tome razmišlja? Kakve koristi ima od toga?

Više ne može promijeniti ono što je u prošlost učinio ili propustio. Za njih dvoje još nije kasno. Što ako pogine? No, svatko na to može računati. Taj je sastanak neizbježan. Nitu je dugo volio i nosio je u srcu. Planine su zaista lijepe, ali je za njih dvoje mogao naći još ljepše mjesto. Zašto ne California? Tamo ga nitko ne poznaje.

Nita je bila tako lijepa. Bilo mu je dovoljno da je samo gleda. Bila je i hrabra djevojka. Dobro je znala samu sebe. Znala je što želi i traži od života.

Ipak, iznenada iskrсну pred njim lica udovica ostalih revolveraša, onih koji su unosili red i zakon u pograničnim zajednicama. Neprestano je primao vijesti kako su im muževi nastradali. To mu je do sada sputavalo ruke.

Bartram ima Sally Crane. Uskoro će se vjenčati. Sjetio se njenoga slatkog i lijepog lica obasjanog srećom. Odjednom se osjetio starim i umornim.

Brigo je još spavao. Lance se prišulja vratima i pogleda van. Sve je bilo mirno. Nad planinama su se skupili oblaci. Ako počne kiša, bit će teško prevesti Jaimea Briga. Odjekne grmljavina. Kilkenny se vrati stolu i sjedne. Zatim uđe u kuhinju i uzme jednu jabuku iz vreće koju je donio iz Leatherova dućana.

Zagrize je, i to odjekne kao jedini zvuk u praznoj prostoriji.

XIV

Došla je, podigavši veliku prašinu na ulici, mala skupina jahača. Svi su bili umorni. Jedva su se držali u sedlima. Odjeća im je bila prašnjava. Samo na revolverima nije bilo prašine.

Nije bilo smijeha ni šale. Bili su to ljudi od zanata, profesionalni ubojice. Onaj mekši dio Haleovih jahača se razišao. Preostali dio skupine sačinjavao je stup tvrdih odmetnika, koji su radili samo za gotov novac.

Lee Wright je jahao na čelu. S njegove desne i lijeve strane jahali su Jeff Nebel i Tandy Wade. Za Wadeom je izdana potjernica u Texasu, Missouriju i u Indiani. Tu je bio i Kurt Wilde. Ukupno njih deset. Bili su to tvrdi, dobro naoružani ljudi. Ujahali su u Cedar kad je sunce ušlo u zenit.

Nisu znali zašto se Dunn i Ravitz nisu vratili. Možda ih to i nije previše zanimalo. Njihov je zadatak bio da dovedu jednu ženu. Učinit će to pa makar ona bila u društvu Dunna i Ravitza. Ako su njih dvojica zaglavila, onda će je preoteti od Briga. Dobili su naređenje i znali su da ga moraju izvršiti.

Kod Leatherova dućana skupina se razdvojila. Trojica su krenula prema Palaceu. Sjahali su pred ulazom. Vodio ih je Lee Wright, tvrda i okrutna lica. Pored njega su bili Wade i Wilde.

Kilkenny ih je vidio kako dolaze. Čekao je. Čim su stupili na stube, skinuo je rezu i otvorio vrata. Istina, bilo bi sigurnije da ih je ostavio zaključanima, ali je htio odlučno nastupiti. Osim toga, trebalo mu je slobodnog prostora za pucanje.

– Što hoćeš, Wrighte?

– Tko je to?

Sjena ispod trijema i mračni ulaz, a osobito jako sunce, smetali su Wrightovu pogledu.

– Ovdje Kilkenny.

– Kilkenny! Ne vjerujem. Kako si se tu našao?

– Ovdje sam neprekidno, Wrighte. Samo što su me zvali Trent.

– Prokletstvo! No, dajemo ti priliku da nestaneš nepoljuljana ugleda. Nas zanima samo jedna žena.

– Ali to je moja žena, Wrighte – mirno će Kilkenny.

Trojica jahača se razmaknu. – To već mijenja na stvari, zar ne?

Učinilo mu se da su se zabrinuli. Morali su obaviti svoj posao, ali ovakvo iznenađenje nisu očekivali. Najviše ih je zabrinjavala nedoumica da li je Kilkenny sam ili unutra ima još nekoga. Tu je lako mogao biti i Brigo, a možda i netko treći.

Njihova je neizvjesnost bila Kilkennyjev najjači adut.

– Očekivali smo vas – reče im on. Stajao je podalje od vrata, sasvim u tami. Jasno ih je mogao vidjeti, ali oni njega nisu. Možda su nazirali samo obrise.

– Htio bih te zamoliti da objasniš momcima da ovdje nemaju što tražiti. Ja bih se na njihovom mjestu odmah pobrao. Haleovi su odigrali svoje.

– Ma što ne kažeš? – Wright malo zažmiri kako bi bolje vidio. – Došli smo po tu ženu. To je sve.

– Žao mi je, momci, ali nje ovdje nema. Otišla je prije nekoliko sati. No, kad ste već došli, kako to da vas ima samo deseterica? Ubuduće ne činite takvu grešku! U tako malom broju nikad ništa nećete moći učiniti. Osim toga, tko će vam platiti posao? Ja sam Haleu pobrao veći dio novca. Pošto je rudarima isplatio sve oklade, ostao je bez centa. Dakle, momci, trudite se uzalud!

– To ćemo još vidjeti.

– Bolje je da ništa ne pokušavate. Hatfieldovi se odlično služe svojim puškama. Vi ćete im biti odlična meta na suncu. – Ti samo blefiraš! – reče Wade. – Ti si sam. Gdje su ostali? Ti...

Odjednom se začuje prasak razbijenoga prozorskog stakla i provi-

ri jedna puška. Wright se okrene i pogleda. Kilkenny začuje tihu psovku.

Moglo se dogoditi samo jedno: Brigo je ustao iz kreveta i gurnuo pušku kroz prozor u pravom trenutku. No, koliko dugo će ostati pri svijesti?

– Zašto da se borimo oko ničega? Ako pokušate napasti, mnogi će od vas poginuti, a preživjeli neće dobiti novac.

Kurt Wilde je do tog trenutka šutio. Odjednom ga obuzme nestrpljenje.

– Neka ide sve do vraga! Što čekamo?! Zašto ne udemo!? – poviče. Odgurne konja na stranu i izvuče revolver.

Kilkenny napne revolver i opali. Prvi metak prekine uzde, drugi prode kroz Wildeovo rame i sruši ga na cestu. Gotovo istodobno opali i Brogi, ali umjesto Wadea pogodi njegova konja, koji se odmah stro-pošta. Wade poskoči i zajedno s Wrightom potraži zaklon.

Kilkenny zalupi vratima i stavi rezu. Zatim odjuri Brigou. Jaimeovo je lice bilo mrtvački blijedo. Rane su zbog kretanja počele krvariti.

– Dovraga, lezi! – poviče Kilkenny. – Obavio si svoje! Prešao si ih. Sada lezi!

– Ne, nikako. Ne, dok se vi borite.

– Mogu ih sam zadržati. Odmori se dok mi ne zatrebaš. Ako provale unutra, bit će mi potrebna tvoja pomoć.

Brigo je oklijevao, a onda pusti da ga odnese u krevet. Iz kreveta je mogao vidjeti rupu na prozoru. Kilkenny stavi pored njega pušku i kutiju metaka. Zatim se vrati k prozoru i proviri.

Wilde je ustao. Kilkenny ga je promatrao i pustio ga da ode. Ali on se iznenada okrene i zatetura prema vratima. Prije nego što ih je

mogao otvoriti, Brigo ga je iz kreveta pogodio ravno u prsa.

– Jedan manje – promrmlja Kilkenny. Ali nije se zanosio nikakvim iluzijama. Ovi su ljudi dobro znali svoj posao.

Očekivao je da će svakog trenutka provaliti vrata. Najprije će fingirati napad s jedne strane, a zapravo će napasti s druge. Bilo ih je dovoljno, a on je sam morao braniti nekoliko slabih točaka a to istodobno nije mogao. Oni su čak mogli prići preko krova i uskočiti kroz gornje prozore.

Pogledavši prema Letherovu dućanu, zapazio je kako se jedan čovjek šulja iz ugla zgrade i kreće prema vratima. Kilkenny brzo zapuca. Jedanput... dvaput... Prvi metak pogodi čovjeka u trbuh i on zatetura. Drugi metak ga pokosi.

Tek što je Kilkenny ustao i povukao se u stranu, prozviždi puščani metak. Da je ostao na istom mjestu, više ga ne bi bilo. Sad nije bilo dvoumljenja hoće li kolima odvesti Briga. Pritajio je dah i čekao. Učinilo mu se da to traje cijelu vječnost. Odjednom snažan udarac odjekne sa stražnjih vrata. Kilkenny u trenu donese odluku. Otrči do prednjih vrata i u posljednji trenutak spazi šestoricu kako se pokušavaju probiti u Palace.

Prvi je Kilkennyev pogodak bio vrlo precizan. Jedan od Haleovih ljudi se uz stube otkotrlja na ulicu. Kilkenny je grmio revolverima, uz miris vrućega i kiselkastog dima. Iznenada ga neko zalutalo zrno ogrebe po licu.

Kad je ispraznio revolver, stavi ga u korice i izvuče onaj za pojasom. Svi su se već bili povukli. Dvojica su ostala ležati. Nije ih poznao. Stavio je revolver za pojas i izvukao prazni iz korica. Izbacio je čahure i umetnuo metke. Zatim je

ponovo provjerio revolver koji je već dvaput ispraznio.

Obraz mu je gorio kao vatra. Kad ga je dotakao, ruka mu je ostala krvava. Obriše je o zavjesu, napuni džepove mecima, uzme pušku i priđe vratima. Čekao je. Bilo je vrlo vruće. Preostalo mu je samo da čeka. Ali nije htio čekati. Htio je izići i napasti ih. Trojica ili čak četvorica njihovih ljudi bili su ranjeni ili mrtvi. Više nije bilo pucnjave. Očigledno su počeli ozbiljno razmišljati. Sačmarica je bila njegov glavni adut. Znao je da na maloj udaljenosti može iznakaziti čovjeka i ako je upotrijebi. Zato je oklijevao.

Začuo je prepirke iz Leatherova dućana. Nekoliko ih je ispalo iz borbe. Znači, promijenili su plan. Kilkenny se nečega sjeti.

– Lezi mirno i gledaj! – zapovjedi Brigu. – Ja izlazim.

– Van? Kaniš ih napasti?

– Da... S ovim... – pokaže dvocijevku. – Svi su u dućanu. Moram ovo srediti. Već mi je dosta čekanja.

Krene prema vratima. Nekoliko minuta je nepomično stajao. Promatrao je što se događa vani i osluškivao svadu preko ulice. Uskoro će stići Price Dixon. Haleovi ljudi su već zacijelo saznali da se on pridružio Kilkennyju i Hatfieldima, pa će on ujahati u zamku iz koje nema izlaza. Zato on mora učiniti prvi korak. Brigov život je ovisio o Dixonovoj liječničkoj pomoći. Tako su životi ubojice bili povezani istim koncem.

Kilkenny je još čekao. Sunce je sada bacalo sjene po trijemu. Polako je izišao i počeo brzo i tiho trčati preko ulice. Priljubio se uza zid Leatherova dućana.

Četiri koraka dijelila su ga od vrata. Imao je sreću što na toj strani nije bilo ni prozora stražara. To mu je nadasve išlo u prilog.

Koraknuo je i zastao. Sad je jasno mogao čuti Wrightov glas.

– Cub će svakako platiti. Ako to ne učini, još imamo rješenje. Povest ćemo svu stoku.

– Dovraga! Ja neću stoku već gotov novac! Želim novac koji mogu potrošiti. Ne kanim u ovoj zabiti ostaviti svoje kosti.

– Što se mene tiče – netko se umiješa – smatram da je besmisleno stavljati život na kocku samo zato što je nekome na pameti jedna žena. Istina, cura je rijetka ljepotica, ali to ništa ne mijenja na stvari. Da ona želi Halea, sama bi ga pronašla i uzela. Mislim da je luda za Kilkennyjem. Ako mene pitate, moram reći da nema loš izbor.

– Što je s tobom, Tandy? – Upita Wright. – Hale nas plaća. Osim toga, taj Kilkenny pomalo nervira drskošću.

Tandy se nasmije.

– Lee, ako želiš dokazati da si bolji, izazovi ga na dvoboj. Vidjet će se tko što umije.

– Gle! – skoči Wright. – Zamisao ti je sjajna. Sâm si došao do rješenja kako da ga uklonimo. Izazvat ću ga. Kad nitkov izide na ulicu, napunit ću ga olovom.

Svi zašute. Kilkenny je već stigao do vrata.

– Lee – začuje se Tadyjev glas – ovo je prljava zamisao. Dobro znaš da ja u tome ne želim sudjelovati. Ja sam borac a ne ubojica.

– Tandy Wade – upozori ga Wright – jednog ćeš dana doista požaliti...

– Najbolje je da to sredimo na licu mjesta – umiješa se Kilkenny.

Stajao je na vratima s uperenom sačmaricom. Wright se okrene, problijedi, a donja mu usna zadršće. Tandy Wade polako raširi ruke i pogleda dvocijevku.

– Jednim pucnjem mogu ubiti petoricu – napomene Kilkenny. –

Vrlo je poslušna na ovoj udaljenosti. Bilo bi mi zbilja žao da vas moram raznijeti u komadiće, momci. No, ako ste tvrdoglavi, što mi drugo preostaje?

— Čekaj... — pobuni se Wright.
— Ja...

— Leather — pozove Kilkenny. — Dodi ovamo i uzmi im oružje. Pretraži košulje. Ne bih želio da zbog jednog svi nastradaju.

Vlasnik dućana se tresao od straha. Šuteći je poslušao. Nitko mu se nije suprotstavio. Bili su to ljudi vični oružju i dobro su znali što na toj udaljenosti može učiniti sačmarica. Kad je Leather uzeo oružje i stavio ga na hrpu, Kilkenny reče:

— Wrighte, čuo sam da me želiš nasamariti i ubiti.

Wrightove se usne razvuku u iskrivljen i bolestan osmijeh.

— Previše sam brbljao. Nije mi to bilo potrebno.

S ulice dopre topot konjskih kopita. Kilkenny zapazi tračak nade u Wrightovim očima.

— Oprezno, Lee — reče on tiho.

— Ako mi je sudeno, i ti ćeš sa mnom.

— Neću se ni pomaknuti! Do vraga, ne pucaj!

Konji su iz galopa prešli u kas i zaustavili su se ispred Crystal Palacea. Kilkenny se nije želio okrenuti ni pogledati oko sebe. Zakoračio je preko gomile oružja i gurnuo ga nogom. Zatim je čekao. Znao je što će mu se dogoditi ako samo malo pomakne glavu. Možda bi imao vremena ispaliti hitac, ali taj bi ga pokret zacijelo stajao života. Čelo mu se oznojilo. Osjećao je kako mu se suše usta. Pokušao je progutati slinu, ali nije uspio. Odmaknuo se od vrata, i dalje gledajući u istom smjeru. Svaka sekunda mogla je biti kobna. Znao je da je jedini izlaz borba do kraja.

Gledao je ljude pred sobom. Dobro je znao što im je na umu. Lica su im bila siva i bolesna. Nije bilo lako umrijeti od sačmarice. Kad to oružje stane sijati smrt, nikad se ne zna tko će poginuti. Kilkenny je imao i dva revolvera: jedan u koricama, drugi za pojasom. Očigledno je svima bilo jasno što sve može učiniti.

Naježio se. Zapazio je kako Wright jezikom vlaži suhe usne. Činilo se da je jedino Tandy Wade opušten i ravnodušan. Tek se po njegovim očima moglo vidjeti da pokušava prikriti nemir.

Bat čizama je odjeknuo drvenim trijemom. Prilazila su najmanje dvojica.

Prostorija se svakog trenutka mogla pretvoriti u pravu klaonicu. Neka vrata zalupe u Crystal Palaceu. Je li to bio Brigo? Ili je on već mrtav? Bat čizama je polako utihnuo, ali je svima bilo jasno da netko prelazi prašnjavu ulicu. Izbliza se ponovo začuje buka. Još samo pet stepenica...

Leather sklizne na pod. Bio je na smrt preplašen. Tandy ga prezirno pogleda.

Ako se iza njega pojavi Cub Hale Lance je znao da se može odmah oprostiti od života. Prije toga po vest će mnogo njih sa sobom. Ako mu narede da baci oružje, neće to učiniti. Jednostavno će otvoriti vatru.

Napeo je pušku.

— Ne! Kilkenny, nemoj — čuo je nepoznati glas.

Svi ti ljudi što su bezbroj puta hladnokrvno prolazili kroz vatrene okršaje stajali su sad blijedi i prestrašeni pred sačmaricom.

— Kilkenny? — začuje iza sebe. Bio je to Hatfieldov glas.

— Slušam te, Parsonse. Ne brini, mislim da će svima biti drago kad te vide.

Tandy Wade pripali cigaretu koja mu je već dugo visila na usnama.

– Ne znam da li govorim u ime svih – reče. – No, ti si pravi čovjek, Parson. Na pravom mjestu i u pravo vrijeme.

Hatfield ude, a za njim Bartram i Runyon.

– Gdje je Cub Hale? – upita Parson.

– Ostao je u Castleu. Očekivao je da će mu Dunn i Ravitz dovesti djevojku – odgovori Wade. – Kad je vidio da ih nema, poslao je nas po nju.

– Zacijelo je na putu. Potražili smo ga, ali tamo je sve pusto. Nigdje ni žive duše. I tek kad smo ušli u kuću, shvatili smo – značajno će Parson. – Hale se ubio.

– Mislim da nas je vidio kako dolazimo – reče Runyon. – Čuo sam pucanj.

– Što će biti s nama? – upita Tandy Wade.

Prije no što je mogao nastaviti, Parson Hatfield ga prekine.

– Mi tražimo Jeffa Nebela i Leeja Wrighta. Njih dvojica su sudjelovala u ubojstvu Moffita, a Nebel je ubio Smitherse. Barem smo tako čuli.

– Povedite ih onda – reče Kilkenny, pa pogleda Wadea. – Čuo sam što si govorio dok sam stajao pred vratima. Ti si predobar čovjek za društvo ovakve bande, Tandy. Odjaši odavde prije nego što ti namaknu omču oko vrata.

– Hvala, druže – reče Wade. – To je više no što sam očekivao.

– Vi, ostali, penjite se u sedla i bježite odavde! Jednostavno put pod noge, i ako se ikad vratite u ovaj kraj, objesit ćemo vas.

Oni se stanu gurati prema vratima. Hatfield je već odveo Wrighta i Nebela.

Leather ustane. Djelovao je bolešno i prazno.

– Imaš dvadeset četiri sata – reče Kilkenny – da se spremiš i nestaneš odavde. Nemoj se vraćati!

Izašao je iz dućana na prašnjavu ulicu. Želio je vidjeti kako Price ukazuje pomoć Brigu. Dva jahača se pojave na ulici i krenu prema njemu.

Dan Cooper i Cain Brockman. Zaustave se ispred njega. Cooper izvadi duhan i stane motati cigaretu.

– Čini se da sam se kladio na pogrešnoga konja – reče on. – Kakav je dogovor? Hoću li i ja dobiti uže oko vrata? Ili kartu za odlazak?

– Što želiš?

– Cain i ja smo razgovarali. Dakle, obojica smo zaradili novac na tvom meču. Budući da volimo ove planine, odlučili smo kupiti zemlju.

– Ovo je zaista lijep kraj – reče Cain čekajući odgovor. – Ako se slažeš, rado bismo ostali.

Kilkenny ih pogleda.

– Bit će mi drago da ostanete. Caine, Moffitovo mjesto je ostalo prazno. Jack je premlad za tako velik posao. Ako želiš, možeš otkupiti ranč ili uzeti u najam. Tako ćeš mi biti prvi susjed. Dane, Smithersovo mjesto je prazno. Pokušat ćemo pregovarati s njegovom obitelji! Osim toga, ima još dovoljno slobodne zemlje. Bit će mi drago da ostanesh.

Krenuo je prema vratima Palacea. Dok je ulazio, pride mu Nita.

– Bit će sve u redu – reče ona.

– Price mu je pomogao koliko god je mogao i sad je s njim.

– Dobro – zagrlji je Kilkenny. Stisne je i njihove usne se spoje. Dugo su stajali zagrljeni.

– Oh, Lance – prošapta ona. –

Nemoj me više ostavljati. Učini sve da uvijek budem pored tebe. Prošlo je tako mnogo vremena. Bila sam užasno sama.

– Bit ćemo zajedno, Nita. I ja sam bio osamljen. Zajedno ćemo se okrenuti onome što nam nosi budućnost. Bolje je da budemo zajedno.

Polako, u danima što su dolazili, kraj je ponovo oživio. Udovice dvojice doseljenika preselile su se u Leatherovu kuću i preuzele dućan. Kilkenny i Bartram su im pomagali da uhodaju posao.

Ruševine Mecce su uklonjene. Van Hawkins, nekadašnji glumac iz San Francisca, doselio se i otkupio Crystal Palace od Nite. Kilkenny je počeo graditi novu i mnogo udobniju kuću na mjestu stare. Ipak, unatoč svemu osjećala se neka nelaгодnost. Svake večeri Kilkenny i Nita su mnogo razgovarali. Zapazio je njene tamne podočnjake. Znao je da nije dobro spavala. Znao je i zašto.

Hatfieldovi nisu nikamo izlazili bez oružja. A i Steve Runyon, koji nikad dotad nije nosio oružje, sad nije mogao bez njega. Nitko nijednom riječju nije spominjao Cuba Halea, iako je svima bio na umu. Zagonetno je nestao, nakon očevog samoubojstva, bez traga i glasa. Nije se znalo što smjera i što će se dogoditi s njime.

Jednog je dana Saul Hatfield dojahao do Kilkennyjeva posjeda i stao promatrati gradnju kuće. Prigruo se u sedlu i pogledao Kilkennyja.

– Kako ide? Čini se da kuća odlično napreduje.

– Raste. Kako je otac?

– Prkosi. Inače je uvijek isti. Tuži se jedino kad dolazi hladno vrijeme. Čini se pati od reume.

– Jesu li iskopali one krumpire kod Smithersa?

– Mislim da jesu. Imali su dobru žetvu.

– On bi sad bio vrlo sretan. Bio je to vrlo marljiv čovjek – Lance pomiluje konja. – Što mi želiš reći, Saule?

– Quince i ja bili smo dolje, na raskršću. Ugledali smo neke konjske tragove... svježe tragove. Netko je prešao potok i krenuo u divljinu. Pošli smo za tim tragovima. Na jednoj grani pronašli smo bijele konjske dlake.

Cub Hale je uvijek jahao bijelca. Neku vrstu engleskoga konja.

– Kamo su vodili ti tragovi?

– Krenuo je u divljinu koju smo prošli kad smo išli u Blazer. Nema razloga da netko jaše tim krajem ako baš ne mora, iako je to idealno skrivište. Ondje ga nitko ne može pronaći.

– Jeste li pokušali vidjeti otkud je došao?

– Čini se da je kružio oko Cedara tražeći pogodno skrovište.

– Mislim da je najbolje da odjašem u Cedar, Saule. Moram kupiti neke stvari i možda ostanem nekoliko dana.

– Gledaj! – Saul se ispravi u sedlu. – Možemo ga vrlo lako pratiti. Ostavlja jasne tragove za sobom.

– Opasno je. Kao da slijediš grizlija.

Kilkenny osedla dugonogoga žutog konja crnih nogu i krene u grad. Cub Hale se neće smiriti dok ne zakuha zlu kašu, kao što bi Saul rekao, i to je bio čovjek s nagonom za ubijanje, pa makar i sâm poginuo. Lance nije vjerovao ni trenutka da će Cub otići. Mladi se Hale cijelo vrijeme negdje skrivao, ližući rane nanesene ponosu i hraneći želju za osvetom.

Kilkenny odjaše ravno prema kolibi gdje je živjela Nita. Ondje je bila i Sally, a Nita joj je pomagala oko priprema za vjenčanje.

Nita izide na vrata sa šivaćim priborom u rukama. Vidjela mu je na licu da nešto nije u redu.

– Lance? Riječ je o Cubu?

– Mota se okolo, Nita. Čini se da ćeš imati gosta večeras.

– Odvedi konja u štalu i udi. Ima soje u vrećama.

– Pokvarit ćeš dobroga konja – progunda on. – Čim ga pojašem, dojurit će ovamo kao lud.

– To sam i željela – reče ona veselo. – Tako ćeš i ti doći, i ja ću te dobro nahraniti.

Tek što je sjeo pored prozora, ugledao je Quincea i Saula, a malo poslije Dana Coopera i Caina Brockmana.

Brockman ode u Palace, vjerojatno na piće, ali opet izide i popne se na trijem. Ondje je bila klupa i on sjedne i pripali cigaru.

Kilkenny tiho opsuje u sebi. Nita ga pogleda.

– Što je?

– Ovi momci... misle da mi je potrebna zaštita.

– To je lijepo od njih. Otkud znaš da Cub nije sâm?

Morao je priznati da nije znao, a vjerojatno zaista i nije sâm. Uvijek je bilo lutalica pripravnih da za novac ili koješta drugo iznajme svoje oružje.

Soba je bila vrlo ugodna. Na prozorima su visjele lagane zavjese, porculanski tanjuri na policama i nekoliko slika po zidovima. Nita obriše ruke o pregaču i pozove na ručak. On još jednom brzo pogleda na ulicu i sjedne za stol. Sallyno je lice malo pocrvenjelo, ali je bilo vrlo lijepo.

Bartram pokuca i ude. Kilkenny se osmjehne Sally.

– Nije čudno što si tako uzbuđena.

– Muškarac rijetko može okusiti kako žena kuha prije vjenčanja – reče Bart – a to mora, sigurno, biti nešto posebno.

– Reci to Niti, a ne meni. Ona je pripremila ručak.

– Nita? Nisam znao da znaš kuhati.

– To nije istina, Lance. Kuhala sam za tebe već i prije.

Vrata se otvore i proviri Cain Brockman.

– Kilkenny? Da ga preuzmem? Upravo je dojahao.

– Nemoj – Kilkenny obriše ubrusom usta. – Ako traži nevolju, onda zacijelo mene traži.

Njegov se pogled susretne s Niti-nim.

– Nemoj mi odmah ulijevati kavu. Volim kad je vruća.

Zatim ode k vratima. U dnu ulice ugledao je Cuba Halea na bijelom konju. Cub je dojahao do prve ograde, sjahao, privezao konja i zabacio šešir. Potom je krenuo sredinom ulice.

Kilkenny side stubama do ulice. Ruže su bile procvale, osjećao je njihov opojan miris. Cijela je zemlja mirisala. Odnekud je dopro lavež pasa. Lance je otvorio vrtna vrata i izišao.

Najbolje da se ovo što prije okonča, pomisli, jer će ga cijeli život progoniti kao noćna mora. Možda je htio drugačiji kraj, ali više ništa nije mogao promijeniti.

Saul Hatfield je stajao pred dućanom i u ruci držao pušku. Nedaleko od njega je bio Cain, zavaljen u stolicu. Kraj njega sjedili su još neki ljudi, ali su se ubrzo povukli. Poda-lje je sjedio Quince s puškom na koljenima, za svaki slučaj.

Neuspjeh? To mu se nikad nije dogodilo. Ipak, nikad se ne zna. Pri-

je ili poslije čovjek osjeti i takvu gorčinu. Često je griješio zbog preporog povlačenja oroza, zbog zapinjanja revolvera o korice, a ponekad i metak zataji sâm od sebe.

Zrak je bio vruć. U daljini je grmjelo. Uskoro će zakišiti po njihovim poljima. U planinama će padati dulje. Na obrazima je osjetio nekoliko kapi. Začudi se što uopće nije zapazio kad se naoblačilo.

Ništa neobično, promrmlja. Česte su grmljavine u planinskim krajevima.

Sad je jasno vidio Cuba. Prvi put je bio neobrijan. Nije bilo ni lijepoga kožnog kaputa. Samo su revolveri bili isti. I njegov plamteći pogled.

Hale iznenada stane. Kilkenny učini isto. Stajao je opušteno i mirno. Čekao je. Cubovo lice je bilo blijedo i bezizražajno. Samo je u očima bilo života.

– Ubit ću te! – reče on napetim glasom.

– I sâm znaš da to ne možeš učiniti. Još možeš nestati i sve zaboraviti.

Bile su to prazne riječi. Znao je da je suvišna svaka riječ. Netko je morao umrijeti. Bilo je prekasno govoriti da je to suludo i nepotrebno. Nije osjećao napetost ni uzbuđenje. Stajao je obuzet samilošću. Zar je tako teško shvatiti da revolver ništa ne može riješiti?

Nešto bljesne u tim čudnim očima i Kilkenny dlanom dotakne držak revolvera. Revolver kao da poskoči u njegovoj ruci.

Odjekne pucanj. Cub osjeti resku bol. Na prsima mu se raširi crvena mrlja. Sljedeći metak zabije mu se u koljena i Cub Hale licem padne u prašinu. Polako ispruži noge i tijelo mu se smiri. Na dugoj, prašnjoj ulici Cedara, zavlada tišina.

Kilkenny je stajao savršeno miran. Napunio je revolver i stavio ga u korice. Potom krene prema kolibi. Nakon dva koraka učini mu se kao da hoda opasnom strminom. Koraćao je dalje i ugledao Nitu kako otvara vrata i trči prema njemu.

Stane osjetivši nešto mokro na nozi. Ipak nastavi hodati. Osjećao je kao da za sobom vuče tuđu nogu.

– Lance? Oh, Lance...!

– Sve je u redu – prošapće on.

Cain Brockman ga uhvati s jedne, a Quince s druge strane.

Sjedio je na stolici kad je ušao Price Dixon.

– Momci, ako nastavite pucati, morat ću se odreći kockanja.

– Bit će sve u redu – doda ubrzo zatim. – Metak ga je pogodio iznad koljena. Malo veća rana, ali je kost netaknuta.

– Hoćeš li da sada ulijem kavu?

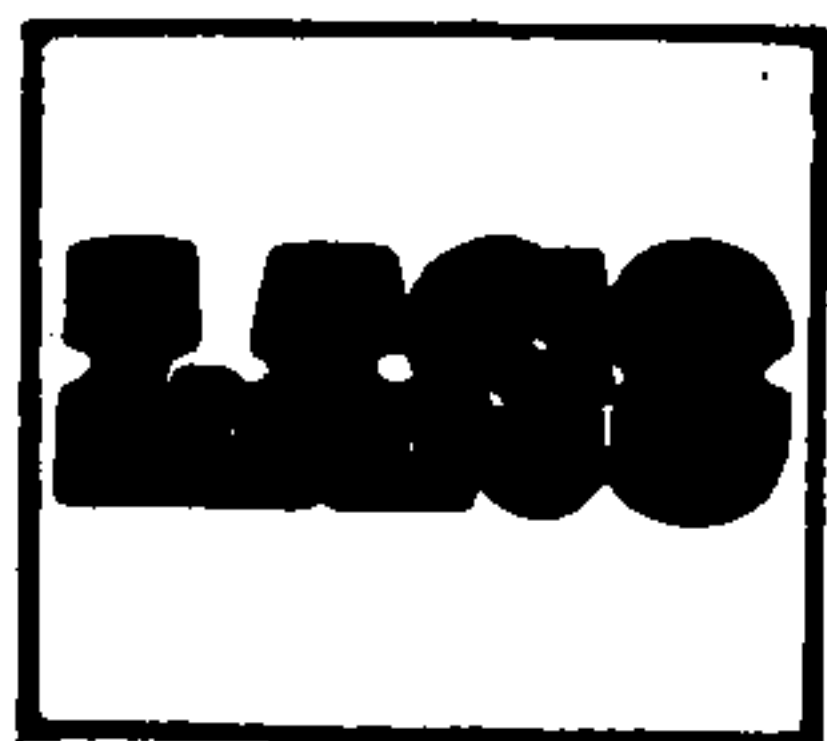
– nježno upita Nita.

– Pusti Sally neka to uradi – reče on. – Budi ovdje.

K r a j

U PRIPREMI:

Lewis B. Patten:
PUŠKE ZA PANCHIA VILLU

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 7020 d, a za šest mjeseci 3510 d. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: SOUR »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-1216, za »Laso«.

Cijena za inozemstvo: DM 2,00, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,50. Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US 15,00.

Uplata na devizni račun 30301 – 620 – 16 – 25731 – 3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačke banke, Zagreb (za »Laso«, izdanje OOUR-a IRI)

Ekonomska propaganda: »Vjesnik«, Agencija za marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6.

Zadnja kolor stranica 75.000 d, c/b stranica 50.000 d. Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7 1973. od 26. XI 1973. Rukopisi se ne vraćaju.

jeans

KORDA MI

Novi modeli Levi's jeansa u robnim kućama i prodavaonicama.
VARTEKSA, STANDARD KONFEKCIJE I ATEKSA.

kvaliteta je uvijek u modi